

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ

ЦЕНАТА НА ИЗМАМАТА

Част 4 от „Сейнт Килда“

Превод от английски: Илвана Гарабедян, 2009

chitanka.info

На Евън, моята опора и радост

1.

*Северна Аризона
Август
Полунощ*

Нещо не бе наред.

С разтуптяно сърце Модести Брек се изправи в леглото си. Ослуша се, опитвайки се да пренебрегне звука от силното туптене на собствения си пулс, и се помъчи да разбере какво я бе изтръгнало от съня.

Вятърът духаше силно, вихреше се около старата къща в ранчото. Не обърна внимание на бученето от бушуващия вятър. Във високите и пусти плата на Северна Аризона духаше безспир.

Шумът се появи отново.

Прозорецът отпред изскърца, когато някой се опита да повдигне старата му дървена рамка. Също като нея, и тя стенеше при всяко движение на съсухреното си крехко тяло. С изкривените си от артрит пръсти намери очилата си на нощното шкафче и ги сложи на очите си, благодарна, че поне слухът ѝ все още бе много добър.

Потърси с опипване под тясното си легло, докато намери пушката двайсет и втори калибър, с която стреляше по змиите и която бе по-стара и от нея. Спусъкът заяждаше по-често, отколкото стреляше, но натрапникът нямаше как да знае това.

С мъка се изправи на крака и усети как студът от стария дървен под прониква през дебелите ѝ вълнени чорапи. Въпреки протестите на схванатите си мускули и стави, тя тихо отиде до вратата на спалнята. Орфаните краища на дългата ѝ бархетна нощница се влачеха по пода. Бе оставила вратата към кухнята отворена, както винаги, за да използва остатъчната топлина от газената печка.

Откъм всекидневната се чу приглушено тупване. Нечии стъпки прекосиха скърцащия дървен под. Последва шумно изтопуркване,

когато старото изтъркано килимче се плъзна под краката на натрапника.

Модести се усмихна мрачно. Нямаше нужда от никакви модерни охранителни системи, след като живееше в стара къща, в която всяко проскърцване ѝ бе познато като собственото ѝ дишане.

Някъде иззад къщата тържествуващо измяука една от дворните котките, която се хвалеше на всички с току-що уловената си среднощна плячка. Както и всички останали обитатели на старото ранчо, и скитащите котки трябваше да заслужат прехраната си.

Модести чакаше, заслушана как някой се промъква крадешком във всекидневната ѝ, отваря старите шкафове и чекмеджета, затваря ги отново и продължава.

Явно не намираше нищо.

Когато натрапникът се запъти към кухнята, Модести знаеше, че няма да я види. Тихо, избягвайки килимчетата и дъските, които скърцаха, тя се промъкна към кухнята.

Злосторникът бе само една тъмна сянка на фона на лунната светлина, която проникваше през прозореца над мивката. Вратата на килера скръцна, когато той я отвори.

Тя светна лампата в кухнята.

Скор изруга и се обърна рязко. *Ама че късмет. Старата страда от безсъние.*

— Черна маска на лицето, също като по телевизията — обади се Модести и гласът ѝ прозвуча също толкова крехък, колкото бяха и костите ѝ. — Черен гащеризон и мъничко фенерче. Откъде си, момко?

Скор се хвърли към нея.

Тя запъна ударника на пушката. Би изстреляла един куршум за всеки случай, но се страхуваше, че оръжието ще засече, ударникът ще си остане вдигнат, а пушката ще е безполезна в схватката, освен като сопа.

— Върни се, откъдето си дошъл — каза Модести.

Само мрак отвърна на погледа ѝ от процепите в черната маска.

— Кротко, госпожо Брек. Не съм дошъл да ви нараня.

Гласът бе нисък и плътен като самия мъж. Макар и само десетина сантиметра по-висок от нейните метър и шейсет, мъжът бе мускулест, набит, поне двойно по-тежък. Без никакви излишни тлъстини.

— Обръщението е „госпожице“, а не „госпожо“. Никога не съм се интересувала от мъже. Само неприятности носят. — Модести леко посочи с пушката към задната врата. — Чупката.

Скор направи още една крачка напред, огледа пушката и се засмя студено.

— Тази стара браква е по-вероятно да гръмне в лицето ви, отколкото да нарани мен.

Приковал очи от оръжието, Скор се приближи до Модести, без видимо да помръдне. От мътните зеници на старата дама разбра, че тя е полусляпа. Още две плавни движения и щеше да докопа пушката.

Тя стегна пръста си върху спусъка.

— Ще си опитам късмета.

— Госпожо. — Скор усети как у него се надига гняв. Овладя го. Сега не бе моментът да изпада в ярост. *Пази я за фитнеса.* — Изглежда, имате нужда от пари. В себе си имам петстотин долара. Само ми кажете къде са картините и парите са ваши.

На Модести ѝ се прииска да повтори тържествуващото мъркане на котката. *Знаех си, че онези картини струват нещо. Ще мога да платя старите данъци, без да се налага да продам и последния добитък.*

— Имам си достатъчно пари — каза тя. — А сега, чупката!

Изобщо не забеляза мъжът да е направил някакво движение, но изведнъж дулото на пушката се оказа насочено в тавана. С едно силно дръпване, от което ръцете я заболяха, той ѝ изтръгна оръжието.

— Стига толкова шеги и закачки — заяви Скор. Погледна към спусъка и забеляза, че пушката е засякла. Изръмжа отвратено и остави старата браква на кухненския плот. — Къде са картините.

— Имам само семейни снимки и няколко други. За какво са ти?

Той пристъпи толкова близо, че се наложи тя да вдигне високо глава, но успя само да зърне неясните очертания на устните му през процепа на маската. Ако изобщо имаше врат, явно бе дебел колкото бицепсите му.

— Не ме карай да ти причинявам болка — предупреди я той. — Къде са картините?

— Наближавам деветдесетте. Болката не ме плаши.

Скор бавно разтегли устните си в усмивка.

— Така ли? Колко дълго ще оцелееш тук сама, ако всички пръсти на ръцете ти са счупени?

Модести издаде слаб звук. Най-големият ѝ страх бе да не я отведа насила в някое държавно заведение, където да умре сред непознати, които повръщат и пицят наоколо.

По-скоро бих се хвърлила от някоя висока скала. Но ще си отида със съзнанието, че Джилиън е наследницата на жените от семейство Брек и няма да е зависима от който и да било мъж, за да оцелее.

Тези картини са бъдещето ѝ.

— Единствената картина, която имам, е онази, която изпратих на един търговец на художествени произведения близо до Солт Лейк преди месец — каза Модести. — Отговори ми миналата седмица, че я бил изпратил някъде за допълнително мнение и някакъв глупак я бил загубил.

Устните на мъжа се изкривиха в иронична усмивка.

— Казала си на търговеца, че има още дванайсет картини. Къде са те?

— Излъгах. Искрах да си помисли, че ще му осигуря много работа.

— Не ти вярвам. — По-важното бе, че клиентът на Скор нямаше да повярва.

Големият стenen часовник във всекидневната се обади, отброявайки часовете.

— Последно предупреждение — каза той. Заради хирургическите ръкавици, които носеше, китките му изглеждаха огромни, като бледи и дебели сопи. — Ще пострадаш лошо.

— Няма да ми е за пръв път.

Скор я удари с разтворена длан, не толкова силно, че да я събори, но достатъчно, за да ѝ писнат ушите. Хвана я, като залитна. Тя примигна от болка, когато пръстите му стиснаха жилестите ѝ ръце.

— Слушай — продължи той, — не ми доставя никакво удоволствие да наранявам възрастни жени, но върша онова, което трябва. Къде са картините?

— Кой те изпраца? — попита тя.

Усмивката му бе остра като бръснач.

— Ако ти кажа, ще трябва да те убия.

— Обзалагам се, че мога да отгатна — обади се тя.

— И ако отгатнеш правилно, пак ще се наложи да те убия — каза той и се засмя на изтърканата шега. После гласът му стана по-строг. Отново я удари през лицето, внимателно, тъй като съзнаваше колко са крехки костите ѝ и колко са силни ръцете му. — Затова престани с глупостите и ми кажи къде са картините.

— Откъде мога да съм сигурна, че няма да ме убиеш и бездруго?

Той се загледа в нея известно време с присвити очи.

— Ти би се опитала да се пазариш и с дявола, нали?

— Изживяла съм живота си по собствените си правила — заяви Модести и думите ѝ прозвучаха по-твърди от гласа ѝ, толкова твърди, колкото и пръстите, които се впиваха в раменете ѝ. — Няма да се променям тепърва. А ако ме убиеш, никога няма да откриеш онези картини.

— Сега вече се движим в правилна посока — измърмори под носа си Скор. — Признаваш, че съществуват.

— Тази къща е построена от първите заселници, хора, които са живели сами и са защитавали себе си. Те са направили скривалища, които дори и индианците от племето паюти не са могли да открият.

— Няма проблем. Ти ще ми ги покажеш.

— Как ли пък не.

— Когато запищиш от болка, си спомни, че съм ти дал избор.

Пусна едната ѝ ръка и бръкна в джоба на гащеризона си. Когато измъкна дланта си, в нея имаше лентичка от твърда бяла пластмаса, като къс и тънък колан, с езиче от едната страна и закопчалка от другата.

Модести можа да види достатъчно, за да познае какво е. Тя често използваше пластмасовите връзки в ранчото. Бяха удобни и здрави, съвременен еквивалент на старата тел за връзване на добитъка. Много бяха полезни за връзване на разни неща.

Като например ръце.

Опита се да преглътне въпреки пресъхналото си гърло и изигра последния си коз.

— Никога няма да намериш картините.

Но докато го казваше, погледна покрай него към килера, който той не бе имал време да претърси. Скор проследи погледа ѝ.

— О, мисля, че ще ги намеря.

Без да ѝ обръща повече внимание, той се обърна и тръгна към килера.

Модести се втурна към кухненския плот и рязко отвори едно от чекмеджетата. Измъкна касапски нож с дървена дръжка, който бе почти на нейните години. Острието бе заточвано толкова много пъти, че стоманата бе останала наполовина на първоначалната си ширина. И беше невероятно остър.

— Какво, по... — подхвана Скор.

Тя се хвърли към него.

Той автоматично вдигна ръка, за да блокира ножа. Когато усети стоманеното острие да раздира кожата му, яростта му избухна. Удари старата жена толкова силно, че тя политна на една страна, а ножът — на друга. Тя се завъртя, залитна, спъна се в един стол и падна. Главата ѝ се удари в ръба на старата желязна готварска печка. Накрая се свлече в безформена купчинка на пода.

Не помръдна.

Проклинайки, Скор погледна червената резка на предмишницата си. Течеше кръв, но не и на тласъци. Порязване, само толкоз. Дори не бе достатъчно дълбоко за шевове. Помъчи се да овладее гнева си и погледна към жената.

Изглеждаше по-дребна, като парцалена кукла, а не като истински човек.

Без да спира да ругае, той коленичи до нея. Бе виждал достатъчно мъртви тела и знаеше със сигурност как изглежда смъртта. Един съвсем обикновен обир в дома на старата дама се бе превърнал в убийство.

— Ти какво — съвсем ли си изкуфяла? — изръмжа той. — Няма начин да ме надвиеш.

Пъхна дланта си под главата ѝ. Тя все още бе с очилата си, изкривени, но това вече бе без значение. Очите ѝ бяха помътнели не само заради катаракта. Под оредялата ѝ бяла коса усети вдлъбнатина в черепа ѝ. Сигурно бе умряла още в мига на удара, защото нямаше никаква кръв.

— Луда старица — каза той и се изправи. — Защо не ме послуша?

Изруга с отвращение за последен път и отиде да претърси килера.

Не намери друго, освен консерви и чували с ориз и брашно, захар и боб. Никакви тайни рафтове, никакви скрити вратички или фалшив таван. Нищо, освен хранителни припаси.

Претърси и останалата част от къщата. Нищо.

Излезе на задната веранда и се загледа към провисналия покрив на хамбара, който бе на десетина метра от кухнята. Вятърът свиреше наоколо, дърпаше гащеризона му с коравите си и алчни пръсти, а после се втурваше да блъска стария хамбар.

Нямаше време да претърсва и тази постройка. Щеше да остави на вятъра да се погрижи за нея.

Взе тенекията с газ от верандата и се върна в кухнята. Не за първи път щеше да маскира местопрестъплението да изглежда като обикновена злополука.

Ако картините се появяха, нямаше да е и за последен.

2.

Река Колорадо

Двайсет и седми август, 8 ч.

— Мамка му — произнесе със страхопочитание Лейн Фароу.

Източеният тийнейджър погледна към Джилиън Брек, ухили се широко, после осъзна какво е казал преди миг.

— Опа — обади се той. — Извинявай.

— Няма нищо. — Джилиън се усмихна, без да откъсва поглед от кипящите и гърмящи води на реката, която бе стеснена до половината от обичайния си размер заради едно струпване на базалтови скали, които бяха толкова непоклатими и твърди, колкото и желанието на водата да стигне до морето. — И аз самата всеки път си го казвам, щом зърна водопадите Лава.

И всеки път е различно.

Затова ѝ харесваше. Коритото на реката от езерото Пауъл, което се намираще на около триста километра нагоре по течението, се променяше ежедневно. Скали и големи каменни блокове постепенно губеха опора и се срутواха във водата. Там, където се подаваха над повърхността, причиняваха образуването на нови вълнички, създаваха нови течения, бързеи, дупки и водовъртежи.

Спускането по реката Колорадо бе винаги различно, но и едно и също. Опасно.

Възбуждащо.

— Прилича на огромна кафява змия, която някой е настъпил — отбеляза Лейн.

Джил кимна.

— Много зла.

Това бе другото, което харесваше в реката. Тя я изпитваше. Щеше да ѝ липсва спускането по водите ѝ, когато някой ден се откажеше от него, но знаеше, че моментът приближава. Това щеше да се случи много скоро. В нея кипеше енергия, която дори реката не можеше да укроти.

Може би щеше да превърне старото ранчо на Брек в туристическа атракция за летовници. Да купи коне и още добитък, да направи езерце, в което да завъди пъстърви, да организира фотосафари, излети за рисуване сред природата и лов, да храни гостите със зеленчуци от градината, която се напоява от старата вятърна помпа.

Или пък щеше да продължи да си изкарва прехраната по реките, година след година, да учи другите как да се задържат в каяка или на сала, както и на други най-различни умения за оцеляване сред дивата природа.

А най-добре е да се съсредоточа върху тази река пред мен. Водопадите са се променили след последния обилен валеж. Ще ми е нужен малко по-различен подход.

Днес бе настроена за рисково спускане, такова, каквото високото и красиво момче да не може да забрави. Водопадите Лава щяха да се погрижат за това. Трийсет метра под скалата, от която наблюдаваха, бързеите се извиваха, бумтяха и се пенеха. Водовъртежи и обратни течения се криеха зад огромните скали по брега. Ревът на реката бе непрестанен, натрапчиво силен, направо оглушителен.

От дясната страна, помисли си тя и кимна леко. — Днес има достатъчно място. Тръгвам към онзи голям заоблен камък, който се подава от брега като къща, оставям силата на реката да завърти сала, натискам силно с дясното гребло и се изстрелвам право към срещния бряг.

Лейн погледна тайничко жената речен водач, която гребеше на сала с него и баща му, Джо Фароу, надолу по течението на Колорадо. Предполагаше, че Джил е по-голяма от него поне с десетина години, но нямаше как да не забележи колко е сексапилна. Имаше стройно и източено тяло на гимнастичка, но освен това си имаше и извивки, и хубави гърди. Тъй като заради жегата всички ходеха почти голи и се покриваха единствено с лосион против слънце, той бе имал достатъчно време да се любува на гледката в лагера.

Проблемът на това да си висок на шестнайсет години бе, че много от жените, които наистина му харесваха, го смятаха за прекалено млад, а момичетата на неговата възраст търсеха по-зрели мъже.

Понякога животът бе ужасно несправедлив.

Но пък гледката бе страхотна.

Джил се обърна и се загледа надолу към стръмната камениста пътека, която бе здраво отъпкана от речните водачи, които идваха да проверят как изглежда един от най-опасните бързеи на реката, прочута заради трудностите, които предлага. Колорадо отнемаше по няколко човешки живота всяка година, повечето бяха или пияни, или безразсъдни, но понякога на загиналите просто им липсваше късмет.

Когато Джил и Лейн се върнаха долу при очакващите ги салове, Джо Фароу повдигна въпросително вежди към сина си.

— Пеша ли ще заобиколим, или ще се спускаме?

— Спокойно можете да заобиколите — каза Джил, преди Лейн да отговори. — Маршрутът е около десетина километра. Ще ви чакаме надолу по течението.

— Аз ще бъда със сала — заяви Лейн на баща си. — Просто се чудех дали едно момиче има достатъчно сила, за да се справи с тези бързеи.

Фароу поклати глава. Лейн бе доста умно хлапе, но имаше още какво да научи за жените. Джил бе оставила тийнейджъра с изплезен език по време на преходите поне няколко пъти, но той не спираше да се връща на темата мъже срещу жени. Не бе забелязал как другите речни водачи — жени и мъже — се отнасяха с уважение към преценката и уменията на Джил.

— Ако така ще се чувстваш по-добре — невинно отвърна Джил, — ще оставя баща ти да гребе. Той е силен и здрав.

— Не, благодаря — обади се Фароу. — Предпочитам да оставя водопадите Лава на специалистите.

Лейн измърмори недоволно.

— Защо той? На мен ми позволяваш да греба само когато реката е спокойна и вятърът е срещу нас.

Джил намигна на Фароу.

— Онова, което ми липсва като физическа сила, наваксам с ум.

Фароу се засмя и прегърна с една ръка сина си.

— Хвана те. Тя знае повече за точното прилагане на силата и от инструктор по невъоръжена отбрана. Именно в това се състои умениято да се спускаш по реката — точно прилагане на сила и бърз ум.

И в битките бе така, донякъде. Но не и тези, с които бе свикнал Фароу. На реката с удоволствие предоставяше на друг да внимава за опасностите. Нали в това бе смисълът на ваканцията — да не се налага да измислиш как да убиеш някого, преди той да убие теб.

— Хм — измърмори Лейн, но се усмихна на Джил. — Някога преобръщала ли си се във водопадите Лава?

— Два пъти — каза тя, докато опипваше кожената каишка около врата си. На нея висеше назъбен сгъваем нож с кукичка на върха. Ако се преобърне и се закачи на нещо под водата, острието бе достатъчно добро, за да среже с един замах здравия найлонов обезопасителен колан. Никога не ѝ се бе налагало да използва ножа. Надяваше се да не ѝ потрябва. — Не бива да се бориш срещу водата, а да се оставиш на течението. Затова всички носят спасителната жилетка, от която все се оплакваш.

— Много е тясна на раменете.

— Тази на баща ти е още по-тясна, но той не се оплаква.

Фароу се усмихна. Спасителната жилетка беше по-удобна от бронираната, но нямаше намерение да го изтъква.

— На мама много щеше да ѝ хареса тук — отбеляза Лейн, вперил в реката очи, досущ като тези на баща му.

— Не и когато е почти в деветия месец — иронично отвърна Фароу. — Беше напълно категорична. Искаше двамата с теб да се сближим по мъжки, докато тя е заета с чисто женски занимания.

— Надявам се да изчака с раждането, докато се върнем.

— Терминът ѝ е чак след месец.

— Огромна е.

— Не ѝ го казвай — предупреди Фароу.

Техният сал бе последният в групичката, която пое надолу по водопадите Лава. Докато останалите се спускаха по течението с възбудени викове и крясъци, Лейн и Фароу последваха Джил към техния малък сал. Приседнаха на надуваемия ръб на сала и натопиха крака във водата, като се постараха добре да изплакнат от пясъка сандалите си, преди да се качат на борда. После и двамата пътници се заеха с коланите, които прикрепяха индивидуалните им спасителни жилетки.

— Готови? — попита Джил.

Отговориха ѝ с вдигнати палци.

Лейн бе в предната част на сала, а Фароу — в задната. Джил седеше на твърдата скамейка за гребане в средата, с лице напред и гребла, вдигнати високо над водата. Пред тях по бързеите вече нямаше други салове. Наблюдаваше съсредоточено реката и коригира ъгъла на сала, когато влязоха в течението. Начинът, по който подхождаш към водопадите Лава, решаваше съдбата ти.

Ако намериш правилния път, получаваш високоадреналиново приключение.

Ако сбъркаш — разбиваш се в скалите.

Течението се ускори и изтика сала към единия бряг. Джил потопи лявото гребло и загреба веднъж, за да коригира движението. Предницата на сала се надигна леко, когато попаднаха сред първите вълнички. Хвърли бърз поглед към пътниците си, за да провери за последен път спасителните им жилетки. Понякога Лейн не обръщаше достатъчно внимание на своята. Мразеше ограниченията.

Ревът на близкия водопад бе като шума при излитането на реактивен самолет.

— Закопчан ли си, Лейн? — извика тя.

Той се обърна към нея, за да ѝ покаже, че е пристегнал два от трите колана пред гърдите си. Свободният край на третия колан висеше надолу — четирийсет и пет сантиметрова здрава лента, завършваща с пластмасова катарамата.

— Оправи го — извика тя и кимна към висящия колан.

Той сведе поглед, забеляза проблема и пусна едната си ръка от дръжката, за да закопчае катарамата. Коланът бе твърд и жилиав и точно затова се бе измъкнал от закопчалката.

Предницата на сала се гмурна в първата падина във водата, после се издигна стремително нагоре като побеснял кон. Студени пръски обляха Лейн, когато салът се спусна надолу по вълната. Той извика силно от удоволствие.

Усмехната широко, Джил работеше с греблата — левият борд напред, десният — обратно, за да върне сала отново в правилния курс. Смяната на посоката и силата на течението нарушиха равновесието на Лейн. Той политна напред, отскочи от кръглата и гладка надуваема повърхност и се озова във въздуха, когато втората вълна пое сала.

Изхвърча през борда и попадна в гърмящия водопад.

Фароу се наведе и посегна да го сграбчи, но тъмната коса на Лейн изчезна, повлечена от кипящите води. Гладкият сал бе по-бърз от всеки махащ с крака плувец.

— Остави се на течението! — извика Джил към Лейн. — Не се бори с него!

Отбеляза мислено мястото, където го видя да потъва, после наблегна здраво и на двете гребла, изоставяйки туристическия маршрут, за да се насочи към един обратен водовъртеж до десния бряг. Салът се понесе напред, измъкна се от течението и забави ход, когато тя го вкара във водовъртежа зад един огромен каменен блок. Прикова носа на сала към задната част на камъка и се загледа във водопада, който бе останал нагоре по течението.

— Там! — извика Фароу и посочи.

Червената спасителна жилетка на Лейн се показва за миг сред пенестите води. Той вдигна ръка и махна.

Джил въздъхна с облекчение.

Реката отново го погълна в поредния бързей.

Фароу събу сандалите си, готов да скочи от сала след сина си.

— *Не.* — Командата на Джил бе рязка. — Справя се добре. Не искам и двамата да се озовете там.

Лейн отново се появи на повърхността върху гребена на една вълна. Носеше се бързо, подхвърлян от течението, движещо се жизнерадостно покрай тях. Джил знаеше, че другите салове ще чакат в края на бързеите, за да го издърпат от водата.

Внезапно Лейн престана да се движи, като див жребец спънат до оградата. Течението продължи да го влачи и това го накара да потъне под повърхността. Той се помъчи да се покаже над водата за глътка въздух, преди отново да бъде погълнат от вълните.

И остана долу.

Проклетият незакопчан колан!

Но гласно Джил каза само:

— Поemi греблата.

Скочи в реката, преди Фароу да има време да възрази.

Още щом цопна във водата, тя осъзна, че трябва да свали жилетката си. Тя щеше да я отнесе надолу по бързеите покрай Лейн, преди да успее да му помогне. Докато течението я поемаше, тя разкопча катарамите и остави реката да отнесе жилетката ѝ. Заплува с

високо вдигната глава, за да може да преценява силата на течението, да се ориентира сред подаващите се на повърхността големи речни камъни и да избягва падините, които можеха да погълнат човек и да го удавят. После потоци тялото си и заплува енергично под такъв ъгъл, че бързеите да я отведат до мястото, където бе видяла да изчезва Лейн.

Момчето отново се появи на повърхността, размахвайки отчаяно ръце и мъчейки се да си поеме въздух, но се нагълта с вода, задави се и отново изчезна.

Джил се обърна по гръб, освободи се от каишката с ножа през главата си и стисна здраво ножа с дясната си ръка. Щеше да има само един шанс да се добере до Лейн. Ако го пропуснеше, реката щеше да я изстреля покрай него като стрела.

Тя вероятно щеше да оцелее.

Лейн нямаше.

Сред беснеещите водовъртежи, тя сграбчи момчето с едната си ръка в мига, в който стигна до него. Измъкна го на повърхността и се развика:

— Дишай, а после се отпусни на повърхността като мъртвец!

Той си пое жадно дъх, поколеба се, после се отпусна напълно с лице към дъното. Течението изпълна тялото му във водата и показа на Джил къде е закотвен спрямо бързея. Тя притисна Лейн с краката си като в любовна прегръдка и се зае да опипва тялото му, докато дясната ѝ ръка не намери колана. Отвори само с палеца острието, усети как то щраква на мястото си и с едно движение разряза колана.

Издигнаха се рязко на повърхността едновременно. Лейн се обърна по гръб, като се давеше и кашляше. Джил остана вкопчена в него, за да може спасителната му жилетка да държи и двамата над водата. После внезапно размаха крака като ножици, а след това отново и отново. Скоро се добраха до обратния водовъртеж, където Джо натискаше здраво греблата, за да задържи сала на място. Усетиха под краката си гладките речни камъни.

Джил пусна Лейн, видя го как си стъпи на краката и изпита облекчение, от което направо ѝ се зави свят.

Той сведе поглед към срязания край на колана, който висеше от жилетката му. После погледна към десетсантиметровия разрез на плувните си гащета. В процепа се виждаше специалната допълнителна подложка от найлонова мрежа за слабните.

— От ножа ли? — попита той, все така задъхан и кашлящ.

Джил кимна, дишайки тежко. Бе пуснала ножа в мига, в който Лейн бе освободен. Никак не бе разумно да се подмята из бързеите със смъртоносно острие.

— Остро нещо — каза Лейн. — Радвам се... че не беше... малко по-дълъг.

Джил отметна с отривисто движение назад косата си и се засмя. После го прегърна силно. Той ѝ отвърна със същото.

Фароу ги наблюдаваше и му се искаше Лейн да е достатъчно голям за Джил. Нея определено си я биваше. Умна, пъргава, хладнокръвна под напрежение, силна, в най-добрия смисъл на думата. Донякъде му напомняше на Мери, експерта по оръжия с дълга цев в „Сейнт Килда Консултинг“.

Задържа на място сала, докато Лейн и Джил се прехвърлят през борда. Лейн се просна в задната част, като прокашляше от време на време, но иначе си дишаше нормално.

Преди Джил отново да поеме греблата, Фароу каза простичко:

— Благодаря.

Тя му се усмихна открито.

— Само се опитвах да си спестя изписването на купища обяснения. Никак не обичаме да губим клиенти.

Фароу отвърна на усмивката ѝ.

— И моят шеф е същият. Къде е водонепромокаемата ти чантичка с документи?

Джил трепна при смяната на темата.

— Хм, под седалката ми.

Той разкопча своята непромокаема чантичка, която носеше на колан около кръста си, порови няколко секунди и измъкна ламинирана визитка.

— Прибери това там.

Тя автоматично пое визитката и я погледна. Телефонен номер и няколко думи: „Сейнт Килда Консултинг“, *Джо Фароу*. Погледна го озадачена.

— Ако някога имаш проблем, който те тревожи — *какъвто и да е* проблем — обади се на този номер — каза Фароу.

— Проблем?

— Нахален ухажор, сърдито бивше гадже, нещо, което те плаши, ако няма с кого да споделиш или нямаш пари за сметките. Каквото и да е, Джил, по всяко време. Обади се на този номер и потърси мен. Веднага ще получиш помощ.

— Ами благодаря, но...

Фароу се усмихна на обърканото ѝ изражение.

— Знам, че всичко е под твой контрол. И аз някога се чувствах така. После открих колко много непредвидими завои крие животът. Винаги носи със себе си визитката и се надявай да не ти потрябва.

3.

Холивуд

Трети септември, късния следобед

Закари Балфур се стараеше да не изглежда отегчен, какъвто всъщност бе. Или ядосан.

Кое то определено бе вярно.

Нищо не го дразнеше толкова, колкото клиентка, която искаше да си има „бодигард“ като моден аксесоар, докато всъщност имаше нужда от намордник и инжекция против бяс.

Не че имаше специални предпочитания към престрелките. Сигурно трябваше да е благодарен, че бяха му възложили такава задача. Но съвсем не се радваше да върши безсмислена работа, която се плащаше по тарифата за бойни задачи.

Седем дни с Диди Брайтлинг можеха да го накарат да заобича дори и куршумите.

Длъжник си ми за това, Фароу. Малката госпожица с големите гърди и без грам мозък може и да е любимата племенница на някоя голяма клечка във Вашингтон, на която „Сейнт Килда“ иска да угоди, но тя само ми губи времето. Ако има някого, който я преследва, то той е единствено в сънищата ѝ.

Нужен съм ѝ колкото и кокили на змия.

Важната персона в столицата го знаеше. Клиентката просто бе искала да осигури висок, красив и надежден придружител за племенницата си, докато Диди обикаля Холивуд.

Поне от тази история щеше да изкара достатъчно пари, за да обикаля няколко седмици из Запада в търсене на колекционерски модели на стари коли, забравени в още по-стари хамбари или автомобилни морги. Това търсене бе както негова страст, така и начин да си изкарва прехраната понякога. През останалото време поемаше задачи на „Сейнт Килда“.

Но не и като бавачка, за бога. Какво си въобразява Фароу?

Може би шефът му още се сърдеше, задето Зак го бе обрал на покер.

— Нали така, скъпи? — попита Диди Брайтлинг.

Всъщност тя изгука сладко, но Зак се постара да не забелязва това. Това, че имаше четири по-големи сестри, го бе научило на прекалено много неща за жените, така че нямаше как да се хване на номерата на малката глупачка.

Много жалко, че хирургът не е увеличил и размера на мозъка ѝ заедно с гърдите. Или поне да беше зашил устата ѝ.

Последната мисъл го накара да се усмихне. Диди прие това за съгласие. Обърна се към собственика на художествената галерия, който чакаше нетърпеливо:

— Идеално подхожда на дневния ми салон. Опакувайте я и я изпратете на адреса ми в Манхатън.

Зак погледна произведението, което тя току-що бе купила, и реши, че то идеално ѝ пасва. Двете дребни сиви петънца на черен фон в долния ляв ъгъл на платното олицетворяваха нейните две мозъчни клетки, които се търсеха в мрака. Конският задник, очертан в златно в горния десен ъгъл на картината, не се нуждаеше от обяснение. Той представляваше купувачът.

Художникът поне имаше чувство за хумор, както и отличен усет за формата и движението. Да се изобрази конски задник само с няколко плавни движения на четката, не бе лесно. Също като създаването на добро хайку, и за това се искаха доста тренировки, работа, талант и интелигентност. За да се нарисува цял кон, и то добре, бе нужно всичко това, както и страхотна техника.

А да накараш коня да изглежда така, сякаш ще изскочи от платното, се изискваше истински гений.

Но Диди Брайтлинг харесваше само изкуство, което другите ѝ бяха казали, че трябва да харесва. Големите творци на Американския запад не бяха особено високо ценени в Манхатън. Ако рисуваш парижките улици през деветнайсети и началото на двайсети век, това бе изкуство. Ако рисуваш пейзажи от Дивия запад в Америка по същото време, това се наричаше *жанрова живопис* и обикновено музеите и колекционерите от Източния бряг не ти обръщаха никакво внимание. Томас Моран — а напоследък и Фредерик Ремингтън — бе изключението, което потвърждава правилото.

— А какво ще кажеш за вечерята? — попита тя Зак.

Какво за нея? Три листа от маруля и малко настърган морков няма какво толкова да се обсъждат.

— Тук не е Манхатън, разбира се — намръщи се тя, — но все пак има и някои прилични ресторанти.

— Сигурна ли си, че не искаш да опиташ „Бургерите на Томи“? — с надежда в гласа попита той. — Какъв е смисълът да идваш чак в Лос Анджелис, ако не хапнеш при самия „Томи“?

Тя потрепери от погнуса.

— Не. Искам нашата последна вечер в Холивуд да бъде специална.

Зак си каза, че тя сигурно се шегува. Но знаеше, че Диди няма никакво чувство за хумор. Бе го разбрал още в първите пет минути от тази продължила цяла седмица задача.

Как да ти го върна, Фароу? Чакай само да помисля.

4.

Северна Аризона

Единайсети септември, късно следобед

Джил мина с колата си покрай останките на старата къща в ранчото и обгорелия скелет на хамбара. Не спря. Щеше да го направи по-късно, след като е минало повече време, през което да е имала възможност да осъзнае смъртта на пралеля си. Модести Брек бе от онези хора, които с възрастта ставаха по-корави и по-съсхрени и не толкова остаряваха, колкото се превръщаха в хора без възраст. Като земята наоколо — суха и непокорима. Нещо, което винаги си уважавал, но си приемал за даденост.

Без сантиментални угризения — каза си твърдо Джил. — След като мама умря, старата вещица едва склони да живее в най-старата колиба отвъд хълма зад голямата къща на имението.

Модести държеше много на личното си пространство. На огромното си лично пространство. Самотата и усилената работа бяха единствените идоли, на които се кланяше.

Тя умря, както искаше да живее. Сама. Няма за какво да се обвинявам.

Беше по-лесно да го каже, отколкото да го направи.

Прахоляк и пясък хвърчаха изпод гумите на малкия джип „Хонда“, докато осемгодишната кола подскачаше и трополеше по неравния черен път. Никой не бе минавал оттук, откакто последните проливни дъждове бяха се изсипали върху сухата сега земя. Нямахше други признаци на живот, освен няколко следи от стъпки на койот и заек, запазени в изсъхналата кал на по-ниските места по пътя. Водата бе отмила всичко останало, дори и следите от гуми, водещи към голямата къща, където бе починала Модести.

Когато Джил се изкачи по билото на стръмния склон, забеляза и старата дървена къща, сгушена в малката долчинка и построена точно до извора, който бе привлякъл тук нейните далечни прадеди през хиляда осемстотин и четирийсета година. Щом Джил и майка ѝ се

преместиха — по-точно избягаха — от Юта, поживяха с Модести в „новата“ къща на ранчото само докато стегнат малко старата дървена постройка.

Като малка Джил обожаваше да се катери по червените скали и стръмните склонове, които всъщност представляваха задната стена на къщата. След като порасна, престана да се връща и вече шест години не бе стъпвала тук.

Колкото повече приближаваше дървената хижа, толкова по-облекчена се чувстваше.

Поне няма да харча пари за мотел, докато уреждам каквото има да се урежда с наследството на Модести.

Част от уплътненията между старите дървени колони бяха изпадали и един от капациите над кухненския прозорец висеше накриво, но останалото изглеждаше така, както го помнеше — старо, малко, по странен начин уютно. Частица от миналото, която бе надживяла времето си.

Единственото, което адвокатът на Модести бе съобщил на Джил по телефона, бе, че нейната пралеля е загинала в пожара, който е унищожил голямата къща и стопанските постройки чак до каменните им основи. Джил бе продължила да работи на реката, докато си намери заместник. Отне ѝ три седмици. Адвокатът я бе уверил, че няма нужда да бърза. Останките на Модести бяха кремирани и разпръснати според последната ѝ воля, а за добитъка нямаше нужда да се грижи, защото и последното животно бе продадено, за да се изплатят стари данъци. Адвокатът вече бе подал документи за освобождаване от бъдещи данъци, тъй като къщата и хамбарът бяха изгорели.

Данъци. Боже.

Колко може да струва едно почти запустяло ранчо?

Джил паркира в запуснатия двор, слезе от джипа и се разкърши добре, преди да се заеме със стария катинар, който висеше на входната врата. Не че имаше какво да се открадне — изтъркани от употреба сгъваеми столове от телешка кожа, дъсчена кухненска маса и две легла, разположени едно над друго, които имаха за „пружини“ въжета, промушени между дебелиите дъски.

Въпреки занемарения си вид, катинарът се отвори много леко с ключа ѝ. Модести явно го бе смазвала скоро. Или е била дала къщата

под наем на някого за известно време. Парите никога не стигаха в едно бедно западно ранчо.

Вътре бе изненадващо чисто. Нямаше да ѝ се наложи да спи на двора, докато приведе всичко в ред. Имаше дори и покрита кофа с вода до старата помпа с дълга дръжка в кухнята. Вдигна кофата, за да почисти помпата, но внезапно се спря, забелязвайки прилежно сгънато листче, пъхнато отдолу.

Отгоре бе написано името ѝ с красивия и архаичен почерк на Модести.

Джил остави кофата настрана и разгъна листчето. Странно предчувствие накара кожата по ръцете ѝ да настръхне. Четеше бележка от мъртвата.

Иди до старото си скривалище. Животът не е толкова сигурен, колкото им изглежда на младите.

— Е, това вече е странно — отрони тя. — Дали пък старата проклетница не е изперкала? Бог е свидетел, че сестра ѝ съвсем не бе с всичкия си.

Но за баба Джъстин, която отдавна бе починала, се носеха легенди в семейството, докато пралеля Модести беше безкрайно земен и разумен човек.

Джил прибра хартийката в задния джоб на джинсите си, наля водата от кофата, за да заработи помпата, и се усмихна, когато в старата желязна мивка потече чиста вода. С храната, с която се бе запасила в Пейдж, можеше да изкара няколко седмици. А след това... Щеше да се тревожи за след това, когато узнае колко дълго ще се наложи да остане в ранчото. Нямаше и най-бегла представа какво означава да се погрижиш за нечие наследство.

Въздъхна и отвори скърцащите капаци на източната страна на къщата, която се състоеше от две стаи, и остави отворено, за да влезе вътре свежият въздух на късния следобед, докато тя разтовари джипа и си направи кафе на туристическия котлон, който бе донесла. Взе чашата с кафе и излезе на двора да се порадва на шумоленето на вятъра в клоните на голямата стара топола. Дървото бе едно от нещата, които наистина ѝ липсваха, след като напусна Аризона.

Огромната канадска топола бе пустила корени край потока много преди първият Брек да пристигне в дивата пустош на Аризона. В детството си бе използвала дървото като жива стълба, за да се покатери донякъде по скалите. Останалата част от скалната стена бе катерила по трудния начин, когато бе пораснала.

— Сигурно и ти ще умреш някой ден, стара приятелко — каза Джил, докато прокарваше пръсти по една от дълбоките бразди в кората на тополата. — Аз няма да съм жива тогава. Ти разполагаш с няколко години повече от мен.

В мислите ѝ отекина бележката на Модести като някакво призрачно потвърждение.

Животът не е толкова сигурен, колкото им изглежда на младите.

— Е, добре де — ядоса се тя на тайнственото послание. — Ще го направя.

Модести направо бе издигнала уменията си да дразни хората до ранга на изкуство. Джил вече би трябвало да е достатъчно зряла, за да не се оставя да бъде манипулирана толкова лесно.

Но не беше.

Мърморейки си ядно под носа, тя грабна фенерчето от раницата си и огледа къщата. Отвън, разбира се, се намираше зимникът. В дните преди появата на електричеството в селскостопанските райони на Запада зимниците и дървените бараки, построени над извора, са били нещо като съвременните хладилници. Понякога тя се криеше в зимника.

Но любимото ѝ скривалище бе вътре в къщата, в дъното на кухненския килер, където един грубо направен шкаф се отместваше и разкриваше неголям отвор. Зад шкафа се намираше квадратно помещение с размери два на два метра. Мястото бе изкопано в пясъчника, който служеше за задна стена на къщата. Във времената преди банките и полицията, когато индианци и престъпници свободно бродели из района, в това скривалище бяха пазили всичко ценно за семейство Брек — включително и живота си, когато имало нападение на разбойници.

Пъхна пръстите си зад третия рафт, побутна скритото дървено резе и дръпна ръба на шкафа. Обкованият с ламарина гръб на шкафа изскърца протестиращо, когато тайната врата се отвори. Като момиче

Джил винаги усещаше сладостна тръпка на мистериозност, когато се промъкваше в тясното помещение и се криеше сред брезентовите торби с ориз, боб и захар.

Включи фенерчето и се огледа. Вместо хранителни припаси откри стария очукан сандък на баба Джъстин. Беше толкова голям, че можеше да побере малко пони. Някога в него държаха нещата за рисуване на баба й.

Любопитна да види какво има сега вътре, Джил се помъчи да вдигне капака. Кожените панти бяха толкова стари, че бяха почти напълно прокъсани. Подпря капака на скалната стена и освети вътрешността с фенерчето.

Нямаше засъхнали четки, нито втвърдени маслени бои или изцапани палитри. Вместо това имаше шест правоъгълни пакета, подпрени на една и съща страна като карти в картотека. Всеки пакет бе увит в мушама.

Джил изпита неочаквано чувство на облекчение, че не всичко се е превърнало в пепел и прах. Все пак бе останало нещо от наследството на Модести.

И нейното.

Надявам се в тези пакети да е онова, което си мисля. Дори и това да ми докара най-сериозните неприятности в живота ми.

Модести здравата ме напляска, когато ме свари да ги гледам. Колко голяма съм била? На единайсет?

Все едно, тя си беше луда.

Сега Модести бе мъртва, а картините бяха на Джил. Можеше да ги гледа колкото си иска. Нямаше вече да се промъква тайничко, за да ги зърне, докато Модести и майка й бяха заети с добитъка, поправката на оградите или разкопаването на напоителни канали за малката овощна градина, голямата градина и пасищата, на които отглеждаха сено за зимата.

Внимателно извади пакетите и ги облегна на каменната стена. Едва тогава забеляза кожената папка. Знаеше още от времето преди майка й да почине, че в папката бяха събрани снимки и документи — дневниците на ранчото, документи за водните права, покани за сватби, раждания и смъртни актове. Все неща, които хората събират, докато са живи.

— Добре. Тук ще намеря отговори на въпросите, които адвокатът може да ми зададе.

Остави настрана папката и нетърпеливо пренесе големите пакети в къщата. Когато разопакова първия, откри, че вътре наистина има две картини. Бяха много живи, непокорни, но все пак някак овладени, пресъздадени с огромна енергия. Широко усмихната, тя разопакова всички пакети с нетърпението на дете по Коледа.

Не бе виждала картините от онзи ден, когато Модести я хвана да им се любува в склада на тавана на голямата къща. Беше напляскала здраво Джил, след което бе завела племенницата си обратно в старата дървена къща и бе заявила на майка ѝ, че детето не бива да стъпва повече в голямата къща, освен ако не е с майка си.

— Преди толкова много години — произнесе Джил с горчиво-сладка усмивка при мисълта как се бе променило всичко. Облегна картините на стената и се възхити на изчистения им, лишен от сантименталност и все пак дълбоко въздействащ рисунък. — Чудя се защо ли Модести не искаше да ги виждам. Но пък тя си беше дръпната стара проклетница, на която еша ѝ нямаше.

Почувства се добре, след като го каза на глас. Майка ѝ винаги ѝ бе повтаряла, че трябва да бъде благодарна на Модести, задето ги е приела, когато е нямало къде другаде да отидат.

Животът не е толкова сигурен, колкото им изглежда на младите.

— Добре, не мога да споря за това — измърмори Джил. — Но аз бях само дете, а и обикнах тези картини от пръв поглед.

Пейзажите от Запада бяха големи, просторни и непокорни като самата земя. Картините бяха уловили мощта на планините, студа на снежния вятър, безкрая на синьото небе и пълната свобода да живееш според собствените си разбирания в една земя, която рядко бе щедра.

Като дете картините я бяха омагьосали.

Сега, вече като възрастен човек с дипломи по изящни изкуства и история на изкуството, същите картини я впечатлиха силно.

Сега, както и някога, усещаше дълбока близост с художника, който сякаш бе уловил чувствата на Джил в боите си. Може би защото във всички пейзажи имаше и човешки фигури — малки в повечето случаи, или поне смалени на фона на дивата природа — и някак женствени.

Не беше ги забелязала като дете. Сега ги видя и се зачуди.

— Чакай малко. Не бяха ли тринайсет картини?

Намръщи се и се върна при сандъка. Не бе останало нищо, освен разпиляната кожена папка. Измъкна я и погледна вътре. Нямаше картина, но намери едно писмо, адресирано до Модести Брек. Пощенското клеймо бе само от седмица преди смъртта на Модести, а обратният адрес бе на някаква художествена галерия в Парк Сити, Юта, близо до Солт Лейк Сити. Явно пралея ѝ бе сметнала, че писмото заслужава да бъде запазено при семейните спомени.

Джил разгъна богато украсената фирмена бланка на *Художествена галерия на Запада от миналото* и започна да чете.

Уважаема госпожо Брек,

Благодарим ви, че ни изпратихте картината, за която казвате, че семейството ви притежава отдавна. Тя е интересно произведение на жанровата живопис. За съжаление, не е подписана. Следователно авторът ѝ не може да бъде идентифициран, въпреки предположението, че може би е дело на известен западноамерикански художник.

Не можем да се съгласим с предположението ви, че картината има голяма парична стойност, макар да сме сигурни, че тя притежава голяма сантиментална стойност за семейството ви. Консултирахме се с други експерти по пейзажна живопис на Американския запад и те споделят мнението ни, че творбата, макар приятна на вид и добре нарисувана, има ограничена продажна стойност.

При обичайни обстоятелства бихме върнали картината заедно с настоящото писмо, но изглежда, че платното е било загубено. Смятаме, че това се е случило, след като е изпратено на втори оценител, и полагаме всички усилия да го открием и върнем.

Междувременно се свързахме с техния застраховател, както и с нашия, и очакваме вашите нареждания относно това как да процедираме. Ще се свържем с вас отново веднага щом уредим този въпрос.

Много съжаляваме за всички неудобства, които това може да ви причини.

Ако сте склонна да приемете, в настоящия момент сме готови да ви предложим парична компенсация за станалото, което може да се окаже окончателна загуба на творбата. Основавайки се на ограниченото търсене на неподписани пейзажи с недоказан произход, приблизително от този период, смятаме, че сумата от две хиляди долара е съвсем справедлива оферта.

Моля, уведомете ни, ако сте склонна да приемете това предложение заедно с най-искрените ни извинения и благопожелания.

Писмото бе подписано от Форд Хилхаус. Джил го прочете отново, като този път си го преведе на разбираем език.

Модести бе изпратила едно от платната на известна художествена галерия, за да бъде оценено, и бе получила учтиво прикрит присмех.

Джил знаеше достатъчно за изкуството и оценките, за да се съгласи, че когато става дума за определяне цената на нещо, то липсата на подпис обикновено е от изключително значение. Художниците подписваха творбите си. Всяко неподписано творение автоматично попадеше под подозрение. Ако не съществуваше безспорен начин за доказване на автора, творбата оставаше нещо като „естетически сирак“.

Или, предадено с прости думи, не струваше и колкото платното, върху което бе нарисувана.

Тя си спомняше, че майка ѝ бе споменавала, че има някаква заплетена и нещастна история, свързана с картините, които били нарисувани от велик художник. После ѝ бе казала никога, абсолютно никога да не говори за картините, иначе Модести ще ги изгони завинаги от ранчото.

— Е, удържах на думата си и запазих в тайна семейната история — заяви Джил на картините. — Защо Модести е решила изведнъж да измъкне една от тавана и да я представи пред публиката?

Отговорът дойде веднага след въпроса.

За пари.

Онези стари данъчни задължения, за които спомена адвокатът. Модести е знаела, че ако разпродаде добитъка, за да плати данъците, това ще означава край на ранчото.

Джил се намръщи и отново се замисли за писмото от галерията.

Модести е изпратила една картина на оценител, който я изпратил на неназовани „други“, а после ѝ казали, че неподписаната картина е на практика без никаква стойност. И изгубена, между другото. Много жалко.

Защо някой би предложил две хиляди долара за картина, която не струва нищо?

Много просто. Картината е имала стойност.

Или може би застрахователите не искат да водят съдебни спорове за липсваща картина с неустановена стойност?

— Вероятно това е лесният и евтин начин да се избегне скъпо съдебно дело — каза си тя.

Или пък не.

Джил огледа другите картини. Никак не ѝ хареса онова, което се въртеше в главата ѝ.

Модести не би помъкнала картините, кожената папка и стария сандък чак до старата дървена къща, освен ако не се тревожеше за сигурността на картините.

Или пък е била луда.

Животът не е толкова сигурен, колкото им изглежда на младите.

Беше ѝ трудно да си представи, че пралея ѝ е била луда. Зла и сопната? Да. Корава като кремък? Определено. Мъжемразка? Категорично. Луда?

Как ли пък не.

Погледна часовника си. Докато стигне в града, адвокатът вече щеше да е затворил кантората си, градският архив щеше да е хлопнал врати, а шерифът щеше да вечеря в Римрок Кафе. Нямаше да му хареса да го прекъснат, освен ако не беше нещо на живот и смърт.

Смъртта на Модести не бе основателна причина. Не беше никаква новина.

— Изглежда, че и животът на старите не е никак безопасен — обърна се отново към картините Джил.

Отвърна ѝ само тишината.

Но все пак нещо бе накарало Модести да премести картините и семейните книжа от голямата къща в имението. Само няколко дни или седмици, след като бе пренесла сандъка, тя бе загинала в битова злополука, докато пълнела с гориво старата печка в една студена нощ.

А картината, която бе изпратила за оценка, липсваше.

Джил мрачно се загледа в картините, всяка една бе поразителна, но и неподписана.

Защо един „велик художник“, по думите на майка ми, не би подписал картините си?

Защо Модести ги е пазила в тайна толкова дълго?

Колкото и дълго да се взираше в платната, те не можеха да ѝ отговорят. Само ѝ нашепваха за самотната възвишеност на живота в суровата свобода на Запада.

За живота на Модести.

За нейната смърт.

Джил отново погледна часовника си. Щеше да се срещне с адвокатата и шерифа в Блесинг утре. След петнайсет минути тарифата на скъпите разговори по сателитния ѝ телефон щеше да спадне драстично, което също бе отражение на местния работен график.

Извади цифровия си апарат от раницата, поколеба се пред картините и накрая избра трите най-малки платна. След като направи няколко снимки, взе компютъра си и записа най-добрите изображения. Набързо потърси в интернет кои са по-престижните галерии за западноамериканско изкуство, намиращи се на разстояние един ден път с кола. Избра „Изящните изкуства в Запада“ в Сноубърд, собственост на Рамзи Уърдингтън. Той притежаваше няколко галерии, все в скъпи курорти на запад. Освен това бе собственик и на „Най-доброто от Запада“, аукционна къща, която имаше претенциите да се превърне в новата „Сотбис“.

Ако можеше да се вярва на рекламите.

След известно колебание коя от рекламите е най-грандоманска, тя избра и галерията „Вижън Куест“ в Таос, собственост на Уилям Шилинг. Човекът бе в този бизнес повече от трийсет години на един и същи адрес, което говореше добре за клиентелата му. Следващите три галерии избра почти наслуки. Всички застъпваха силно темата за

Запада, каубоите и индианците, тежките изпитания и мъжествените битки.

Колкото до „Изкуството на Запада от миналото“ в Парк Сити, край с нея. Вече бяха изгубили една от картините на баба й. Именно затова Джил използваше електронни изображения, вместо истински картини, като своя визитна картичка.

Не искаше и друга част от наследството й да се окаже „изгубена“.

5.

Таос, Ню Мексико

Дванайсети септември, сутринта

Когато чу звънеца на входната врата на галерия „Вижън Куест“, Уилям Шилинг вдигна поглед и веднага натисна бутона за отваряне. Госпожа Кейтлин Крофърд бе от клиентите, които собствениците на галерии обичат да посрещат. Притежаваше класически стил красота, добро възпитание и бе съпруга на по-възрастен мъж, който можеше да си позволи да похарчи седемцифрена сума за една картина, без дори да му мигне окото.

— Кейтлин, какво удоволствие — поздрави я Шилинг и забърза към нея. — Мога ли да ти предложа чаша кафе? Навън е доста хладно.

Вратата се затвори със звук, който предполагаше наличието на сложни и здрави ключалки.

— Много мило — съгласи се Кейтлин, докато сваляше черните си ръкавици от телешка кожа, които пъкна в джобовете на черното си палто, направено от вълна от лама.

— Без захар и без сметана, нали? — попита той, докато поемаше мекото ѝ палто, а после се запъти към каната с кафе.

— Много любезно от твоя страна да запомниш. Съжалявам, че не те предупредих по-рано. Талбърт просто реши да долети и да провери новия курорт. Естествено, не можех да пропусна възможността да се видя с теб.

Шилинг се усмихна и ѝ подаде чашка от фин порцелан. Миризмата на специално приготвената и прясно смляна смес от кафеени зърна привнесе много първичност в иначе сдържания интериор на галерията.

— Избрала си точния момент — каза той. — Има няколко картини, за които се канех да ти пиша по електронната поща. Наистина доста вълнуващи произведения.

— На Дънстан ли? — бързо попита тя.

Усмивката му помръкна леко.

— Ами не, не точно. — Неподписани произведения на Дънстан не струваха и колкото платното, върху което бяха нарисувани. — Има прекрасна картина на Блуменщайн, доста прилично платно на Шарп и едно малко платно на Ръсел, чудесно малко бижу. Собственикът се кани да ги представи на търга в Рино догодина, тъй като вече е прекалено късно за истинско добро представяне на предстоящия търг в Лас Вегас, но е склонен да обмисли...

— Не, благодаря — прекъсна го Кейтлин. — Ще присъстваме на търга в Лас Вегас, разбира се. Много рядко се случва изобщо да се появи някой Дънстан.

— И Талбърт ги купува всички.

— Естествено. Както казва той, какъв е смисълът да колекционираш, ако не можеш да имаш най-добрите? Всичките.

Шилинг преглътна въздишката си. Талбърт Крофърд се бе превърнал в легенда за артистичните среди в Американския запад. Само най-доброто за него.

Докрай.

Томас Дънстан бе най-добрият от добрите. За съжаление, художникът не бил от най-уравновесените хора. Всъщност бил си алкохолик, и то от най-лошите. Често се отдавал на запои, изпадал в умопомрачение, биел се. Минавали години, преди да покаже нова картина пред когото и да било. Но поне бе имал благоразумието да унищожава посредствените — или направо лоши — картини, когато бил трезв. Картините, които бяха оцелели, се бяха превърнали в истинско мерило за същността на най-доброто в изкуството на Запада.

От известните произведения на Дънстан Талбърт притежаваше тринайсет. Останалите се намираха в музеи или частни колекции. С други думи, не се продаваха. А Тал бе предлагал много пари. Дори бе успял да изкопчи едно платно от семейната колекция на фамилията Дънстан. Според слуховете, сумата била седемцифрена.

— Може би е време и двамата малко да разширите хоризонта си като колекционери — внимателно опита Шилинг. — Има много добри художници на Запада, които...

— Опасявам се, че няма да стане — измърмори Кейтлин. — Не и преди да сме изкупили всички възможни картини на Дънстан. Талбърт е много категоричен в това. — *Всъщност направо се е вманиачил.* —

Широтата на една колекция е хубаво нещо, но нейната задълбоченост е от жизнена важност.

— Не знам да има някакви картини на Дънстан на пазара, които да са с гарантиран произход — каза Шилинг.

— Но аз все попадам на разни слухове за поне едно ново платно на Дънстан. А може би дори дузина.

Шилинг мълчаливо прокле книжарската мрежа на колекционерите на западни творби.

— И аз чух някакви слухове. — *Видях и електронните изображения. Неподписани платна, всичките.* — Обадох се, естествено, на Рамзи Уърдингтън. Никой не може да каже точно кой колекционер, уредник на експозиция или познавач на изкуството е източник на тези слухове. Все едно да се опитаме да уловим дим в шепите си.

— Аз открих, че един от източниците е галерията „Изкуството на Запада от миналото“ в Парк Сити — обади се Кейтлин.

Мъжът приглади с длан оредяваща си коса.

— Да, знам за този слух. Говори се, че галерията изпратила картината за оценка на няколко експерти. — Той сви рамене. — Общото мнение било, че не е Дънстан.

— Все пак искам сама да погледна картината.

— И аз бих искал. Всъщност поисках да ми пратят поне снимка.

— И? — рязко попита Кейтлин.

— Изчезнала е. Всъщност все по-често се повдига въпросът дали изобщо е съществувала. Колкото повече приближава големият търг в Лас Вегас, толкова по-невероятни стават слуховете. Случва се почти всяка година. Остава само седмица и е напълно нормално да очакваме подобни неща.

А Шилинг нямаше никакво намерение да подхранва слухове, които можеха да подбият цената на истински, подписани творби.

Кейтлин отпи от кафето си. Тънка линия се появи между тъмните ѝ, елегантно оформени вежди.

— Но в тези слухове имаше известно основание. Сигурна съм.

Мъжът се усмихна с изражението на професионалист.

— Повярвай ми, и аз самият имах големи надежди.

— Ще ми кажеш, ако се появи нещо друго на Дънстан, нали?

— Разбира се. Вие с Талбърт винаги сте първите, на които звъня.

— Добре. — Тя се усмихна. — Ако разбере, че не е така, много ще се разочаровам.

А Шилинг никога повече нямаше да види и цент от милионите на Крофърд.

И двамата го знаеха.

Но никой не прояви грубостта да го изрече гласно.

6.

Блесинг, Аризона

Дванайсети септември, преди обяд

Шерифът Нед Пърсел се облегна силно назад в стола си с висока облегалка, за да се отдалечи от бюрото, и се загледа в тавана.

— Пожарът бе преди близо месец, госпожице Брек. Заключение вече е готово. Вашата пралеля загина при злополука.

— Разбирам — с равен глас се обади Джил. — Но като се има предвид бележката й до мен, както и скорошното изчезване на семейната картина, мисля, че трябва отново да прегледаме случая.

— Госпожице... — Мъжът прехапа устни, за да не каже нещо прибързано, и се загледа през прозореца. Жените от фамилията Брек създаваха само неприятности вече цял век. Опаки и непреклонни. — Ако се погледне реално, Модести вероятно отчасти е виновна за собствената си смърт. Старите дами, които живеят сами, не бива да се опитват да наливат гориво в печка, която вече е запалена.

Джил изпъна гръб на дървения стол от другата страна на шерифското бюро. Наистина й бе дошло до гуша да чува, че жените не бивало да живеят без закрилата и грижите на някой мъж. Това схващане бе една от най-сериозните причини да не поглежда назад, след като бе напуснала Аризона със стипендия за колеж в Калифорния.

— Пралеля ми Модести бе родена в това ранчо — изтъкна Джил. — Цял живот се е оправяла с онази печка. Беше свикнала сама да върши всичко, включително да ремонтира старите машини и да им сипва гориво, да жигосва животните, да сече дърва и да коси сено. Откровено казано, беше ми трудно да повярвам, че се е спънала и е разсипала навсякъде из кухнята пламналото гориво. Но след като намерих бележката и стария сандък, наистина смятам, че целият случай трябва да се разгледа отново.

Пърсел повдигна светлата си каубойска шапка, която бе неразделна част от униформата му, също както широкият кожен колан с пистолета, палката, белезниците и патроните.

Джил изчакваше. Знаеше, че дразни шерифа, но не можеше просто да остави така нещата само защото този човек бе твърдо убеден, че всяка жена, която живее сама, някой ден ще свърши зле.

— Може би Модести просто е имала късмет през всичките тези години — невъзмутимо заяви Пърсел. — Жена като нея не бива да живее сама.

В гърдите на Джил кипяха гняв и тържествуване. Ненавиждаше схващането, че всяка жена е по-безпомощна от който и да било мъж.

— Не съм сигурна, че ви разбирам — каза тя.

Шерифът се наведе напред и се облегна на лакти. Лицето му бе гладко избръснато и изненадващо бледо за човек, който прекарва толкова голяма част от времето си на открито. Устните му бяха тънки и стегнати. Беше с бяла риза в западен стил с перлени копчета, джинси, каубойски ботуши и плетена кожена верижка на врата. Като местен представител на закона, той бе на избираема длъжност и всеки ден се бореше за мандата си, затова се обличаше подобаващо.

— Модести Брек бе истински трън в петата за местните жители — заяви Пърсел. — Парадираше с разбиранията си за живота, които свестните хора тук смятат за обидни. Немалко хора са идвали при мен, за да споделят, че я смятат за некомпетентна и че трябва да има някого, който да я наглежда, особено като се вземе предвид напредналата ѝ възраст.

— Има и такива, които са смятали, че тя се нуждае от повече грижи и като млада — върна му го Джил. — Някои хора просто не могат да приемат факта, че една жена може да предпочете никога да не се омъжва, или още по-зле — да напусне осветен от църквата брачен съюз и да живее сама.

Скулите на шерифа се обагриха в червено.

— Модести Брек бягаше от олтара.

— Никога не се е омъжвала — каза Джил. — Доколкото знам, дори не се е сгодявала.

— Подвеждала е неколцина свестни мъже, карайки ги да повярват, че може да се омъжи за тях.

Джил сдържа езика зад зъбите си. Ако можеше да се вярва на хорските приказки, и бащата на Пърсел бил сред желаещите. Но в крайна сметка Модести така и не бе попаднала на мъж, без когото да не може да живее.

Същото важеше и за Джил.

— Сестрата на Модести, Джъстин, била истинска проститутка и прелюбодейка — мрачно заяви Пърсел. — Джъстин била пияница, която застреляла женения си любовник по време на скандал. Баща ми ги задържал и двамата за неприлично поведение в нетрезво състояние. Любовникът на Джъстин бил добър човек, подведен от една наперена лека жена. Чувствал се толкова засрамен от всичко, че се обесил в килията в нощта, когато ги арестували.

Очите ѝ се разшириха.

— Какво?

— Ако не ми вярвате, ще ви покажа протоколите от арестуването, заедно с взетите отпечатъци и всичко останало. Мъжете от семейство Пърсел са били служители на закона по тези места още преди Аризона да стане щат. Ние се гордеем с работата си.

Джил не знаеше какво да каже. Бе чувала различни намеци, предположения и догадки, но нищо толкова категорично като думите на Пърсел.

— Извънбрачната дъщеря на Джъстин, твоята майка, е бегълка, която се разведе с мъжа си, смени името си отново на Брек и никога повече не влезе в молитвен дом — продължи Пърсел. — Жените Брек са безбожници и носят само беди.

— Живеем в свободна страна — обади се Джил, като се мъчеше безуспешно да запази спокоен тон. — Това включва и правото да не бъдеш религиозен.

Пърсел се намръщи. Той бе от старейшините в мормонската църква. Авторитетът му като шериф се дължеше повече на църквата, отколкото на значката, която бе закопчана за широкия му колан. В окръг Кениън живееха набожни хора, съблюдаващи нормите на благоприличието в една нация, която ставаше все по-разпусната.

— Но църквата не прощава на избягала от дома си жена — изтъкна Джил. — На съгрешилия мъж — да. Но на една жена — никога.

Пърсел изпъна гръб.

— Думи на истинска Брек. Но това е без всякакво значение. Имате копие от смъртния акт и доклада на патолога. Модести Брек се е спънала, пукнала си е черепа при удара в желязната печка, изтървала е

тубата с гориво и е причинила пожара, който погълнал старата къща, а после се пренесъл и към хамбара.

За миг в стаята настана тишина, като се изключи тиктакането на големия стенен часовник в ъгъла. Той бе отброявал часовете в кабинета на пазителя на закона още преди Аризона да стане официално един от щатите в Съединените американски щати. И онзи пазител на закона вероятно също е бил Пърсел.

Джил се намръщи. *Много жалко, че доста от жителите на провинциалния Запад не са дорасли до разбиранията за държавност в двайсет и първи век.*

— Няма мотив, няма причина някой да причини нещо лошо на пралеля ви — каза шерифът и погледна часовника си. — Каквато и обида да са нанесли жените от фамилията Брек на църквата, било е преди много години. В наши дни вярващите не таят толкова силна омраза на религиозна основа. Никой тук не е желал зло на Модести. Никой не се е и сещал за нея, освен когато се появяваше някой случаен човек, който си търси работа, и тогава го працахме в ранчото.

— Ами картините? — попита Джил.

— Какво картините? Онова писмо, което ми показахте, много ясно заявява, че не струват нищо. Приемете офертата на застрахователите и смятайте, че сте извадили късмет.

— Но защо Модести изведнъж е преместила картините в малката къщичка и ми е оставила бележка, че животът не е толкова сигурен, колкото си мисля?

Пърсел изсумтя.

— Обадох се на един от оценителите, с когото тя се е свързала, приятен млад човек, работещ близо до Солт Лейк Сити. Той направо ми заяви, че картината, която му е изпратила, била фалшификат. Може би Модести е решила, че другите картини са опасни, защото се е опитала да ги представи за нещо ценно. Това е престъпление, както знаете. Измама.

— Но...

— Бих ви посъветвал да го имате предвид, госпожице Брек — прекъсна я шерифът. — Ако се опитате да продадете онези картини като нещо, което те не са, може да си навлечете сериозни неприятности. От криминално естество.

Силните ръце на Джил здраво стиснаха облегалката на стола. Загледа се в шерифа и преброи до десет. До дваайсет.

Трийсет.

Пърсел се приведе напред и се усмихна почти грижовно.

— Знам, че е трудно да се приеме смъртта, особено от много образована млада жена като вас. Искам само да разберете, че в този случай съм действал напълно добросъвестно. Ако не смятах, че смъртта на Модести е злополука, щях да разследвам случая с всички разрешени от закона средства.

— Но сте уверен, че смъртта ѝ е случайна.

— Аз, както и началникът на пожарната, патологът и всички останали, запознати с фактите. Модести Брек беше една упоритата старица, която твърдо бе решила да живее сама. Освен това знаем, че силите все повече я напускаха. Замисляли ли сте се, че може да е преместила картините и документите в малката къща, а после съвсем съзнателно да е отнела живота си, за да не се налага насила да я преместят от ранчото за собственото ѝ добро?

Полазиха я хладни тръпки.

— Да не би да намекувате, че Модести е искала да умре?

Пърсел сви рамене.

— Като взема под внимание казаното от вас, самоубийството е също толкова възможна версия, колкото и случайната злополука. Ако настоявате, мога да започна разследването наново. Но това определено ще възпрепятства получаването на застраховката живот. Тъй като вие сте получателят, това е нещо, за което трябва да се замислите.

На Джил ѝ бяха нужни няколко секунди мълчание, докато овладее гнева си.

Пърсел бе олицетворение на всичко онова, което жените от фамилията Брек мразеха в мормонския запад. Ако искаше да получи отговори на въпросите си, явно трябваше да ги потърси сама.

Отново си спомни за визитката, която Джо Фароу ѝ бе дал, но после отхвърли идеята. Никой не я преследваше. Единствената опасност, която я грозеше, бе да изтърве нервите си и да нападне служителя на закона.

— Много ви благодаря за отделеното време, шерифе. Няма да ви безпокоя повече.

7.

Сноубърд, Юта

Дванайсети септември, 13:30 ч.

Рамзи Уърдингтън се намръщи пред компютъра си. Мониторът бе много голям, за да може да разгледа детайлно всеки добре направен фотографски материал. Като участник в множество търгове и собственик на няколко галерии, посветени на изящните изкуства на Запада, Уърдингтън често трябваше да прави преценка въз основа на електронни изображения. Ако дадена творба го заинтригуваше достатъчно, когато я видеше на компютъра си, той можеше да поиска да я види в реален вид, преди да вземе решение дали да купи, да продаде, или да представи въпросната творба.

— Нещо интересно? — попита Джон Кахил.

Уърдингтън вдигна поглед към своя мениджър и от време на време любовник. Кахил не бе ревнив. Нито пък Уърдингтън, поне не и по отношение на секса. Както винаги, Кахил бе облечен нито прекалено официално, нито прекалено небрежно, като облеклото му намекваше за богатство и добро възпитание, без да ги изтъква натрапчиво. Уърдингтън не за първи път си пожелаваше съпругата му да притежава поне половината от неговия усет за стил.

— Не съм сигурен — отвърна сега той. — Снимката очевидно е направена от любител.

Кахил се наведе над рамото му, за да погледне екрана.

— Снимката е лоша, но картината изглежда великолепно. Колко е голяма?

— Не е посочила.

— Тя?

— Джилиън Брек.

— О, по дяволите. Пак ли онази откачалка — разочарова се Кахил.

— Не. Някаква нейна близка явно. Същата фамилия, но различно малко име. Предполагам, че старата дама е починала и Джилиън Брек е

наследницата.

Уърдингтън отвори второто изображение. Беше въздействащо, както и първото. Кахил изсумтя отвратено.

— Който и да е художникът, който рисува тези „платна на Дънстан“, би трябвало да се откаже и да започне да използва собственото си име. Достатъчно добър е, за да изкарва прилични пари. С подходящо представяне пред публиката и малко късмет може дори да си живее добре. Много е добър. Както в техническо отношение, така и като сила на въздействие. Рядка комбинация.

Уърдингтън кимна.

На екрана се появи трета картина. Завладяваща красота струеше от суровия пейзаж и надвисналото небе.

— Изпрати ли ги на Лий Дънстан? — попита Кахил.

— Още не. Беше бесен заради онази картина, която Форд Хилхаус му изпрати. По телефона ми се стори, че всеки миг ще получи инфаркт.

— Защо подобни неща стават винаги преди голям търг? — измърмори Кахил.

Партньорът му сви рамене.

— Алчност. Някой знае, че името на Дънстан означава много пари. Искане и той да се възползва.

— Трябвало е по-добре да проучи творчеството му — отбеляза Кахил.

Уърдингтън кимна.

— Да, човешките фигури са нещо необичайно за Дънстан. Всеки фалшификатор го знае. Което означава, че този или е много глупав, или...

— Едва ли — намеси се Кахил. — Познава темата много добре.

— ... или тези може наистина да се окажат рисувани от Дънстан.

— Не може да са от Дънстан, докато Лий не каже, че са — изтъкна Кахил.

— Във всеки случай се надявам да можем да задържим положението до търга — заяви шефът му. — Последното, което ни е нужно сега, е да се появят дванайсет прекрасни, вероятно фалшиви платна на Дънстан. И по-малко е стигало да се провали пазарът.

— Какво ще правиш? — попита Кахил.

— Ще измисля нещо.

Партньорът му се засмя тихичко.
— Винаги успяваш.

8.

Холивуд

Дванайсети септември, 9 ч.

Скор се потеше здраво, докато вдигаше щангите с овладяна ярост, която иначе щеше да избие и да го накара да пробие дупка в стената. Изглежда, хората ставаха все по-глупави с всеки изминал ден. Чист късмет си беше, че успя да се измъкне от офиса, преди да откъсне нечия глава.

Сателитният му телефон се обади. Личният му номер, който знаеха много малко хора. Остави тежестите на стойката и погледна кой го търси.

Скрит номер.

— Скор — обади се той кратко.

— Надявам се, че си по следите на онези картини.

— Вече ти казах. — *Поне десет пъти досега.* — Задънена улица.

Изгорели са.

Единственото нещо, което го караше да запази спокоен тон, бе солидният годишен чек, който този клиент изпращаше.

Но колкото повече плащаха, толкова по-настойтелни ставаха.

— Защо тогава Джилиън Брек е изпратила на най-различни галерии из целия Запад електронни снимки на три неподписани платна на Дънстан?

— Значи някъде е имало някакви снимки — отвърна Скор, докато бършеше потта си с голяма мека кърпа. — И какво от това? Погрижих се за картините, а всичко останало са празни приказки и пепел.

— Ще ми се да го вярвам. Но не мога. Намери онези картини или ми донеси доказателство, че не съществуват. И гледай да е преди търга!

Скор погледна през прозорците на домашния си фитнес към бляскавата нощна панорама на Лос Анджелис.

— Как мога да докажа, че нещо не съществува? Да прекарам пепелта през спектрограф ли?

— Направи каквото е нужно. Затова ти плащам.

9.

Аризона

Дванайсети септември, 23:15 ч.

Джил се завъртя и се помъчи да се намести по-удобно на дървеното легло. Не успя.

Това легло е по-меко от скамейката за гребане, на която спя обикновено на сала. Трябва да се отпусна, по дяволите!

Остана със затворени очи и се заслуша във вятъра, който си играеше с листата на тополата. Ако температурите продължаваха да падат с това темпо, скоро листата щяха да се обагрят в яркожълто и да отлетят.

Ами ако Пърсел е прав? Ако Модести е искала да умре?

Вятърът се усили.

Джил отново се завъртя в леглото.

Ами ако не е искала?

Джил изруга така, както не си позволяваше да го прави пред клиенти, и се измъкна от спалния чувал.

— Не биваше да пия онази допълнителна чаша кафе — мърмореше си тя, докато бързо нахлузваше обувките си.

Но не ѝ се ходеше по малка нужда, нито пък кофеинът я държеше будна. Беше на крака и се разхождаше напред-назад, защото бе прекалено неспокойна, за да лежи мирно.

— Може да са ми пратили съобщение от някоя от галериите.

Или пък не са.

Замисли се дали да не се вмъкне в скривалището зад килера и отново да погледа картините само за да се увери, че наистина ги има.

— Трябваше ми половин час, за да ги опаковам и да ги прибера. Наистина ли ми се ще да...

Сателитният телефон звънна и прекъсна думите ѝ.

— Явно не съм единствената будна. — Взе обемистия апарат, погледна да види кой я търси и видя само „скрит номер“. Друго не бе и

очаквала. Повечето мобилни телефони не се изписваха дори и на стационарните линии, какво остава за сателитната връзка.

Никак не обичаше да приема разговори с непознати, и то на сателитна тарифа. Позвъниха отново.

— Все още е по-добре от това да си говоря сама. А и цените сега са доста ниски. — Натисна копчето и се обади: — Ало?

— Джилиън Брек? — Гласът бе необичайно дебел, сякаш говореше човек със запушен нос.

— Да. Кой се обажда?

— Бланчърд. Търговец на художествени произведения от Запада. Чух, че имате някакви картини, които може да ме заинтересуват. Вярно ли е?

Джил се намръщи. Не си спомняше да е писала на човек на име Бланчърд. Но пък той можеше да работи за някоя от галериите, на които бе изпратила съобщения.

— Знаете повече от мен — бавно каза тя. — Сигурен ли сте, че сте набрали правилния номер?

— Разбрах, че ваша близка се е опитала да продаде едно платно близо до Солт Лейк Сити. Вярно ли е?

Тя се размърда неспокойно, спомняйки си предупреждението на шерифа: *Ако се опитате да представите тези картини за нещо, което не са, можете да се забъркате в сериозни неприятности. От криминално естество.*

— Господин Бланкфърд...

— Бланчърд.

— Съжалявам. Мисля, че е станало недоразумение.

— Значи не знаете нищо за дузина пейзажи от Запада, които били притежание на семейство Брек от дълги години?

Джил бавно преглътна факта, че Бланчърд знае за картините много повече, отколкото бе написано в електронните съобщения, които бе разпратила до галериите.

Само не бе сигурна дали това е хубаво, или лошо.

— Моята пралеля е изпратила за оценка една картина, която е семейно наследство — спокойно отвърна тя, — но нямах представа, че е говорила с някого за други картини, освен онази, която е изпратила в Парк Сити, а не в Солт Лейк Сити.

— Артистичните среди в Запада са много сплотена общност. — Събеседникът ѝ се изкашля дрезгаво. — Платното, което вашата близка е изпратила, е обиколило няколко търговци. Тя не отговори на писмото ми, затова се обаждам на вас.

Гласът на Джил стана твърд.

— Модести Брек е мъртва.

— О, съжалявам да го чуя. У вас ли е картината, която тя изпрати?

— Била е изгубена.

Бланчърд издаде звук, приличен на смях или кашлица на пушач, или пък просто се бе задавил. Прочисти гърлото си.

— Ами другите картини? И те ли са изгубени?

Тя се поколеба, после сви рамене. Бе заложила примамки под формата на електронни изображения и някой бе захапал.

— С коя галерия работите? — попита тя.

— С няколко. Имате ли и други картини като онази, която пралеля ви изпрати?

— Картините са собственост на фамилията от толкова дълго, че никой не знае много за тях. Моята пралеля вярваше, че са доста ценни.

— Вашата пралеля вероятно е гледала прекалено много развлекателни исторически програми — отвърна Бланчърд, а в дрезгавия му глас се долавяше нетърпение. — Често се натъкваме на това в този бизнес. Хората гледат някакво предаване по обществената телевизия и внезапно ги осенява идеята, че някоя стара семейна дрънкулка има огромна стойност.

— Ако картините не струват, тогава защо се интересувате?

Човекът издуха носа си.

— Извинете ме. Само се опитвам да ви спестя неприятности. Вашите семейни картини може да имат известна историческа стойност, може би струват няколко хиляди долара, но не са рисувани от велик художник. Ако има и други картини, трябва да бъдете много внимателна с тях. Представянето на фалшификати за оригинални произведения се нарича *измама*.

Джил усети да я полазват тръпки, а после изпита въодушевление, каквото усещаше, когато се впускаше във водовъртежа на някой голям бързей. Като опитен в спускането по реките водач, тя знаеше какво прави, а и винаги съществуваше известен риск.

Именно затова го правеше.

Бланчърд, който и да беше той, знаеше повече за тези картини от нея. А Модести бе мъртва.

— Странно нещо — каза тя. — Днес за втори път ми се случва някой да ме предупреди за картините.

— Вероятно просто знаем повече за положението ви, отколкото вие.

— Това е разбираемо — иронично отвърна тя. — Именно затова разпитвам експертите.

— Явно отговорите не ви харесват.

— Онова, което никак не ми харесва, е, че картината, която пралеля ми е изпратила, липсва — заяви тя.

— Чух за това. Но не бях сигурен дали е истина.

— Както сам споменахте, тези среди са много сплотени — каза Джил. *Кое то означава, че в тях не се допускат външни лица.* — Дори и хора, на които не съм изпращала снимки, са чули за картините.

Той отново се закашля.

— Извинете, настинал съм. Картините ме заинтригуваха достатъчно, за да искам да ги видя на живо, а не само на електронен носител. Колко казахте, че имате?

— Не съм казвала.

— Много по-умна сте от вашата близка. Какво ще кажете за предложението ми? Ще си уговорим среща на публично място — продължи Бланчърд. — Вие избирате.

— Къде се намирате?

— Мога да бъда където пожелаете, по всяко време, стига да донесете картините. Става ли?

Джил се поколеба за миг, както правеше винаги, преди да се впусне в бързеите на водопадите Лава.

Избрала съм пътя. Сега просто трябва да го следвам.

Определено не искаше да се среща с Бланчърд в Римрок Кафе. Искаше да бъде на място, където не познава никого и никой не я познава.

— Госпожице Брек? — попита човекът отсреща.

Тя си пое дълбоко дъх и се гмурна в дълбокото.

— Да се срещнем утре, в шест часа следобед, близо до Мескит, Невада, в казиното на хотел „Еврика“. Ще бъда до автоматите с

жетони, облечена с джинси, кожени сандали и черна тениска с надпис „Размножавай се, докато си жив“.

Бланчърд избухна в смях, закашля се и отвърна:

— В момента съм в източен Тексас. Вземете си стая, в случай че не успея да направя връзка, става ли? Времето е доста променливо в този сезон. И носете картините с вас. Наистина не бих могъл да кажа колко струват, ако не ги видя лично.

Затвори, преди тя да успее да се съгласи или да възрази.

Натисна бутона и се загледа в телефона. За първи път се хвърляше в бързеите, без да е огледала добре водата предварително. С адреналина бе свикнала.

Страхът бе нещо ново за нея.

Отново си помисли за Джо Фароу и „Сейнт Килда Консултинг“.

Не, не съм малко момиченце, което трябва да се държи за ръката на голям и силен мъж. Казиното е публично място с много пари и следователно с много охрана и камери.

Ще бъда далеч по-сигурна, отколкото ако съм в реката.

10.

*Хотел „Еврика“, Невада
Тринайсети септември, 15 ч.*

Джил паркира на огромния прашен паркинг на хотел „Еврика“. Погледна към чантичката, която слагаше на кръста си, захвърлена сега на предната седалка, претегли сателитния телефон в дланта си и реши да остави скъпото средство за комуникация в колата. Мобилният телефон с вградена карта за еднократна употреба, който си бе купила, щеше да ѝ свърши отлична работа тук. Напъха сателитния телефон под седалката, заключи колата и тръгна през паркинга към рецепцията на хотела.

Пустинният вятър бе покрил с фин слой пясък големите товарни камиони с дълги ремаркета и караваните в задната част на паркинга, както и колите на туристите, които бяха подмамани да се отклонят от магистралата с обещания за вълнуващи преживявания.

Тя не разбираше този тип изкушения. Реката задоволяваше нуждата ѝ от адреналин.

Само на сантиметри отвъд паркинга и хотела се простираше пустинята, недокосната и търпелива, уверена, че вятърът, слънцето и времето в крайна сметка ще разрушат цивилизацията и нейната всепоглъщаща алчност.

Би предпочела да се разходи в пустинята, но не го направи. Отиде в хотела. В мига, в който отвори входната врата, я лъхна застоял и задимен въздух. Въпреки че неоновият надпис отвън рекламираше наличието на зали за непушачи.

Рекламираше също и моментални печалби, големи награди и най-добрия хазарт в Невада.

Живо доказателство, че човек не бива да вярва на всичко, което чете.

— Никак няма вид на място за непушачи — каза Джил на жената на рецепцията.

Служителката бе с грима, който вероятно бе носила като танцьорка в шоупрограмата, когато е била с двайсет години по-млада и с поне двайсет килограма по-слаба.

— В стаите не се пуши — отвърна ѝ тя. — Дори има глоба от петстотин долара за почистване на стаята, ако пушите вътре. Ако ви се пуши, идете в казиното. Там е разрешено.

— А климатичните инсталации на хотела и казиното се захранват от общ централен източник, нали?

— Да. Подпишете тук, отбележете, че сте информирана за забраната за пушене, както и за глобата, ако я престъпите, и посочете колко време ще останете — автоматично продължи жената. — Стаята ви се намира от другата страна на казиното, вземете асансьора до четвъртия етаж. Завийте надясно и просто следвайте номерата на вратите.

Джил прегледа набързо формуляра, подписа, отбеляза нужното и побутна листа към жената.

— Има ли съобщения за мен?

Жената погледна името на регистрационната карта и направи справка в компютъра.

— Няма. Очаквате ли някого?

— Господин Бланчърд може да се обади. Ако звънне, прехвърлете разговора в стаята ми.

— Разбира се. Имате ли нужда от помощ за багажа?

— Не, благодаря. В коя част на казиното са автоматите с жетони?

— В онази част, където не сервират безплатни напитки. Северната страна. По-добри шансове имате на по-големите автомати с долари, а и там напитките са безплатни.

— Благодаря, ще го имам предвид.

Джил мина през казиното, чиито автомати проблясваха и я приканваха да седне. В далечината забеляза неоновия надпис, който гарантираше милиони долари печалба само срещу няколко жетона. Вонята от цигарите, които тлееха забравени в металните пепелници близо до „Най-щедрите игрални автомати в Невада“, почти успяваше да потуши миризмата на трескаво вълнение и алчност.

Тя се намръщи и побърза да напусне казиното. Може и да си имаше проблеми с напълно трезвите и благочестиви старейшини на

мормонската църква, но поне въздухът в обществените сгради в Юта бе чист.

Когато влезе в стаята си, миризмата на някакъв „освежител“ за въздух я накара да се почувства все едно минава покрай щанда с парфюмите в евтин магазин. Затвори вратата и пусна резето. Не харесваше особено хотелите, но мястото бе далеч по-анонимно, отколкото Римрок Кафе.

Поръча си голяма салата и хамбургер от румсървиса и се приготви да чака.

11.

Хотел „Еврика“

Тринайсети септември, 19 ч.

Когато се стъмни напълно, Скор най-сетне се размърда на наблюдателния си пост в задната част на микробуса. Очуканият джип на госпожица Брек си беше на същото място вече четири часа и събираше прахоляк.

Той самият събираше прахоляк от сутринта. Беше свикнал с всички нужни за успешното следене процедури, но те не му се нравеха. Поглъщането на студени сандвичи и пикаенето в празни бутилки от безалкохолно омръзваше много бързо.

Беше му особено трудно да чака, като знаеше, че картините са заключени в онзи джип с очукани ламарини само на петнайсет метра от него. Тя не бе взела нищо обемисто със себе си, нито пък бе изпратила пиколото за допълнителен багаж.

Скор потисна прозявката си, погледна си часовника, а после се озърна за пазача, чиято досадна работа бе да обикаля из паркинга по осем часа пет дни в седмицата. Човекът явно бе решил да спести амортизация на гумите си, защото бе паркирал малката си открита количка и пиеше кафе, като използваше един от големите камиони за завет.

Когато Скор се премести отпред и отвори шофьорската врата на микробуса си, вятърът за малко да изтръгне дръжката от ръката му.

— Мамка му — изруга той.

Вятърът бе не само силен, но и много студен. Нищо чудно, че пазачът не обикаляше наоколо с откритата си количка.

Ако някой ми каже, че трябва да мръзна в този вятър за минимална надница, бих го пратил по дяволите.

Макар че на паркинга бе тъмно заради много раздалечените лампи, които светеха едва-едва, Скор си нахлузи плетена шапка, която смъкна чак до веждите. Така прикриваше цвета на косата си, а и ушите му бяха на топло. Напъха мачете под дългото до бедрата му кожено

яке, като много внимаваше завитият край на острието да не стигне по погрешка до слабините му. Любимият му „шперц“ вече бе в специалния вътрешен джоб и гореше от нетърпение да бъде използван върху заключената кола.

Отиде до джипа на Брек. Както бе и предположил от начина, по който го бе заключила, колата бе с механична, а не с електронна ключалка.

Фасулска работа.

Измъкна дългата и тънка пластина от вътрешния си джоб, пъкна я покрай стъклото на шофьорската врата, понамести я леко и дръпна силно бравата.

Никаква аларма.

Никой не гледаше в неговата посока.

Отне му по-малко от минута, за да се увери, че в джипа нямаше никакви картини.

По дяволите, щеше да е прекалено лесно.

Но под седалката намери сателитен телефон, стар, колкото и колата. Също като нея, и той още работеше.

Скри сателитния телефон под якето си и се върна в микробуса си. Отвори плъзгащата се странична врата, вмъкна се вътре и я затвори след себе си. И от двете страни на микробуса имаше рафтове, на които бяха закрепени множество метални кутии — от най-малки, с размер на човешка длан, до такива, които можеха да поберат автомат. Избра една кутия, включи малкото си фенерче и бързо огледа съдържанието. Проследяващи и подслушвателни устройства с най-различни размери бяха подредени в специално изрязани гнезда от стиропор. Отвори сателитния телефон на Джил, огледа батерията му и поклати глава.

Измъкна друга метална кутия. Подслушвателните устройства тук бяха поставени в собствени батерии.

Скъпички са.

Но всичко е за сметка на клиента.

Едно от по-скъпите устройства щеше да свърши работа за телефона на Джил. Извади старата батерия, сложи на мястото ѝ новата, подобрена версия и отвори специален компютър. Свърза двете устройства, провери данните и се увери, че проследяващото устройство работи. Измърмори нещо тихичко до телефона, провери дали подслушвателят е наред и реши, че всичко е готово. Едва ли по

всяко време щеше да чува всичко, освен ако тя не държеше апарата на около метър разстояние от себе си, но активиращото се от гласа подслушвателно устройство бе част от единствения комплект от локатор и батерия, който можеше да се побере в стария модел на телефона ѝ.

Ако е достатъчно хитра и се измъкне, клиентът ми ще е похарчил напразно малко пари. Никакъв проблем. Клиентите са въшливи от пари.

Ако тя тръгне след картините, тогава ще имам точните координати на мястото.

Като цяло, това бе по-сигурен и много по-малко опасен начин, отколкото ако се опита да измъкне истината от нея с бой.

Върна обратно по местата им всички кутии, прибра телефона в якето си и се върна до малкия джип. Просто за да се увери, че госпожица Брек не е скрила нещо, измъкна лампичката от тавана на колата и разряза с мачетето седалките.

Нищо.

Нищо и под резервната гума, от която също отрязва няколко парчета.

За малко да пробие дупки и в кутиите с моторно масло от дясната страна на колата, но реши, че не иска да оставя следи чак до микробуса си.

Къде са картините?

Не ги взе със себе си в хотела. Дори и навити на руло няма как да се поберат в малката чантичка, която носи на кръста си.

А вталеното яке, което носеше върху джинсите, не оставя много място за друго, освен за тялото ѝ отдолу. Бюстът ѝ не е нещо особено, но пък има секси походка.

Погледна към пазача — още пиеше кафе. Движейки се бързо, но не толкова, че да привлече нечие внимание, Скор се върна до микробуса си за още няколко неща и отново се зае с джипа.

Сценични декори. Господи. Трябвало е да стана продуцент.

Докато работеше, той не изпускаше от поглед паркинга. Ако хитрата госпожица Брек реши да се появи, преди да е свършил, ами какво толкова, всякакви гадости се случваха.

А на него вече му се бяха струпали цял куп на главата, и то все свързани с името ѝ.

12.

*Хотел „Еврика“, Невада
Тринайсети септември, 23 ч.*

Джил положи големи усилия да не посегне към телефона в стаята и да не позвъни отново на рецепцията. На служителите им бе омръзнало да ѝ казват, че няма съобщения за нея, както и на нея — да чува този отговор. Беше си платила, за да гледа по кабела наскоро излязъл филм, който я интересуваше, бе изгубила няколко долара и бе изцапала ръцете си, докато играеше на евтините автомати, беше си поръчала още един хамбургер и най-накрая се бе върнала в стаята си, след като три часа бе висяла на преднамерено неудобните табуретки пред автоматите с жетони.

Трябваше да си взема и мръсните дрехи. Някъде в хотела със сигурност има пералня. Така поне пътуването ми нямаше да е пълна загуба на време, пари и гориво.

Загледа се в часовника до леглото, който бавно отброи още няколко минути. Толкова лоши ли бяха връзките между Тексас и Невада? Бланчърд да не би да пътуваше на стоп?

Стана и започна да крачи напред-назад в стаята. Не можеше да спре. След физически натоварения ѝ живот на реката, тялото ѝ не бе свикнало да стои бездейно в задимени помещения.

По дяволите, излизам да се поразтърча.

Грабна якето си, както и чантичката за кръста, която ѝ служеше и като портмоне, и се запъти към асансьора. Без да обръща внимание на неуморното механично дрънчане на игралните автомати в казиното, тя закрачи решително към входната врата.

След въздуха в хотела вятърът ѝ се стори като гмуркане в студена течаща вода. Заради свежестта би понесла дори и прахоляка, който той носеше. Няколко пъти се разходи напред-назад пред фасадата на хотела, като се чудеше какво полезно нещо може да свърши.

Мога да си проверя маслото на джипа. Това ще е полезно. Така няма да се налага да го правя утре призори, когато заминавам оттук.

По отношение на маслото колата ѝ можеше да бъде определена само като ненаситна. Имаше навика да гълта по литър на ден.

Мога да проверя и гумите междувремето.

Да излъскам джипа.

Каквото и да е, стига да е различно от безцелното крачене напред-назад.

Направи път на някакъв закъснял пътник, който бързаше да се регистрира, пресече алеята до паркинга и се запъти към стария си джип. Паркингът бе пълен само отчасти. Чуваше се бръмченето на компресорите на хладилните камиони, които очакваха шофьорите им да се разорят на масите или да престанат да свалят сервитьорките. В някои от караваните имаше запалени лампи — нощни лампи или просто насочващи светлини, за да могат изморените им собственици да се довлекат дотам, след като им писне да губят.

Откритата количка на пазача стоеше на едно място близо до входа. Вятърът донесе до ушите ѝ откъслечен разговор, в който пазачът обясняваше на новодошлия къде е денонощният паркинг за караваните. Лампите с живачни пари хвърляха призрачно оранжево зарево над всичко наоколо и променяха драстично всички цветове. Ако не знаеше точно къде е паркирала, Джил никога нямаше да познае джипа си. Мина покрай редица грамадни пикапи и джипове с размера на камиони. Най-сетне зърна и собственото си скромно возило. Стори ѝ се дори по-малко, отколкото си го спомняше.

Тогава забеляза, че предната лява гума е спукана.

Както и задната лява гума.

Замръзна на мястото си, заслушана и за най-малкия звук, озъртайки се и за най-малкото движение.

Долови единствено вятъра, както и далечните гласове на хора, запътили се към казиното. Много предпазливо, като се стараеше между нея и джипа ѝ да има и други коли, тя заобиколи от другата страна.

Четири спукани гуми.

Открехната предна врата.

Заклучих я. Знам, че я заключих.

Когато се увери, че е сама, Джил застана встрани и измъкна малко, но силно фенерче от чантичката на кръста си. Насочи тънкия лъч към вътрешността на колата.

Нищо не помръдваше.

Вътре нямаше никого, заспал пиянски сън или спотайващ се в очакване на жертвата си.

Седалките бяха изтърбушени. Лампичката на тавана бе счупена. Под чистачката на предното стъкло бе затъкнато някакво листче. Нещо, приличащо на разкъсан груб плат, бе натъпкано в отворената жабка.

Освети с фенерчето си и близките коли. Празни. Заключени. Със здрави гуми. Никакви бележки под чистачките. Който ѝ да бе нападнал колата ѝ, явно бе оставил другите на мира.

Адреналинът закипя като огън във вените ѝ.

Боже, наистина се чувствам много специална.

И съм бясна.

Отново се озърна, послуша се, не чу нищо друго, освен вятъра и рева на компресорите, които поддържаха охладена марулята, докато шофьорите залагаха на масите.

Набързо прекоси разстоянието до разбития си джип. Отблизо нещата никак не бяха розови. Изглеждаха дори по-зле.

Измъкна листчето изпод чистачката на предното стъкло. Надписът бе с печатни букви.

Стой настрана или ще умреш.

Изведнъж ѝ се догади.

Отново се огледа наоколо. Още бе сама. Беше тихо. Пазачът обикаляше другия край на паркинга. Понечи да го извика, но после се замисли за всички въпроси, които местните полицаи щяха да ѝ задават. Въпроси, на които никак не ѝ се искаше да отговаря.

Изруга тихо, заобиколи от дясната страна, отвори вратата и бръкна под седалката. За нейна изненада сателитният телефон си беше там. Измъкна го и го напъха в чантичката на кръста си. После грабна и онова, с което бе задръстена жабката.

Веднага щом го докосна, разбра.

Платно.

Маслено.

Гневът прогони напълно лекия пристъп на страх.

Мръсно копеле. Заплахата не му е била достатъчна, за да се изрази ясно. Трябвало е да нареже на парчета липсващата картина.

А същото можеше да се случи и с нея.

13.

Манхатън

Четиринайсети септември, 2:21 ч.

Както винаги, Дуейн Тейлър беше нощна смяна. Така му харесваше. Обажданията бяха по-интересни, а гледката от офиса на посланик Стийл бе една от най-добрите в града. Две от шестте стени на кабинета гледаха към Манхатън. Необичайният блясък на бронираните стъкла на прозорците придаваше допълнителен драматизъм на цветните силуети на небостъргачите на черния фон. На други три от стените имаше сателитни изображения на места, където „Сейнт Килда“ имаше оперативни служители и положението бе критично. Последната стена бе заета от врата и етажерки с най-различни справочници.

Посланик Стийл седеше във високотехнологичния си инвалиден стол и говореше в микрофона на слушалките си, докато осведомяваше някого в Парагвай. Мисията бе приключена. Високопоставен служител на международна компания бе върнат жив и здрав на разтревоженото му семейство.

„Горещият“ телефон звънна.

Стийл закри с длан микрофона си.

— Би ли го вдигнал?

Дуейн смени линията на своите слушалки и веднага прие обаждането.

— „Сейнт Килда Консултинг“. От какво или от кого имате нужда?

— Обажда се Джилиън Брек. Джо Фароу ми каза да се обадя на този номер, ако някога имам неприятности.

Дуейн забеляза напрегнатостта в гласа на жената, бързо набра на клавиатурата си името ѝ, както предполагаше, че се изписва, и едновременно с това попита:

— В момента в опасност ли сте?

— Рискувам само да загубя още малко пари на автоматите с жетони.

Мъжът се усмихна.

— Значи опасността не е голяма.

— Колата ми е нарязана на парчета. Някой е оставил под чистачката ми бележка, в която пише да се махам или ще умра.

Усмивката на Дуейн изчезна. На монитора му започна да се появява информация за Джилиън Брек.

С най-висок приоритет.

Джо Фароу.

— Къде се намирате сега? — Гласът му звучеше много по-спокойно, отколкото се чувстваше. Щом Фароу кажеше, че нещо е важно, то наистина бе важно.

— В хотел „Еврика“, близо до Мескит, Невада, в казиното. Реших, че тук е най-безопасно. Има много охрана.

— Отличен избор. Имате ли стая?

— Да.

— Номерът, моля.

Джил се поколеба.

Дуейн изчака тя да осъзнае очевидното — ако няма доверие на „Сейнт Килда“, защо тогава им се обажда?

— Четиристотин трийсет и пет — каза тя.

— Помолете човек от охраната да ви придружи до стаята. Постарайте се да спуснете плътно завесите, преди той да си тръгне. Заклучете вратата, както с резето, така и с веригата. Джо Фароу ще ви се обади до петнайсет минути.

— Чакайте. Добре съм, просто съм изплашена и ядосана. Няма нужда да го будите. Аз просто...

— Намерете кой да ви придружи до стаята — твърдо я прекъсна Дуейн. Големият му пръстен с печат и рубини проблясваше на фона на шоколадовата му кожа, докато набираще инструкции на клавиатурата си. — Петнайсет минути, госпожице Брек. Ако няма кой да вдигне телефона в стаята ви, Фароу ще... — *побеснее* — ... бъде много загрижен.

Мълчание.

— Госпожице Брек? Добре ли сте?

Издаде кратък звук, който можеше да е и смях.

— Да. Просто не съм свикнала да получавам заповеди.

Дуейн потисна смеха си. От онова, което бе видял на екрана си за нея, изобщо не се изненадваше.

— Съжалявам. Ще се опитам да прозвучи като молба. Ако обичате, бихте ли...

— Вече съм на път към асансьора — прекъсна го тя.

— С човек от охраната?

— Пиколо. Размахах десет долара и той се появи на мига.

Явно не е свикнала и да изпълнява заповедите — помисли си Дуейн. — Със сигурност ще направи интересен живота на оперативния работник, когото ще изпратят при нея.

На екрана пред него се появи едно име. Зак Балфур бе оперативният работник, намиращ се най-близо до Мескит, Невада. Беше във ваканция.

Вече не, помисли си Дуейн.

Набра номера на Зак на четвърта линия.

— Ще остана на линия, докато се озовете на сигурно място в стаята си — обърна се той към Джил.

— Наистина няма нужда. И бездруго се чувствам страшно глупаво.

— По-добре така, отколкото да пострадате.

— Пиколото е много едър мъж — каза Джил. — А и връзката ще прекъсне в асансьора.

— Тръгнете по стълбите.

— Звучите също като Джо Фароу.

— Изглеждам много по-добре от него — увери я Дуейн.

Тя се засмя.

Стийл приключи разговора си с оперативния работник и погледна към мъжа, който бе негов асистент и дясна ръка. Джо Фароу беше лявата му ръка. Грейс Фароу бе неговото друго аз в оперативната работа.

Дуейн кимна към бюрото на Стийл и продължи да набира бързо на клавиатурата и да прехвърля информация в поверителния файл на Джо Фароу, с копие до Стийл, докато Джил и все по-задъханият служител на хотела се катереха по стълбите към стаята ѝ на четвъртия етаж.

Четвърта линия прехвърли Дуейн към гласовата поща на Зак. Той спря за миг набирането на информация, колкото да използва специалния код.

Дишането на Джил изобщо не се промени по време на изкачването, Дуейн чу звука от отварянето на врата, после от затварянето ѝ, както и спускането на резето, последвано от дрънченето на веригата.

— Всичко е здраво залостено — обади се Джил.

— Останете там, моля, докато служител на „Сейнт Килда“ не почука на вратата ви. Не отваряйте на никого друго, включително румсървис, камериерки, служители на охраната в хотела...

— Нито на Дядо Коледа и джуджетата му — прекъсна го тя. — Разбрах. Ще чакам „Сейнт Килда“.

— Ще ви се обадим, за да ви предупредим кого точно да очаквате.

Когато Дуейн превключи микрофона си на четвърта линия, Стийл попита:

— Е?

— Обади се речният водач, който е спасил живота на Лейн. Някой ѝ е оставил бележка да се махне или ще умре.

— Интересно. Къде е тя?

— Мескит, Невада. Когато звънна, беше в казиното на хотел „Еврика“, а сега е заключена на сигурно място в стаята си в същия хотел. Зак Балфур е най-близкият ни бодигард.

Светлите, яносини очи на Стийл поглъщаха информацията от екрана. Зак беше високо ценен оперативен работник на „Сейнт Килда“ и човек, чийто инстинкт за това, кога една операция върви към провал, бе направо легендарен.

— Огорчен бивш любовник? — попита Стийл, докато преглеждаше файла на Джил.

— Не каза.

— Обади се на Фароу.

— Тъкмо набрах номера му, втора линия. Зак Балфур не отговаря на своя... а, ето те и теб, Зак. Обажда се Дуейн. За теб имаме код две, очаква те в Мескит, Невада, хотел „Еврика“, четиристотин трийсет и пета стая, Джилиън Брек, смъртна заплаха. Ще научиш повече, когато и ние разберем. Размърдай се.

Дуейн прекъсна посред възмутените излияния на Зак на тема разглезени красавици и нуждата им от бодигард.

14.

Сан Диего, Калифорния

Тринайсети септември, 23:28 ч.

Грейс вдигна телефона на Фароу, видя кой го търси и включи заглушителя на честотата, преди да натисне бутона за високоговорителя.

— Обажда се Грейс. Джо е зает да шофира.

— Толкова натоварен ли е трафикът по това време? — попита с ясен глас Стийл.

— Не е заради трафика, а заради факта че тя ражда! — високо се обади Фароу. — Лейн, колко време мина от последната контракция?

— Две минути и двайсет и осем секунди. — Гласът на Лейн бе напрегнат, плътен. Като на Фароу. — Как си, мамо?

— Ще млъкнете ли и двамата? — любезно им отговори Грейс. — Не мога да чуя посланика. И намали малко, освен ако не искаш полицейски ескорт.

Изненадващо топлият смях на Стийл се разнесе от високоговорителя.

— Явно всичко е под контрол, нали, съдия?

— Да, но не си личи, ако слушаш двамата мъже до мен. Лекарят ми вече е на път към болницата, екипът е готов, а явно и бебето. Какво ти трябва?

— Джилиън Брек се обади преди малко и търсеше Джо.

— Какво? — обади се Лейн. — Тя добре ли е? Да не е ранена? Има ли...

— Стегни се, Лейн — намеси се Фароу. Знаеше, че синът му се бе увлякъл по Джил — кой ли нормален млад мъж не би го сторил? — но това не бе важно. — Къде е тя?

— Мескит, Невада. Хотел „Еврика“. Стая четиристотин трийсет и пет. За момента е в безопасност. Получила е смъртна заплаха.

— Фантастично — възкликна Фароу, докато оглеждаше внимателно кръстовището, преди да профучи на жълто, което вече

преминаваше в червено. Джипът „Мерцедес“ изрева доволно. — Едно зло никога не идва само.

Грейс понечи да каже нещо, но замлъкна, когато коремът ѝ се присви силно, болезнено и продължително, изтласквайки бебето по-близо до момента на раждането.

— Времето — обърна се тя към Лейн през стиснати зъби.

— О, боже — възкликна Лейн с изтънял глас. — Стават прекалено чести!

И Грейс мислеше така. Това бебе явно много бързаше. Знаеше, че при повечето жени второто дете се ражда много по-бързо от първото, но тъй като между двете ѝ бременности имаше разлика от шестнайсет години, не очакваше, че правилото ще важи и за нея.

— Зак Балфур е най-близкият ни свободен оперативен работник — каза Стийл. — Докато не разберем какво точно е естеството на заплахата, е добре да изпратим интелигентен бодигард.

Фароу изсумтя.

— Добре. Харесвам стила на Зак. Но последния път, когато се чухме с него, той се стягаше за ваканция. Да не е променил намеренията си?

— Не, аз ги промених. Беше само на четирийсет мили от Мескит, Невада, и на сутринта се канеше да тръгне на юг. Сега пътува на север.

— Напълно ме устройва.

— Съмнявам се, че устройва него — иронично отбеляза Стийл, — но въпреки това е на път към госпожица Брек.

Фароу се усмихна леко.

— Да не си го измъкнал от леглото?

— Тъкмо се съвземаше след мисията като придружител на Диди Брайтлинг.

— Господи. Дайте му двойна надница. И всичко, каквото е нужно. Само да стигне до Джил бързо.

— Виждал съм го как кара — каза посланикът. — Ще стигне бързо.

Фароу намали за поредния червен светофар, огледа кръстовището, профуча, без да спре, и зави рязко надясно.

— Почти стигнахме до входа за спешни случаи в болницата. Дай ми номера на хотелската стая на Джил. Ще ѝ се обадя, докато приемат Грейс.

— Мога аз да ѝ се обадя и... — започна Лейн.

— Засичай времето на контракциите! — викнаха едновременно Фароу и Грейс.

Стийл продиктува номера на Джил високо и отсечено.

— Колко продължи тази контракция? — попита Фароу, без да откъсва очи от входа на болницата, към който се приближаваше стремително.

— Не е... свършила... още — каза жена му с напрегнат глас.

— По дяволите — обади се Стийл. — Аз ще говоря с Джил.

— Не — отговори Фароу и се облегна на клаксона на джипа, за да събере дежурния екип на входа, докато спираше плавно пред големите стъклени врати на болницата. — Длъжник съм ѝ. Тази операция е за моя сметка.

— За сметка на „Сейнт Килда“ е. Имам планове за Лейн — отвърна му Стийл. — А сега опитай нещо ново и бъди разумен. Грейс се нуждае от теб повече, отколкото...

— Мога да говоря с Джил и да помагам на Грейс при напъването едновременно — прекъсна го Фароу.

— Само го направи и ще се наложи хирург да изважда телефона от задника ти — отвърна жена му.

Стийл едва се сдържа да не се засмее гласно.

Фароу се засмя.

— Това е моето крехко и нежно цвете, което познавам и обичам. Ето го и медицинския екип. Аз ще се обадя на Джил.

Затвори телефона, погледна Лейн и хората, които бързо приближаваха към тях, и каза:

— Помогни на майка си и отговаряй на въпросите им, докато аз говоря с Джил.

— Разбира се.

Фароу не каза нищо. Вече набираше номера в хотела на Джил.

15.

Хотел „Еврика“

Четиринайсети септември, 0:17 ч.

Зак Балфур почука отсечено на вратата на стая четиристотин трийсет и пет. После отстъпи назад, за да може да бъде видян ясно през шпионката. Не че вдъхваше особена увереност с четиридневната си брада, но изобщо не се вълнуваше от това. Трябваше вече да е във ваканцията, а не да пази от въображаеми куршуми поредната кукличка.

— Кой е? — попита жената.

Гласът бе нисък, леко дрезгав и без никакво предвзето задъхване.

Поне не звучи като подгонен заек, каза си той. И това е нещо.

— Зак Балфур от „Сейнт Килда Консултинг“.

— Пъхнете служебната си карта под вратата.

Не беше молба.

Тъмните му вежди се повдигнаха, но Зак все пак изрови картата си и я пъхна, доколкото можа, под хотелската врата. След секунди резето изтрака, веригата издрънча и вратата се отвори.

— Влезте — обади се Джил.

Зак не изчака втора покана. Влезе в стаята и огледа Джил, докато тя затваряше, заключваше и отново поставяше веригата на вратата.

Стаята бе каквато бе очаквал. До отсрещната стена имаше двойно легло с омачкани завивки и чантичка за кръста, натъпкана като наденичка. Малък диван с износени пружини, който вероятно се разгъваше като допълнително легло, бе разположен срещу телевизора. Не беше нито чисто, нито особено мръсно, стаята бе просто място, където да си оставиш багажа между посещенията си в казиното.

Джилиън Брек съвсем не бе това, което очакваше. Беше с джинси, черна тениска с нарисуван череп и надписи и охлузени кожени сандали. Ноктите ѝ не бяха лакирани, нямаше почти никакъв грим, кестенявата ѝ коса бе подстригана съвсем небрежно, имаше хубави гърди, стегнато дупе и тялото ѝ бе едновременно много спортно, но и безкрайно женствено.

Очите ѝ бяха светлозелени, уверени и ясни.

При това са естествено зелени, а не благодарение на контактни леуци, като на ужасната Диди.

Зак постепенно започна да изпитва малко по-топли чувства към „Сейнт Килда Консултинг“. Протегна ръка и каза:

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице Брек.

— Джил.

Ръкостискането ѝ бе кратко, изненадващо силно, с леко загрубели пръсти, което бе резултат от гребането по буйните води на реките.

— Аз съм Зак. Някакви други неприятности, след като се обади на „Сейнт Килда“?

Тя примигна.

— Е, това беше доста безцеремонно.

— Пести време.

Тя наклони леко глава и огледа от горе надолу високия и строен мъж, който стоеше пред нея. На реката бе работила с достатъчно мъже, за да не подценява сега силата на дългокракото му тяло и широките му рамене, нито проникателния поглед на очите му с цвят на уиски. Наболата му черна брада не успяваше да смекчи изсечените черти на лицето му. Косата му бе също толкова черна, а и прекалено твърда, за да бъде прилежно сресана, както и прекалено чиста, за да се изтълкува дължината ѝ до ръба на яката като премерен жест на пренебрежение спрямо цивилизования свят. Дрехите му изглеждаха така, сякаш е спал с тях след изморителен целодневен преход. Или по-скоро няколкодневен.

— Не си такъв, какъвто очаквах — отбеляза тя.

— Не нося смокинг, пистолет и мартини — *разклатено, а не разбъркано*^[1] — така ли?

Смехът ѝ бе истински като цвета на очите ѝ.

— Извинявай, всичко е съвсем ново за мен.

— Няма защо да се чувстваш неловко. Много малко хора са свикнали със смъртните заплахи.

Смехът ѝ замря. Строги и бледи линии се очертаха около устните, които само преди малко бяха меки и тъмнорозови.

Добър подход — въздъхна мислено Зак. — Да превърнеш клиента в кълбо от нерви само с няколко лошо подбрани думи.

Диди изобщо не би забелязала.

Може би именно затова прекарваше толкова време в работа с разузнавателни данни, а не с клиенти.

— Обноските ми имат нужда от малко практика — каза той. — Да започнем отначало. Здравей, аз съм Зак. Джо Фароу искаше да дойде лично, но съпругата му ражда, докато си говорим.

— Наистина ли? — ухили се Джил. — Предполагам, че Лейн е толкова развълнуван, че направо подскача на място. Много момчета на неговата възраст не биха реагирали така, но той наистина очаква с нетърпение малкото човече в семейството.

Усмивката на Зак я изненада толкова, колкото и изтърканите му кожени ботуши, мръсните джинси и чистите му ръце.

— Надявам се, че ще си има брат.

Джил повдигна едната от тъмните си вежди.

— Не харесваш ли жени?

— Имам четири сестри, всичките — по-големи от мен с поне осем години. Баща ми загина при злополука в състезание с коли, когато бях на дванайсет. Нямах търпение най-сетне да заживея в свободна от естроген зона.

Тя леко се усмихна.

— Аз бях отгледана от много корави жени в свободна от тестостерон зона.

— Сигурно ще е интересно.

— Кое?

— Следващите няколко дни.

Усмивката ѝ посърна.

— И така може да се каже.

— Както вече казах, обноските ми не са от най-изисканите. Затова защо ти не говориш? Разкажи ми всичко, което доведе до моето почукване на вратата на хотелската ти стая.

— Всичко?

— Ако е свързано с причината да нарежат на парчета малкия ти джип, да. Можеш да ми спестиш оплакванията си от гаджето, преспиванията у приятелки, историите за тежки раждания, както и предпочитанията си за санитарни принадлежности за месечния ти цикъл.

Джил остана загледана в него за известно време.

— Уха. Явно си бил сериозен, така ли? За свободната от естроген зона.

— Бих бил щастлив никога повече да не слушам спорове на тема дали тампоните или превръзките са по-добри. Можеш да ми спестиш и съревнованията чий предменструален синдром е по-тежък.

— В замяна ти няма да зяпаш безочливо големите гърди, няма да въздишаш подир стегнати дупета и да ми хленчиш, че не получаващ нито едното, нито другото. Става ли?

Зак се усмихна лениво, после се засмя. Тази жена определено не бе Диди.

— Става. Сега ми кажи защо се обади на „Сейнт Килда Консултинг“, вместо на полицията.

— Вярвам на Джо Фароу.

— А на полицаите не вярваш ли?

Тя сви рамене.

— Да кажем просто, че не съм особено впечатлена от шерифа на окръг Кениън, Аризона. А и той никак не е впечатлен от мен.

— Някаква специална причина?

Джил си пое дълбоко дъх и разказа на Зак за пралеля си, картините, писмото от галерията, пожара, упорития шериф и за търговеца на художествени произведения Бланчърд от Източен Тексас.

Зак може и да изглеждаше грубоват, но слушаше с внимание и проникателност, които ѝ напомняха за Джо Фароу. Задаваше ѝ въпроси, а тя отговаряше с малкото информация, която имаше, той продължаваше да пита и тя все повече се ядосваше, че ѝ липсват основни познания за живота на роднините ѝ.

— Е, няма защо да се чувстваш неловко — каза той. — Повечето хора едва помнят рождените дати на родителите си, какво остава за тези на бабите си или техните сестри. Аз самият помня само рождените дни на сестрите си. А колкото до ордата от племенници, няма начин. Не се тревожи. „Сейнт Килда“ бързо ще попълни празнините за семейството ти. Започваме веднага.

Зак измъкна сателитния си телефон, включи го на високоговорител и натисна бутона за бързо избиране.

— Отдел „Проучвания“ — обади се женски глас.

— Обажда се Зак Балфур. Трябва ми проверка на търговец на художествени произведения на име Бланчърд, мъжки пол, може би

работи в Източен Тексас, а може би — не. Снимка би била от изключително значение. Знам, че вероятно няма да намерите нищо, но може и да ви излезе късметът.

— Здравсти, Зак. Аз съм Шона Синг. Стийл ми каза да те сложа начело в списъка си тази вечер. Но няма гаранции за утре.

Зак подсвирна тихичко.

— Ще съм ти благодарен за всяка секунда от времето, което можеш да ми отделиш. Много обичам да работя с най-добрите. Ако знаех, че си се върнала от отпуск по майчинство, щях лично да те потърся.

— Запомни го за по-късно, когато ми се нахвърлиш, задето не съм получила нещо от нищо. Знаеш колко безсмислено е проучване въз основа само на едно име.

Зак изсумтя.

Джил заглуши смеха си. Никога не бе виждала Шона, но вече я харесваше.

— Нямах ли нещо по-смислено от Бланчърд, с което да се заема? — продължи жената.

— Модести Брек — отвърна Зак. — Пише се както се чува. Дата на раждане: 1922 година, юни, двацет и втори, двацет и четвърти или може би двацет и пети. Местожителство: ранчото Брек в околностите на Блесинг, Аризона. Шериф Нед Пърсел, окръг Кениън, Аризона. Джъстин, моминско име Брек, дата на раждане...

Разкъсвана между любопитството и леко неудобство, Джил само слушаше, докато Зак поръчваше пълно проучване на семейството ѝ. Искаше ѝ се да попита дали наистина е нужно да се ровят в живота на мъртвите, но не го направи. Беше потърсила помощ и я бе получила.

Сега трябваше или да я приеме, или да си тръгне и да се оправя сама.

Спомни си за смъртната заплаха, за разрязаните седалки на джипа и за разкъсаното платно, което бе натъпкала в чантичката си заедно със сателитния си телефон, и перспективата да остане сама никак не ѝ се понрави.

Жестокостта на природата бе едно, човешката жестокост — съвсем друго нещо.

— После провери Форд Хилхаус, „Изкуството на Запада от миналото“, Парк Сити, Юта — продължаваше Зак. Знаеше доста за

западното изкуство, но твърде отдавна се бе откъснал от тези среди, за да приеме за даденост каквото и да било. — Рамзи Уърдингтън, „Изящни изкуства на Запада“, Сноубърд, Юта. Щом разбере нещо повече, и ти ще научиш повече.

Зак отговори на няколко въпроса, прекъсна връзката, забеляза, че в батерията му няма почти никакъв заряд, и въздъхна. Съмняваше се, че в някое от малките западни градчета ще се намери каквото му трябва за модерния му сателитен телефон. Щеше да го включи да се зарежда през нощта и да се надява всичко да е както трябва.

Погледна часовника си.

— Имаш избор — да спим тук или да идем да вземем картините.

— Никой, освен пралея ми, не знае, че използвам старата дървена къща, така че картините са на сигурно място. Получавам пощата си в пощенска кутия в Блесинг.

Тъй като от „Сейнт Килда“ не бяха споменали нищо за дървената къща, а и не беше изгоряла, Зак реши, че картините могат да изкарат нощта там.

Освен това му бяха наредили да охранява Джил Брек, а не някакви си картини.

— Аз ще спя на разтегателния диван — каза той, загледан в стария диван пред телевизора.

— Ами колата ми?

— Служител на „Сейнт Килда“ ще се погрижи. Както ще се погрижат и за стария „Шевел“, който тъкмо теглех на буксир към дома си, когато ми се обадиха.

Джил отвори уста, но бързо я затвори.

— Просто така ли? Ще се погрижат за колата ми?

— Това проблем ли е?

— Не съм свикнала други хора да вършат разни неща вместо мен.

Той се усмихна леко.

— Свиквай. Именно в това са най-добри в „Сейнт Килда“.

[1] Реплика на Джеймс Бонд за начина, по който предпочита мартинито. — Б.пр. ↑

16.

Рино, Невада

Четиринайсети септември, 8 ч.

Лий Дънстан затвори телефона с ругатня и си пожела едно уиски с яйцата за закуска.

Да вървят по дяволите всички доктори. Само да получиш малко сърцебиене и веднага те карат да се откажеш от всичко, за което си струва да живееш.

— Какво има? — попита Бети.

Кен Дънстан погледна загрижено към баща си. Лий бе твърдоглав старец, който отказваше да намали темпото и да остави сина си да се занимава с онова, което бе останало от семейния бизнес в областта на оценките и разпространението на художествени произведения. Лий нямаше нюх да разпознае сгодния случай в бизнеса, дори и той да му вадеше очите. Да задържа картините на Дънстан в семейството вече повече от четвърт век, бе много глупава постъпка.

А след това също така глупаво бе решил да продаде една от тях на един от колекционерите, без дори да я предложи на някой друг.

— Каквото и да е — обади се Кен, — приеми го по-спокойно. Не си струва да получиш някой инфаркт.

— Никакъв инфаркт няма да получа — отвърна Лий, без да обърне внимание на жена си. — Ще се наложи дълго да почакаш за наследството си.

Кен погледна тавана и поклати глава.

— О, да, сякаш съм седнал да броя дните.

И сякаш ще остане изобщио нещо до тогава.

— А би трябвало — рязко му отвърна Лий. — Остават само пет дни до търга.

Под масата Тифани Дънстан сложи ръка на бедрото на мъжа си, като мълчаливо го прикани да остави баща си да излее яда си.

— Стига, татко Дънстан — обади се тя, — знаеш, че няколко долара не биха могли да те заменят.

— Хм — бе всичко, което Лий благоволи да каже.

Бети въздъхна, взе термоса, който стоеше до чинията на Лий, и наля на съпруга си поредната чаша безкофеиново кафе. Щеше да има късмет, ако той не замереше камината с него. Мразеше безкофеиновото кафе почти толкова много, колкото и зеленчуците, лекарствата за кръвно и остаряването.

— Онази проклета кучка! — изръмжа Лий.

Никой не попита коя е тя. В семейство Дънстан имаше само една жена, която можеше да накара Лий да кипне начаса.

Джъстин Брек.

— Тя е мъртва от десетилетия — изтъкна Бети и му подаде кафето. — Ти си жив. Ако това не е отмъщение, тогава кое?

— Мъртва е, но не е погребана. Не достатъчно дълбоко. — Изглеждаше така, сякаш е преглътнал горчив хап. — Нахална кучка.

След което Лий отпи глътка от напитката, която жена му му бе подала, и за малко да я изплюе обратно. Тръшна чашата на масата и отиде в кухнята за другата кана с кафе, онази, от която пиеха всички останали.

— Не ми казвай, че тя се обади преди малко — иронично подхвана Кен.

Тифани го погледна предупредително.

— Лий, нали знаеш какво каза докторът за кофеина — измърмори Бети.

— Животът си е мой, по дяволите. — Лий се върна на масата и отпи голяма глътка от кафето с мисълта колко хубаво би било това да е уиски.

Но знаеше, че никак не е добре да започне да пие, докато е ядосан. Нищо добро нямаше да излезе, затова пък неприятности — колкото искаш.

Не искаше да свърши като баща си.

— Кучката съсипа живота на баща ми — измърмори под носа си той.

Бети постепенно престана да го слуша. Бе чула толкова много за старата любовна история на свекър си, че ѝ стигаше за няколко живота.

— Трябвало е да убие тази мръсница — каза Лий.

Вместо това Томас Дънстан се бе самоубил.

Бети преглътна въздишката си. Беше ѝ омръзнало миналото да пречи на настоящето. Наистина ѝ бе дошло до гуша.

— Е, кой се обади? — попита Кен, чудейки се какво е разгневило баща му.

— Някакъв собственик на галерия искаше да знае дали не са се свързвали с мен във връзка с нови платна на Дънстан. — Лий сви устни.

Кен не попита какво общо има това с онази кучка. Просто бе доволен, че баща му е сменил темата. Миналото не можеше да бъде променено. Бъдещето — да. Той го знаеше, макар и баща му да не го разбираше.

Тифани стана и прегърна Лий.

— Толкова съжалявам. Защо галериите просто не приемат факта, че ти и господин Крофърд притежавате всички платна, с изключение само на две картини, които са в частни колекции? Защо разни недобросъвестни хора продължават да ви създават неприятности?

Старецът само изсумтя и потупа слабите рамене на Тифани.

— Не се тревожи, миличка. Знаем как да се погрижа за наследството на Кен.

Синът му се намръщи. Ако баща му провалеше тази сделка, както и всичко досега, нямаше да има за какво да се грижи.

Тифани се усмихна на Лий.

— Сигурна съм, че ще се погрижиш за всичко.

На Бети много ѝ се щеше и тя да е толкова сигурна.

— Много ще се радвам, когато този търг приключи. — Тя побутна бърканите яйца в чинията си. — Повечето семейства в Запада са бедняци с много земя, а ние сме бедняци с много картини. Открай време е така.

Никой не каза нищо. Това бе самата истина.

Лий продължи да пие от кафето си. Учителската му пенсия, както и епизодичните доходи, които получаваше за удостоверяване на произхода на някоя от картините на баща му, не бяха достатъчни да му осигурят място сред висшите кръгове. Но Тал Крофърд не беше случаен човек. След края на търга Лий щеше да се въргаля в зелени банкноти.

Стига нещо да не се объркаше.

Нищо няма да се обърка — каза си той. — Тал Крофърд не е стигнал дотам, където е в момента, като е подкрепял губещи сделки.

— Искаш диаманти, ще ти купя диаманти — сърдито измърмори той. — След търга.

Бети продължи да побутва жълтите парченца в чинията си и не обели и дума за друга пословична истина, която отекваше в главата ѝ.

В затворения свят на западното изкуство нищо не бе абсолютно сигурно.

17.

Ранчото Брек

Четиринайсети септември, 12:15 ч.

Зак дръпна ръчната спирачка на пикапа си, изключи мотора и погледна към Джил. Тя още спеше, облегната на твърдата врата на колата, като използваше за възглавница коженото му яке, увито около чантичката ѝ за кръста. Очевидно не бе спала добре предната нощ, след като само на няколко крачки от нея, на дивана в стаята ѝ, спеше непознат мъж.

Или още е била разстроена от смъртната заплаха.

Както и да е, Зак не бързаше да я събужда. Сега изглеждаше спокойна, което съвсем не можеше да се каже за нея предната вечер.

Смъкна прозореца откъм своята страна. Нямахше нищо, освен вятър, тишина и топло слънце. Както и бе предполагал, никой не си бе направил труда да ги последва.

Идеално.

Или пък не.

Времето щеше да покаже.

Пресегна се назад към скамейката в каросерията и измъкна оттам лаптопа си. Не бе имал време да провери за нови файлове, преди с Джил да напуснат хотела сутринта. Най-добре да го направи сега. Тя можеше да го разведе наоколо и да му покаже изгорялата къща, когато се събуди.

Нямаше бърза работа.

Нямаше кой да ги изненада тук.

Тази част от Аризона, която бе разположена северно от река Колорадо, имаше доста пустинен вид. Единствените следи от цивилизацията тук бяха далечните бели линии от реактивен самолет, пресичащи пустото синьо небе, както и прегорелите на слънцето тополи, наредени в редица, които някой далечен предшественик от фамилията Брек бе засадил като преграда срещу вятъра близо до голямата къща в ранчото.

Останалото бе пепел и вятър.

Горчив край на един пионерски род, помисли си Зак.

Джил помръдна, въздъхна, но не се събуди. Косата ѝ искреше в медночервено и кестеняво под лъчите на слънцето, които проникваха през затворения прозорец. Гърдите ѝ се надигаха и снижаваха под тъмната тениска с всяко вдишване. Устните ѝ бяха отпуснати, розови и плътни.

Изкусителни.

Нищо чудно, че Лейн се е увлякъл здравата по нея. Това е една много интригуваща жена. Силна, без да е груба, умна, без да парадирва с това, и много решителна. От онези жени, които са вървели редом с мъжете си, създавали са дом и семейство и са заселили Запада.

Погледна почернелите останки от скелета на хамбара, старите земеделски сечива — обгорели и ръждясали, забеляза ограденото с бодлива тел семейно гробище близо до пасището, както и искрящата изворна вода в напоителните канавки.

Тя е последната от рода Брек.

Жива, но заобиколена от смърт.

И аз трябва да я запазя жива, иначе Фароу ще ми даде да се разбера.

Зак включи компютъра и забеляза, че поне засега батерията му е пълна, а сигналът — силен. Набра кода, който щеше да му осигури сателитна връзка със „Сейнт Килда“.

Черните му вежди се вдигнаха високо. Докато той бе спал, а после и докарал Джил до ранчото, в „Сейнт Килда“ бяха действали. Започна да сваля файлове.

И продължи да записва.

Шона сигурно е работила цяла нощ.

Сега той трябваше да обработи цялата информация и да подбере фактите, които щяха да му помогнат да запази живота на Джил. С точно такава работа бе свикнал. Беше добър в това. Затова „Сейнт Килда“ му плащаха годишна заплата, както и определена сума за всяка операция, само за да са сигурни, че той няма да си потърси друг работодател.

Първият файл, който му попадна, бе този на Джил. Отвори го и се зае да преглежда документите със скоростта на човек, свикнал да се

ориентира в планини от информация и да подбира съществените факти, които спасяваха човешки животи.

Изведнъж рязко забави скоростта, с която преглеждаше всичко. Най-големите файлове бяха солидни цифрови изображения на картини на Джил. Няколко все още висяха окачени в различни зали в колежа „Помона“ като напомняне за всички студенти по изящни изкуства, че талантът може да бъде шлифован, но не и да бъде придобит. Човек или го притежава, или не.

Зак нямаше талант.

Джил имаше.

Картините бяха пейзажи, нарисувани по памет — крави до дървена поилка, кон, обърнат със задницата си към снежния вятър, ограда от бодлива тел, която потъваше в нищото на фона на дивата безбрежност на земята. Зак можеше да усети вкуса на снега, да вдъхне омайващия вятър, който само каменните върхове на планините познаваха, да почувства топлината на зимната козина на коня, обърнал гръб на студа.

Фароу знае ли, че тя е художник?

Ако знаеше, не бе казал нищо.

Зак приключи с бързото преглеждане на данните, после се замисли дълбоко над изображенията на картините на Джил и му се прииска да може да ги види отблизо. Но нямаше време за полет до Помона, а и искрено се надяваше, че това няма да е нужно.

Мълчаливо се загледа през прозореца и се зае да премисля получените данни, като непрекъснато ги съпоставяше в ума си, свързваше фактите с предположения и нахвърляше мислено безброй въпроси. Когато свърши, отново бе на изходна позиция: Джил бе необикновена жена, която произхождаше от род на необикновени жени.

Упорити.

Решителни.

Което бе едно и също всъщност, просто погледнато от друг ъгъл.

Обърна поглед към нея и забеляза, че тя го гледа с очи, които имаха цвета на пролетна трева. Косата ѝ пламтеше с мек огън, който го изкушаваше да я докосне.

— Добро утро — каза той. — Е, всъщност добър ден.

Тя погледна часовника си.

— Не мога да повярвам, че съм спала, докато си шофирал.

— Аз съм добър шофьор.

— Може да си най-добрият на света, но аз пак не бих могла да заспя.

Зак си спомни за нейния файл.

— Свързано е с контрола над нещата.

Тя сви рамене, после се протегна.

— Защо спря тук?

— Пътят към старата дървена къща ми се стори доста неравен и щеше да ни раздрусва здравата.

Джил осъзна, че той е спрял, за да може тя да поспи още малко. Това едновременно я развесели и очарова. Бе свикнала сама да се грижи за себе си — както и за другите — когато ставаше дума за работа. Мъжете по реката се шегуваха с това, но бяха и доста уважавани от нея. Тя всеки ден ги бе надминавала в ходенето, гребането и всяка друга задача.

Единствено по този начин можеше да спечели уважението им.

— Благодаря — каза тя. — Но не беше нужно. И малко съм ми е достатъчен.

— Няма проблем. Така имах време да прегледам част от данните от проучването на Шона. Е, кажи ми, защо една жена с дипломи по компютърни науки, история на изкуството и изящни изкуства ще иска да бъде речен водач?

Джил отговори, като повдигна едната си вежда.

— Началното си образование си получила у дома — продължи Зак, — заминала си за колежа „Помона“ с пълна стипендия, когато си била на седемнайсет, завършила си след четири години с три дипломи и си започнала да работиш като речен водач — салове и каяк. Просто съм любопитен защо си се захванала с това, вместо да се посветиш на преподаване, търговия с произведения на изкуството или да печелиш много пари в техническия бранш.

— Харесвам живота на открито. — Сега и последното замайване от съня се разсея в главата ѝ. Не бе казала толкова много за себе си на Зак, нито на Фароу. — Шона и мен ли е проучвала?

Беше по-скоро обвинение, отколкото въпрос, но Зак все пак отговори.

— Разбира се.

— Помолих за помощ, а не за нахлуване в личното ми пространство.

Той за малко да се усмихне.

— Трудно е да получиш едното без другото. Но не се тревожи, засега всичко идва от публично достъпни източници. Репортерите на „Кениън Каунти Газет“ са те преследвали като истински папараци. Има голям файл с изрезки от вестника. Направо си ги разбила на изпитите. Максимален резултат. Сериозно постижение за всеки, а още повече за момиче, което е получило домашно образование в пустошта на Аризона.

— Защо си наредил да ме проучват?

— Защото си загазила. Трудно е да помогнеш на някого, ако не знаеш нищо за него.

Тя обмисли думите му. Не ѝ харесаха, но в тях имаше известна логика.

— Мама сключи сделка със сателитната компания — каза Джил. — Нещо като стипендия за надарени и много бедни деца. Четирийсет часа седмично безплатен достъп до компютърна зала.

— Повечето деца щяха да използват времето за игри.

— Обичах да научавам нови неща не по-малко, отколкото да работя в ранчото. Навсякъде ме заобикаляше безбрежна свобода.

— Свобода значи? — Зак се замисли над това. — Къде сте живели, преди майка ти да се върне в родния си дом и да си върне моминското име?

— Това какво общо има с картините и смъртната заплаха?

— Нищо. Или много. Няма как да знам, ако не ми кажеш.

— Живяла съм в градче като Хилдейл — кратко отвърна тя. — Не беше съвсем като в Крийкър, но много приличаше.

Джил наблюдаваше Зак. Очите му бяха леко присвити, сякаш бе загледан в хоризонт, който тя не виждаше.

— Крийкър — каза той след миг, сякаш мислено отмяташе някакви папки. — Наричали са го така по времето, когато Хилдейл и Колорадо Сити са били един град от двете страни на реката. Общност на мормони фундаменталисти. Един мъж трябвало да има много съпруги, за да иде на небето. Носели се бонета, дълги ръкави и още по-дълги поли, момичетата получавали минимално образование и били омъжвани много млади, обикновено за доста по-възрастен мъж. Деца.

Много деца. Това придава напълно нов смисъл на понятието „голямо семейство“. Имало само акушерки, не и лекари. Никакви актове за раждане.

— Да — потвърди Джил. — Така е по-лесно „призраците“ да изчезнат и да няма въпроси.

— „Призраци“?

— Хора — жени, бебета или деца — които са тук на единия ден, а на следващия ги няма. Мъртви и погребани без много церемонии и без надгробен камък. Никой повече не произнася имената им и не говори как са починали „призраците“.

Тази представа остави неприятен вкус в устата на Зак, но той каза само:

— Колко съпруги имаше баща ти?

Тя потръпна.

— Това не си го прочел в „Кениън Газет“. Те отбягват изцяло темата за многоженството, „призраците“ и всичко останало, което може да смути патриархалния ред. Има и „синове и дъщери на забвението“ — онези, които напускат църквата. Майка ми беше такава.

— А ти?

— Има ли значение?

— Не и за мен — отвърна Зак. — Колкото до познаването на основните положения на фундаменталното мормонство, попивал съм знания от най-различни източници. Но нямам много дипломи. Традиционното образование не беше за мен. — *Покрай работата си с Гарлънд Фрост и федералните служби съм научил повече, отколкото много хора успяват да научат за цял живот или пък изобщо искат да узнаят.* — Затова ли майка ти е напуснала баща ти? Не е искала той да има и друга съпруга?

— Какво общо има това с...

— Картините са наследствени в твоето семейство — спокойно отвърна Зак. — Това означава, че семейството ти е важно за разследването.

Джил изръмжа нещо през зъби. Мразеше да говори за така нареченото си семейство. С отсечени движения отвори вратата и излезе от колата.

— Трябва да се разтърча. Стига ми толкова седене.

Зак слезе и я последва. Тя крачеше бързо, с уверена лекота, с походката на човек, който е свикнал да ходи часове наред с раница на гърба. Горските рейнджъри, военните от специалните сили и запалените туристи притежаваха тази походка.

Никой от тях не изглеждаше толкова добре отзад като Джил.

Постара се да извърне поглед. Изобщо не му трябваше някакво глупаво увлечение по клиент. Особено клиентка, която имаше солидни познания по история на изкуството и която никак не бързаше да му разкаже за картините, които някой бе приел толкова насериозно, че бе съсипал колата ѝ и я бе заплашил с убийство.

Знам, че я харесваш, Фароу, но и на теб вероятно ти е минало през ума, че може Джил да е нарисувала картините.

На мен със сигурност ми хрумна.

И колкото повече разглеждаше ранчото — изключително бедно и на ръба на оцеляването, би се заклек в това — толкова повече му се струваше, че Джил не би имала нищо против да си поиграе с малко повече пари.

Тя заобиколи почернелите руини и се приближи до незасегнатата метална вятърна помпа, която извличаше вода за напояване на ранчото, което вече не съществуваше. Загледа се в хладната вода, която се изливаше в големия резервоар, преливаше и пълнеше канавките, за да полее пасищата, където вече нямаше добитък.

Зак чакаше и я наблюдаваше. Не беше нужно да си детектив, за да се сетиш, че семейното родословие не ѝ е любима тема за разговор.

Тя продължаваше да гледа водата в резервоара, малките вълнички, които пробягваха по блесналата ѝ повърхност, докато живителната течност преливаше в напоителните канавки.

Тъкмо когато Зак вече бе решил, че ще се наложи „Сейнт Килда“ да изрови миналото на семейството ѝ, Джил отново заговори:

— Имам трима истински братя — с равен глас започна тя. — По-големи. Доста по-големи от мен. Мама имала поредица от спонтанни аборти между ражданията, както и след като родила последния син. Когато се обърнала към местната акушерка, тя ѝ каза да се моли повече и че божията воля е тя да ражда деца. Мама едва не умряла, докато изпълнявала божията воля. Тогава отишла до Солт Лейк Сити и намерила лекар, за когото религията не стояла над нуждите на пациентите му.

Зак наблюдаваше как израженията се сменят по лицето на Джил като сенките по земята. Слушаше я напрегнато, макар че тя не го забелязваше. Тя не харесваше миналото си, но то бе част от нея.

— Каквото и да ѝ е дал лекарят, явно е имало ефект — продължи Джил. — Няколко повече аборти. Нито бебета. Горедолу по същото време баща ми станал силно вярващ фундаменталист. Преместил цялото семейство в Ню Йорк, вдигнал къща, оженил се за шестнайсетгодишно момиче и си народили още деца. После си взел и трета жена. Петнайсетгодишна. Имали бебета. Много. Мама останала с него.

Макар гласът ѝ да бе равен, очите ѝ бяха присвити, а устните — стиснати. Не разбираше майка си. Не харесваше баща си.

Мразеше фундаменталното мормонство.

Отгледана съм от жени, които строго бранеха пространството си от тестостерон.

Сега той знаеше защо.

— После мама забременяла с мен — обади се Джил. — Предполагам, че си е мислила, че вече е в безопасност — заради менопаузата и възрастта си — и е престанала да взема противозачатъчните, които лекарят ѝ предписал.

— Така съм се появил на белия свят и аз — каза Зак.

Джил се усмихна иронично.

— Значи и ти си бил „бебе изненада“.

— Горедолу.

Тя издиша дълбоко и с това я напусна част от напрежението, обзело я, докато говореше за детството, което толкова силно искаше да забрави.

— Мама износила бременността, родила ме и стиснала зъби, когато съпругът ѝ си взел четвърта и много млада жена — продължаваше Джил. — Поне аз си мисля, че е стиснала зъби. Може и само да е изпитала облекчение, че той вече няма да цапа чаршафите ѝ. — Тя отново въздъхна дълбоко. — Все едно. Останала с него, докато не чула за плановете да ме омъжат за един от старейшините. Била съм на осем.

Зак повдигна вежди и измърмори нещо под нос.

— О, бракът няколко да се консумира, докато не се появил месечен цикъл — горчиво поясни тя. — Разбираш ли, старейшините

били загрижени за мен. Не съм била типичното добро момиче. Затова уредили да заживея в семейството на някакъв възрастен мъж, докато бъда готова да раждам деца. Тогава трябвало да стана петата му жена.

Зак не знаеше колко е ядосан, докато не усети адреналинът да разпалва кръвта му.

— Това е незаконно.

— Не и във фундаменталните мормонски общности. Официалната църква не подкрепя многоженството, но и не прави много, за да го изкорени. Това е публична тайна в мормонския запад.

Той наблюдаваше мълчаливо как тя се наведе, взе един камък и го запрати с яден жест към пасището.

— Както и да е — продължи тя, — мама успяла да се свърже с леля си.

— Модести Брек.

— Да. Няколко дни след това Модести дошла и ни докарала в ранчото. Отървах се от противните си дрехи — бонето и дългите поли — отрязвах дългите си плитки с кухненския нож. Научих се да яздя, да хвърлям ласо, да жигосвам добитък, да балирам сено и да поправам огради.

— И баща ти просто е оставил майка ти да си тръгне? — попита Зак.

— О, той дойде да ни вземе. Веднъж.

— Какво стана?

Усмивката ѝ бе искрена и студена.

— Модести го прогони с пушката против змии. Каза му, че ако отново стъпи на земята на Брек, ще го застреля и ще го зарови в зеленчуковата градина, защото ставал само за наторяване.

Зак се засмя.

— Мисля, че щях да харесам пралеля ти.

— Тя нямаше да те хареса. Изобщо не ѝ трябваша мъже. Мама си върна моминското име, смени и моето. Никоя от жените Брек повече не стъпи в молитвен дом.

— Но все пак сте живели в предимно мормонски край.

— Затова получих образованието си у дома.

— Нищо чудно, че нямаш доверие на шерифа — каза той. — Не вярваш на когото и да било от гражданските власти.

— Не и когато са замесени хора от Църквата на светците от последния ден. Нед Пърсел е старейшина в църквата. Всеки държавен служител на избираем пост наоколо задължително е силно религиозен. Мнозина имат по няколко брака, макар никой да не говори за това.

— Изброяването на имената в училище сигурно е доста монотонно — иронично се обади Зак.

— О, те са хитри. С изключение на първата съпруга, всички останали си избират някакво име от телефонния указател. Таткото се нарича „чичо“, освен от децата на първата му жена. — Джил метна и друг камък към пасището. — Що се отнася за жените, това място е застинало в средата на деветнайсети век.

— Сигурно ще се зарадваш да узнаеш, че „Сейнт Килда“ уверено е влязла в двайсет и първи век — увери я Зак.

— Джо Фароу определено е. Той уважаваше уменията ми на реката. Всъщност дори му доставяше удоволствие. Наистина не се притесняваше от факта, че една жена е по-добра в някакво физическо упражнение от него. Това е голяма рядкост при мъжете, независимо кой век сме.

— Жена му ще ти хареса.

— Вече харесвам сина му. Лейн няма недостатъци, които близките няколко години да не излекуват напълно. Ще стане добър човек.

— Пълен кръг.

— Какво? — не разбра тя.

— Започвайки от детството ти, минавайки през реката, където си спасила живота на Лейн, и стигайки до почукването ми на вратата ти в хотела, защото някой те е заплашил с убийство. Има нещо странно...

Тя повдигна едната си вежда.

Зак я изгледа съсредоточено.

— Нито веднъж не спомена картините.

18.

Холивуд

Четиринайсети септември, 13 ч.

— Никакъв проблем — каза Скор по телефона. — Имам доказателства, които не можеш да използваш в съда, но той определено ще те затрупа с пари, когато му покажеш самолетните разпечатки и снимките от публичния дом за малолетни в Тайланд. Не само ще ти даде солидна издръжка, но и ще ти бъде благодарен, задето не си продала снимките на таблоидите. — Направи пауза. — Не, жълтите вестници няма да ти платят повече за снимките от него. Повярвай ми.

Звънна и друг телефон. Някой от служителите му вдигна. Само след секунди червената светлинка на вътрешната линия замига, за да го предупреди, че следващият му клиент го очаква. Приключи набързо разговора, уверявайки клиентката, че снимките ще бъдат изпратени по специален куриер до адвоката ѝ, затвори и натисна бутона на вътрешната линия.

— Нека да влезе — каза Скор.

На вратата се появи момичето, което бе сред най-добрите му специалисти по високи технологии. В момента косата ѝ бе боядисана в черно със зелени върхове. Пиърсингите на носа и устните ѝ липсваха, но топчето на езика ѝ си бе на мястото.

Само като си помислеше за нея и му потичаха лигите, затова се стараеше да не мисли. Девојката бе сред най-добрите. Нямаше да има значение дори и да се появеше чисто гола и набучена с игли навсякъде.

Но тя успяваше да го ядоса. Не проявяваше никакво уважение.

— Седни — покани я Скор. — Какво откри?

— Нищо особено — отвърна Ейми. — Обработих данните с всички налични програми за пречистване на сигнала. Все още ми се струва, че е прибрала устройството в куфар, пълен с дрехи.

— По-добре от нищо.

Ейми сви рамене и му подаде няколко страници разпечатки.

Бърз поглед към първата страница увери Скор в онова, което вече знаеше. Проследяващото устройство действаше. Обектът се намираще на трийсетина километра от ранчото на старицата. Явно се връщаше у дома, понеже в онази част на страната определено нямаше какво да се види.

— Хм. Да не би да е взела кола под наем? — попита той.

— Ако го е направила, подслушвателното устройство не е било наблизо по време на сделката. Но преместването на проследяващото устройство напълно съвпада с предполагаемото придвижване на кола по пътя.

— Това е проблемът на сателитните телефони. Прекалено скъпи са за повечето хора и не ги държат до себе си като клетъчните. Вероятно изобщо не е в обхват през повечето време.

— Не го е използвала — потвърди Ейми. — Може да си е купила мобилен телефон.

— Не и от магазин в Мескит или Пейдж.

Проникването в чужди база данни бе специалност на Скор. Мобилни телефони, стационарни линии, кредитни карти, авиолинии, хотели, ресторанти, магазини за бижута, щатски и държавни архиви — ако някъде имаше информация, тя не оставаше скрита за способните служители на Скор.

— Може в магазина още да не са регистрирали сметката ѝ в главния си компютър — обади се Ейми.

— Или пък се е изхитрила да си купи мобилен телефон с предплатена карта за еднократна употреба — каза той.

— Това доста ще ни затрудни.

Скор не отговори. Преглеждаше втората страница от разпечатката.

— Два гласа? Сигурна ли си?

— Единият — женски, същия като онзи, който си записал, когато си ѝ звъннал — поясни Ейми, докато се почесваше по главата с молива. — Другият — мъжки, неидентифициран.

Скор намръщен прочете няколкото ясни думи, изтръгнати от неразбираемата шумотевица, която подслушвателното устройство бе изпратило до компютъра му. После изруга под носа си. Думата „картини“ бе спомената няколко пъти.

Дали казва, че са били изгорени?

Или иска да ги продаде?

Наистина ли са у нея, или снимките са отпреди да бъдат изгорени?

Дали всичко не е една измама?

Дали племенницата на старата дама не е била в играта от самото начало?

Заглушеният сигнал не му даваше никакви отговори. Нито пък личният му опит от общуването с Модести и Джилиън Брек. Модести бе умряла, преди да проговори. Джил бе достатъчно умна, за да избегне капана му.

Дори и патицата знае от какво да се пази по време на ловния сезон. Не беше нужна кой знае каква хитрост от нейна страна да се отърве от мен в Мескит.

Но адски много се бе подразнил.

Скор захвърли разпечатката с ругатня.

— Дръж го под око. И ако онова нещо помръдне от настоящото си местоположение, веднага ми докладвай.

— На какво разстояние? Правителството отново се занимава със сателитните предаватели. Има отклонение в радиус от деветдесет метра.

— Задай охранителен периметър от два километра. Каж ми, ако наруши тази граница. Дори и само с един метър. Ясно?

— Ясно. — Ейми стана и се запъти към вратата. Зелените връхчета на косата ѝ подскачаха уверено.

Скор се зае отново да преглежда разпечатката. Нищо ново. Само дето кръвното му се вдигна. Наистина трябваше да се отбие до фитнеса, преди някой глупак да го изкара извън нерви.

Но освен здрава тренировка, имаше огромна нужда да разбере какво е намислила онази Брек.

Погледна работния си календар. През следващите няколко дни нямаше чак толкова много ангажменти, които служителите му да не могат да поемат, но имаше няколко задачи, които трябваше да приключи лично. Вероятно би могъл да прехвърли случая „Брек“ на друг.

Едва ли. Не и след смъртта на старицата. Ако някой бъде обвинен в убийство, аз ще лежа в пандиза.

Този случай трябва да държи под око.

Мълчаливо потърка палеца и показалеца си, питайки се дали е разумно да се доближи до онази жена сега, или да рискува и да изчака.

Ако картините бяха у нея, да, трябваше да е наблизно.

Ако не бяха у нея, не.

Ако, ако, ако.

Засмя се високо и смехът му прозвуча безгрижно, както му се щеше да бъде. Но бе прекалено хитър, за да постъпи глупаво.

Трябва да намаля стероидите.

Но не още. Прекалено голямо удоволствие е да разбивам носовете на разни здравеняци.

Поклати глава при спомена за това, какъв слабак бе самият той някога, и отново се загледа в графика си. Ако се наложеше, можеше да се погрижи за Брек и да не отсъства от работа.

Донякъде се надяваше тя да го подтикне към това.

19.

Рино

Четиринайсети септември, 13:38 ч.

Кейтлин Крофърд откъсна поглед от компютъра в домашния си кабинет, когато съпругът ѝ влезе. Той изглеждаше не на място сред елегантните модерни мебели, които тя обичаше. Беше облечен като пременен в новите си дрехи каубой, който никога не се е качвал на кон. За десетте години на брака им тя все още не бе свикнала с гардероба му. Но се бе научила да го приема.

Един богат мъж имаше право на някои странности.

А не по-малко странно бе и това, че Тал я бе избрал за своя трета съпруга само защото произхождаше от семейство от висшето общество в Пасадена, което вече не можеше да поддържа статуса си. Беше я получил така, както и картините си, харесваше му да парадира с високата ѝ „класа“ пред приятелите и бизнес партньорите си, но продължаваше да носи смешните си каубойски ботуши и кожени вратовръзки.

И да губи пари.

Има много за губене — напомни си тя сама. — Всеки, който може да си позволи платна на Полък и Пикасо, разполага с повече пари, отколкото може да похарчи.

Майката на Кейтлин не бе възпитала глупави дъщери. Кейтлин може и да не познаваше в подробности бизнес сделките на съпруга си, но бе наела човек, който да следи банковите му сметки. Интересуваха я парите в брой. При положение че бе израснала в аристократично, но бедно семейство в богаташки квартал, тя отлично знаеше кое кара света да се върти.

Не беше сексът.

Но съпругът ѝ никак не я улесняваше в задачата ѝ да разбере какви са сметките му. Тал бе старомоден не само по отношение на облеклото си. Тя разполагаше с отделна сметка за домакинството, която той щедро пълнеше, но никога не споделяше дали бизнесът му

върви добре, или тя трябва да ограничи харченето. Ако не бяха откъслечни слухове и клюки, тя изобщо нямаше да разбере, че федералните данъчни служители са се заели да преглеждат много подробно някои негови бизнес сделки. Не знаеше защо, нито доколко основателни бяха мотивите на властите. Но бе научила достатъчно, за да се страхува.

Ако Тал потънеше, и тя щеше да затъне с него.

— Как мина срещата с Лий Дънстан? — попита Кейтлин. Гласът ѝ бе приветлив, усмивката — топла, а стомахът ѝ бе свит на топка.

— Казах ти да не се притесняваш за нищо, миличка. За всичко съм се погрижил. Скоро данъчните ще подгонят някой друг.

Тя едва се съдържа да не изругае гласно. Или да запищи. Преди година и половина шефът на счетоводната кантора, която Тал използваше за бизнеса и личните си сметки, бе обвинен, съден и пратен в затвора за измама, като остави зад гърба си финансов хаос, който служителите на данъчните власти още обработваха и търсеха дължими данъци за необявени печалби.

— Радвам се да го чуя — каза тя сега, усмихвайки се през стиснати зъби.

Искаше ѝ се да вярва в това. Но Тал никога не разговаряше за бизнеса с нея и така тя оставаше насаме с непоносимия си страх да не се окаже отново бедна.

— Искаш ли да прегледаш списъка с гости за партито след търга? — попита тя.

— Предпочитам да ме набият с камшик.

Кейтлин очакваше подобен отговор. Тал се бе оженил за нея, за да придаде блясък на дома му, на партитата и на репутацията му. Тъй като бе родена и възпитана да стане съпруга на богат мъж, тя бе много добра в това отношение. Понеже не бе свикнала да пилее пари на вятъра, бе ограничила списъка с гости до хора, които можеха да бъдат полезни на Тал в различните му бизнес начинания и се бе отървала от всички изпаднали негови роднини и стари познати. Той нямаше да забележи липсата им, освен ако някой не я изтъкнеше специално.

Спестените пари щяха да заминат право в личната ѝ банкова сметка, заедно с всичко, което успееше да отмъкне от сметката за домакинството.

Една жена, която е омъжена за по-възрастен мъж, трябва да се грижи за себе си. Макар Тал никога да не би си признал, той вече не бе толкова пъргав като преди пет години. Нито дори като миналата година.

— Тогава няма да те отегчавам с подробности за партито — усмихна се Кейтлин.

— Имаш ли нужда от още пари за домакинството?

— Нима някога са ми били достатъчно?

Тал се засмя и измъкна чекова книжка от задния джоб на джинсите си.

— Петдесет ще стигнат ли?

— Шейсет?

— По дяволите, тези забавления стават все по-скъпи.

— А ти продължаваш да завързваш полезни бизнес контакти и да печелиш от тях.

Той се засмя отново.

— Хвана ме натясно. Шейсет да бъдат.

Все така усмихнат, той написа на жена си чек за шейсет хиляди долара. Тя струваше и двойно повече.

Човек не можеше да си купи класа, но можеше да се ожени за нея.

20.

Ранчото Брек

Четиринайсети септември, 13:49 ч.

Джил стигна старата дървена хижа, дръпна ръчната спирачка на джипа на Зак и изключи мотора. Все още бе доста изненадана от него. Когато бе споменала, че черният път към старата къща трудно може да се различи, ако не знаеш какво да търсиш, той просто ѝ подаде ключовете.

Общо взето бе интригуващ мъж. Извън обичайните представи. Би могла да се закълне, че му харесва походката ѝ, но дори не бе и намекнал нещо, какво остава да направи неприличен коментар.

Много интригуващ.

И дразнещ също. Колкото повече време прекарваше с него, толкова повече ѝ допадаше идеята за неприлично поведение.

— Свиден роден дом — каза само тя.

Зак затвори компютъра, в който се бе задълбочил. Мълчаливо огледа овехтялата дървена хижа, построена с гръб към червената варовикова скала и закътана под огромната топола.

Подсвирна тихичко.

— А пък аз си въобразявах, че аз живея сред останки от историята.

— Какво имаш предвид?

— Когато не работя по задача на „Сейнт Килда“, колекционирам изоставени индустриални артефакти — стари американски коли от шейсетте и седемдесетте години на миналия век — и ги поправам. Нарича се автоархеология, реликви от времето преди контрола на ОПЕК. Но тази хижа е от времето, преди двигателите с вътрешно горене да завладеят света, от дните, когато находищата на суров петрол в Пенсилвания не са стрували и колкото земята, върху която са се намирали.

Джил се усмихна.

— Много бих искала да живея в онова време.

— Ти си един от малцината, които съм чувал да искат това и които наистина биха се справили.

Комплиментът я изненада. Погледна тайничко към Зак. Той се бе загледал в хижата и светлокафявите му очи не пропускаха нищо с орловия си поглед.

Интригуващ, дразнещ, интелигентен. Сексапилен по един много естествен начин.

Поклати глава, за да се отърси от мислите си. Никога досега не се бе нахвърляла на някой мъж. Нямаше намерение да започва сега, независимо колко силно бушуваха хормоните ѝ.

— Какво казаха от „Сейнт Килда“ за Бланчърд? — попита тя, за да се отърве от личните мисли.

— Има доста търговци на изкуство в Източен Тексас, както и мъже на име Бланчърд, но никой не попада в двете категории едновременно. Нито пък някоя жена.

— Може просто да е минавал оттам или да е търсил нещо.

— Може просто да си е измислил името.

Тя се усмихна доста мрачно.

— Да, и на мен ми мина през ума, когато видях разбитата си кола.

Зак оглеждаше внимателно овехтялата постройка с дебели, изкорубени капаци на прозорците и пролуки за стрелба с пушка, които са били запълнени в някоя по-късна и по-мирна епоха. Бе виждал скелетите на хижи на пионерски семейства, докато обикаляше из затънтения Запад в търсене на стари коли, но никога досега не бе попадал на толкова стара къща, в която още да живеят хора.

— Човекът се е надявал да вземеш картините със себе си — отбеляза той.

— Трябва да съм голяма гъска, за да го направя.

Той се засмя, извърна се и се загледа в косата на Джил, която искреше в златно и червено под слънчевите лъчи.

— Ще се изненадаш колко глупави са хората понякога.

— Всъщност едва ли — отвърна тя. — Случвало се е мъже да отказват да се качат в моя сал, защото...

— ... си момиче — прекъсна я Зак. — Глупаци. Всеки мъж, който погледне малко встрани от обичайните места, би забелязал, че си спортна натура.

— Обичайните места ли?

— Дупе и гърди.

Тя се ухили.

— Мисля, че това е свързано с Y-хромозомата.

— Значи Y-хромозомата те прави директно глупак?

— Може и така да е. — Тя отвори вратата на колата и слезе. — Същото е вярно и за двойната X-хромозома. Всякакви глупаци съм срещала на реката.

Зак също слезе и отново огледа следите им. Нямахше прах, нито следи от съгледвачи. Мисълта, че тя живее сама тук, леко го изнервяше. Независимо в колко добра физическа форма беше, един професионалист с нож или пистолет, или факла, лесно би се справил с нея.

Но не бе толкова глупав, че да го изрече гласно. Тя щеше да се ядоса, после и той, и така със сигурност нямаше да стигнат доникъде.

Вятърът отново се усили, заигра се с листата, които вече бяха нападали от тополата, и обрули още много от широката корона на дървото.

Зак последва Джил в хижата, а после и през малката кухня до килера. Тя порови зад един от шкафовете, той се отмести и в скалата се разкри голям отвор.

— Супер — ухили се Зак. — Моята прабаба обичаше да ни разказва как е живяла в хижа на пионери в имението им на територията, която после станала част от Ню Мексико. Никога не съм очаквал да видя едно от тези скривалища все още в използваем вид.

— Живеехме много простичко, но сами определяхме правилата.

— Така са разбирали живота и в рода на майка ми. — Загледа се в Джил, докато тя се навеждаше и дърпаше нещо. Доста овехтелият плат на джинсите ѝ очертаваше прилично дупе. — Имаш ли нужда от помощ?

— Нужда? Не. Но нямам нищо против.

В изпълнение на дълга си, Зак се приведе близо до Джил, за да погледне през отвора. Бедрата ѝ бяха още по-изкусителни на допир, отколкото на вид.

— Сандъкът ли? — попита той.

— Да.

Притисна се към нея, за да се протегне към дръжката на стария кожен сандък. Дръжката бе изтъркана и овехтяла, но му се стори достатъчно здрава, когато я задърпа.

Джил вдигна сандъка откъм своята страна и леко залитна, изненадана. Сандъкът бе значително по-лек, когато той държеше другия му край. След няколко побутвания и погрешни стъпки, все пак успяха да го занесат в кухнята.

— Бележката на пралеля ти вътре ли беше? — попита Зак.

— Не. Беше под кофата за хранване на помпата до мивката.

— Хитро. Само някой, който иска да остане, би повдигнал кофата.

— Модести беше хитра. И много корава. Така е оцеляла. — Тя вдигна очи към Зак. — А ти си един от малцината от моето поколение, които знаят нещо за ръчните помпи и кофите за хранването им.

— Такъв съм си. — Усмихна ѝ се иронично. — Просто един старомоден тип.

— Още малко и ще ми предложиш да си купя Бруклинския мост, нали?

— Стига да си в настроение за покупки.

Джил прикри усмивката си, като се наведе и отвори сандъка. Зак бе многолика личност, но се съмняваше, че е старомоден. Старомодните мъже бързаха да докажат колко са силни. А и електронните устройства, с които той така свободно боравеше, бяха последна дума на техниката. Направо я сърбяха ръцете да се докопа до компютъра му. Още по-силно желаше просто да му се нахвърли.

Изруга приглушено и отвори сандъка.

Зак видя вътре оръфана кожена папка и шест правоъгълни пакета с различни размери.

— Какво е това? — попита той и докосна папката.

— Семейни книжа — избелели снимки и стари писма, правни документи, водни права, карти на границите на ранчото, договори за наем и най-различни неща, които някой е сметнал, че е добре да се запазят за поколенията. Вече ги прегледах. Нямаат никаква връзка с картините.

— Добре. Ще оставя папката за най-накрая.

Най-напред искаше да види картините, които някой бе пожелал толкова силно, че бе заплашил Джил с убийство.

И може би, само може би, беше убил пралеля ѝ.

Нейната смърт точно след като картината е била изпратена за оценка, бе странно съвпадение, най-меко казано. Липсващата, а после и унищожена картина бе друго съвпадение.

Не вярваше в съвпадения.

— Модести е наследила сандъка от сестра си — поясни Джил, докато оставяше настрана таблата. — Моята баба. Тя била художник любител и от време на време — любовница на Томас Дънстан.

Зак застина. *Томас Дънстан*. Нищо чудно, че някакъв тайнствен непознат се опитваше да се докопа до картините.

— Името ми е познато — с равен глас заяви той, без да откъсва поглед от правоъгълниците, спретнато подредени в сандъка. — Отличен художник. Непостоянен в творчеството си. Предполагам, че сега е доста скъп.

— Така се говори. Тук имаше тринайсет картини. Сега са дванайсет. Онзи тип, който е разбил колата ми, е разкъсал една от тях на ивици. От малките платна, но все пак... — Погледът ѝ стана корав. — Беше нещо красиво, късче история, а сега е просто един парцал, натъпкан в чантичката ми за кръста.

Зак мислено си отбеляза да провери чантичката ѝ, когато се върне до пикапа. Гарлънд Фрост щеше да бълва змии и гущери, ако научеше, че е било съсипано платно на Дънстан.

— Дванайсет картини. — Той подсвирна тихичко. — Ако са творби на Дънстан и произходът им може да бъде доказан, вероятно струват толкова, че да платят данъците за следващия век.

Тя спря напред разопаковането на картините.

— Наистина ли?

— Да. Най-малко.

— Познавам пазара на художествени произведения, посветени на Запада, толкова, колкото разбирам и от така наречените индустриални артефакти в старите автомобилни морги — отбеляза тя.

Той се ухили, въпреки кипналия във вените му адреналин.

Дванайсет нови картини на Дънстан. Мили божже.

Ако са истински.

— Обичах тези картини като дете — каза Джил, докато измъкваше един дебел и внимателно опакован пакет. — Понякога се

промъквах на тавана, където ги криеше Модести, и ги гледах. Престанах, когато тя ме залови. Здравата ме напердаши.

— Но ти въпреки това си се промъквала там.

Тя поклати глава.

— Майка ми ми каза, че Модести ще ни изхвърли на улицата, ако пак ме хване на тавана. Бях дете, но научих колко е ценно да имаш подслон над главата си, когато побягнахме от Ню Йорк. Никога повече не видях картините, докато не почина пралеля ми.

— Модести казвала ли е, че картините са ценни?

— Каза само да стоя далеч от тях и никога повече да не ги споменавам. Пред когото и да било.

Зак много искаше да махне хартията за опаковане и да погледне какво държи Джил, но се насили да почака. Едно от многото неща, които бе научил от Фрост, бе търпението.

Като на хищник.

— Какво мислиш, след като си ги видяла сега? — попита той. — Ценни ли са, или не?

— Аз гледам на нещата като художник, а не като търговец.

О, най-сетне, помисли си той.

Имаше доста информация за Джил във файловете на „Сейнт Килда“, но той предпочиташе да сравнява фактите с онова, което тя доброволно споделяше. Беше адски любопитен по отношение на някои от фактите, като се има предвид, че едната от трите специалности на Джил в колежа бе изящни изкуства.

Някои от най-добрите фалшификатори бяха разочаровани творци.

— Ти рисуваш ли? — попита той.

— Учила съм рисуване в колежа — отговори тя. — Харесваше ми да си играя с маслените бои, но едва ли бих могла да си изкарвам прехраната с това. Затова се насочих към втората си любов, реката.

Той се запита какво ли прикрива тя. Не я попита, като се надяваше, че тя ще продължи да разказва. Искаше да му се довери.

Това е част от работата ми, каза си мислено.

Но никога досега не бе изпитвал такава решимост да спечели доверието на клиент, както това на Джилиън Брек.

— Колкото повече се научавах как да пресъздавам определени ефекти с маслените бои — продължи тя, — толкова повече се чудех

дали тези картини не са много ценни. Доста са добри. Поне според моето мнение, което не струва и пукната пара.

Зак искаше да изтръгне големия пакет от ръцете ѝ. Но само попита:

— Пралеля ти никога ли не е давала платната за оценка?

Джил поклати глава.

— Баба ми не искаше никой да ги вижда. Модести бе съгласна с нея и удържа на обещанието си, дори и след смъртта на сестра си.

— Странно.

Тя само сви рамене.

— Модести бе издигнала до ранг на изкуство странностите си.

— Тогава защо все пак е изпратила една от картините за оценка?

— Предполагам, че е било заради данъците на ранчото. Бяхме много бедни. Само се питам... — Гласът ѝ заглъхна.

— Какво?

— Дали нямаше още да е жива, ако не бяха тези данъци. Сега са платени, между другото. Миналите задължения, данъците за земята и добитъка, всичко — до последния цент. Трябвало е да се продадат всички животни, които е притежавала, плюс парите от застраховката за пожара и за смърт при злополука. Догодина... — Джил поклати глава. — Догодина земята ще бъде обявена за продан. Ако се окаже, че тези картини не струват нищо, няма да мога да си позволя да задържа ранчото. А за нищо на света няма да го оставя в ръцете на силно религиозните си братя.

Зак погледна през отворената врата на хижата към хълмистата земя, върху която бе разположено ранчото и която се простираше чак до северния ръб на Гранд Каньон, намиращ се само на петнайсетина километра оттук. Ранчото бе красиво, с типичната за пустинния Запад красота — сурова и рязка, невидима и неразбираема за много хора.

Джил я виждаше. В очите и в гласа ѝ личеше, че обича земята. Надяваше се, че картините ще ѝ позволят да задържи ранчото.

— Изкуството е странен бизнес — каза той. — И става все по-странен.

— От онова, което прочетох в интернет, разбрах, че има доста пари на пазара за художествени произведения.

— И няма друг начин да определиш цената на една картина, освен ако не знаеш цената, която е получила на последния търг —

отбеляза той. — Или на предпоследния — онази, която поне двама души са били склонни да платят.

— Какво имаш предвид?

— Изкуството е като всичко останало. Струва толкова, колкото някой е склонен да плати за него. Това е. За да накарат хората да платят повече, много повече, търговците и експертите вдигат голяма пушилка. Картината, която се предлага, не се променя през десетилетията. Различно е само качеството и количеството на пушека около нея. Както и цената ѝ.

— Значи мислиш, че картините ми не струват нищо? — попита тя.

— Не съм ги видял още, нали така?

Тя се усмихна бавно.

— Вече си мислех, че никога няма да поискаш.

21.

Холивуд

Четиринайсети септември, 13:50 ч.

Скор тъкмо бе изпратил един нов богат клиент от кабинета си, когато вътре нахлу Ейми и едва не тръшна вратата зад гърба си. Зелените връхчета на косата ѝ потрепваха ядно.

— Следващия път, когато ми наредиш да свърша нещо незабавно — започна тя, — поне отговаряй на обажданията ми.

Той овладя нервите си, преди да скочи и да я пребие. Нуждаеше се от главата на Ейми там, където си беше — на раменете ѝ. Открай време си беше избухлив по характер, но напоследък всичко висеше на косъм.

Стероидите.

Не. Аз командвам стероидите си, не те мен. Онзи проклет случай „Брек“ ми лази по нервите.

— Локаторът на Брек се е придвижил на около пет километра от първоначалното си положение — докладва тя.

— Какво има там?

— Според картата, която ми даде, едно голямо нищо. Пустош в Аризона.

В главата на Скор прозвучаха загадъчните думи на Модести.

Тази къща е построена от пионери, хора, които са живели сами и са защитавали себе си. Те са си направили скривалища, които дори индианците не са могли да открият.

— Нещо от подслушвателя? — попита той.

— Нищо повече от онова, което вече ти дадох. Обектът сигурно е далеч от сателитния си телефон.

Скор погледна графика си, изруга под нос и отново си пожела да знае какво е намислила онази жена.

Точно сега никак не му се напускаше Холивуд.

А не можеше да си позволи да оплеска случая „Брек“. Точно този клиент му беше много важен.

— Докладвай ми, ако се появи нещо на подслушвателя — нареди той — или ако напусне границите на ранчото. И ще получиш бонус, ако измъкнеш нещо съществено от телефона.

— Уточни какво означава „съществено“.

— Ще разбере, когато ми го кажеш.

22.

Ранчото Брек

Четиринайсети септември, 13:58 ч.

Без да каже нищо повече, Джил разопакова и други картини и ги облегна на стената.

Зак също остана мълчалив.

Картините бяха пленителни.

По дяволите. Фрост ще бъде на седмото небе, като зърне дори само една от тях. Дванайсет си е направо чудо.

Платната бяха с различни размери от двацет на трийсет сантиметра до седемдесет и пет на сто. Само платно и подрамки, без специални рамки отгоре. Ако бяха творби на Дънстан, определено струваха толкова, че и доста, иначе разумни хора биха убили заради тях.

— Модести сама ли е живяла? Без никого? — успя да попита той накрая.

— Нямаше никого, след като мама почина, а аз заминах.

— Била е сама, а е крила тези неща. Лудост — измърмори той.

— Вятърът по тези краища може да те подлуди леко понякога.

Той се загледа в невероятните картини.

— Това съвсем не е леко.

— Модести нямаше нито време, нито търпение за изкуството. Беше прекалено заета да оцелява.

След тези думи Джил разопакова и последните две картини и ги остави до стената.

— Свети боже — издиша шумно Зак. *Ако са и наполовина толкова добри, колкото изглеждат...*

С истинско благоговение той вдигна едно платно наслуки и го занесе на по-добра светлина, за да го разгледа. Първото впечатление бе за изкусна работа с четката и прецизна техника.

Както и за онова, хвърлящо те в екстаз, невъзможно да бъде определено нещо, наречено величавост.

Картината изобразяваше първите плахи опити на модерния Запад да завладее Дивия запад. Закътана в подножието на сух и скалист хълм, бе избуяла зеленина, а заедно с нея и бензиностанция, която сигурно е била стряскаща новост по времето, когато е била рисувана картината. Въпреки натрапването на новото в стария свят — или може би тъкмо заради това — платното поразяваше с простора, изолацията и усещането за безвремие. Обърна картината откъм гърба. „Индиански извори“.

Взе наслуки друго платно. То представляваше безукорно нарисован пейзаж, в който от самотен скален ръб се разстиляше в далечината панорамата на равнинна и хълмиста пустош. Под скалата имаше хижа, която бе толкова малка, че изглеждаше направо незначителна на фона на обширната земя. Една човешка фигура — жена с дълга червена пола и бяла блуза — носеше кофа вода от извора.

Фигурата по-скоро бе загатната, отколкото нарисувана, само няколко движения на четката, добавени към суровата красота на земята, които нашепваха за човешката цена на покоряването на самотния, сух планински Запад.

— Това е прекрасна картина — отбеляза Зак след минутка. — Разбира се, и моето мнение не струва много повече от твоето на пазара на изкуството.

— Моето обучение включваше изящни изкуства. Жанровата живопис на Запада никога не е била споменавана.

— Да, сигурно. Европа, модернизъм, минимализъм или нищо такова. С изключение може би на Джорджия О'Кийфи, и то само ако притиснеш до стената някой от професорите и започнеш да му дереш кожата на тънки ивици, докато не започне да моли за милост.

— Звучиш, сякаш си посещавал моите курсове — каза Джил.

— Образованието ми не беше толкова ортодоксално, но преподавателят беше първокласен. — *И истински кучи син.* Зак наведе платното, така че слънчевата светлина да го огрее от всички възможни ъгли, после ловко го обърна, за да го погледне отзад. — Няма подпис. И тук.

— Някоя не е подписана.

Взе друга картина. Отново пейзаж, също толкова великолепен в техническо отношение и динамичен не по-малко от другите, вибриращ от време, пространство и дълбочина, възплаващ тръпката и

вълнението от това да изпиташ силите си срещу непознатата, непокорена земя. От него се излъчваше духът на мъжествеността, дълго преди Хемингуей да го издигне в култ и да го превърне в запазен знак на класическото изкуство на Запада.

Този път няколко пестеливи движения на четката бяха изобразили жена с бледа пола, развята от вятъра, обърната с гръб към художника и взряна в пустата земя и безкрайното небе. И тук фигурата бе много дребна в контекста на картината, но все пак без жената платното нямаше да е толкова въздействащо. По един деликатен начин тя се явяваше фокусът, който позволяваше на картината да се издигне над обикновеното изображение на пейзаж.

Зак погледна гърба ѝ. На дървената летвичка, която опъваше платното, бе написано с печатни букви заглавието. „Непобедима сила“.

— Амин — каза тихо той.

Джил надникна над рамото му.

— Тази е от любимите ми. Художникът майсторски е уловил зашеметяващата откъснатост от света на тази земя.

— Всички ли са толкова добри? — попита Зак и погледна към наредените до стената картини.

— Не знам какво би казал експерт, но според мен, да. Може и да не са по вкуса на всекиго, но пък така е и с всичко останало.

— Има различни вкусове, но има и вътрешно прозрение.

Вдигна картината високо и я разгледа от край до край, отпред и отзад, отвсякъде. Нямаше подпис.

— Виждал съм няколко картини на Дънстан — каза Зак. *Всеки ден, ден след ден, но това беше преди години.* От цялата колекция творби на западното изкуство на Фрост, както и от всички картини, които бяха минали през галериите му, платната на Дънстан бяха харесали най-много на Зак. Както и на Фрост. Старецът не искаше да се раздели с двете си картини, независимо колко му предлагаха.

— Е? — нетърпеливо го подкани тя.

— Видяното тук напълно отговаря на спомените ми за творбите му. Но не си спомням колко често е вмъквал човешки фигури в пейзажите си. — *Определено не и в повечето от тях.* — Пейзажът е много силно въздействащ. — *Направо невероятен.* — Най-малкото е произведение на много талантлив художник.

— Значи определено струва нещо.

— Както вече казах, изкуството е странен бизнес. — Зак внимателно отмести платното. — Липсата на подпис затруднява силно определянето на картината като произведение на конкретен творец, още повече ако става дума за култова фигура като Дънстан. Модести споменавала ли е някога, че може да са на Дънстан? Може да са били работни скици за по-големи студийни платна. Много художници не подписват скиците си.

— Единственото, което Модести е казвала за тях, е, че сестра ѝ, любовницата на Дънстан, ги е наричала „двайсет и седем години лош късмет“.

— Това не е ли старо поверие за счупени огледала, черни котки и други подобни?

— Винаги съм се питала дали това не е било времето, през което Джъстин е познавала Дънстан — отвърна Джил.

— Майка ти негово дете ли е била?

Тя само сви рамене.

— Няма нищо, записано в семейната библия. Майка ми е отбелязана като Морийн Брек, дъщеря на Джъстин Брек. Няма споменат баща. От редките случаи, в които майка ми и Модести говореха за баба ми, останах с впечатление, че майка ми може да е била дете на няколко човека.

— Много съвременна връзка — иронично отбеляза Зак.

— По-скоро винаги, когато Джъстин и Дънстан се разделяли след шумен скандал, тя започвала връзка с някой друг художник. Но винаги се е връщала при Дънстан. До последния скандал, когато се озовали в затвора.

— За непристойно поведение в нетрезво състояние ли?

— Казаха ми, че се е опитала да го убие.

Тъмните вежди на Зак се повдигнаха нагоре.

— Никога не ядосвай жена от рода Брек, така ли?

— Не го забравяй — леко се усмихна Джил. — След като излязла от затвора, Джъстин заживяла в ранчото с много по-младата си сестра и дъщеря си.

— Помня, че съм чел някъде, че Дънстан се обесил в затвора — каза Зак.

— Както вече казах, не е добра идея да ни ядосват.

Зак се усмихна леко.

— Наистина произхождаш от стар род на самотни и упорити жени, нали?

Джил го погледна право в очите.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо.

Той погледна платното в ръцете си.

— Питам се как ли би го описал художникът, който го е нарисувал.

— Жените от рода Брек сами определят правилата в живота си, вършат каквото намерят за добре и като цяло не приемат заповеди от никого — каза Джил. — Но на мен никога не ми е пречело да живея сама, поне не и до онази вечер.

Той остави настрана картината и започна да се разхожда напред-назад пред редицата от платна, облепени до стената. Дори и при третата обиколка, всяка картина му се струваше по-великолепна от предишната.

Изумителна.

— Да си забравила да споделиш нещо, когато си поговорихме снощи? — попита той, все така загледан в картините. — Имена, телефони, собственици на галерии, стари гаджета, място, откъдето да започнем да търсим връзка между теб и онзи любител на изкуството в Мескит? Защото така, както стоят нещата сега, трябва да проучваме галериите, собствениците им и търговците. Ако заплахата идва от другаде, значи сме в съвсем грешна посока.

Джил се намръщи към картините, замисли се, после поклати глава.

— Не мога да ти помогна.

— А какво ще кажеш за старите си гаджета?

— Нищо.

— Никога не си имала гадже?

— Никога не е имало мъж, който да не си е тръгвал с облекчение. Както вече изтъкна сам, жените от рода Брек изобщо не са свикнали да ги командват.

— Значи предпочиташ камшик и кожени ремъци в леглото?

Тя остана със зяпнала уста.

— Няма значение — продължи Зак, като се мъчеше да сдържи смеха си. — Оттеглям въпроса си. Засега ще продължим с връзките в

сферата на изкуството. Ако нищо не се получи, тогава ще се върна и отново ще те разпитвам.

— Ще се върнеш ли?

— Да. Ще те закарам на сигурно място, охранявано от „Сейнт Килда“ и...

— Не — прекъсна го тя. — Картините са мои. Оставам с тях.

— Ти си прекалено не... хм, прозрачна — поправи се бързо Зак.

— Какво имаш предвид?

— По-добър лъжец съм от теб.

— Е, това вече много ме успокои — иронично отбеляза тя.

— Не харесваш лъжците ли?

— Не.

Той кимна.

— Това доказва тезата ми.

— За какво говориш?

— Ти си изкарваш прехраната, като се спускаш по реките. Не харесваш лъжците и не можеш да заблудиш никого.

— И какво от това?

— По-добре е да не си заедно с професионален лъжец, защото иначе ще се налага да лъжеш наравно с мен. — Той се усмихна нежно на озадаченото ѝ изражение. — Не се тревожи, можеш да повериш картините на „Сейнт Килда“. Ние лъжем само в изгода на клиентите си. Тогава можем да вдигаме пушилка наравно с най-добрите в занаята.

— Джо Фароу не спомена нищо за задържането ми под стража някъде.

— Беше малко зает по онова време, помниш ли? Жена му тъкмо раждаше. — Зак се загледа в нея с присвити очи, преценявайки колко силно е решена да остане с картините. — Такова нещо е способно да разсее доста един мъж.

— Ти да не си експерт в това отношение?

— Не, за бога. Но знам как бих се чувствал на негово място. Много ще ти хареса в убежището. Добра храна, плувен басейн, всички удобства.

Зак решително грабна една картина и се зае да я разглежда от всички страни.

Спорът бе приключен.

Джил понечи да възрази, после просто му обърна гръб и тръгна навън към пикапа. Разви коженото му яке, което бе увито около чантичката ѝ за кръста, измъкна сателитния си телефон и набра номера, който вече помнеше наизуст.

— Джо Фароу, ако обичате — ясно изрече тя. — Обажда се Джилиън Брек.

23.

Холивуд

Четиринайсети септември, 14:03 ч.

Скор забеляза, че лампичката на вътрешната линия мига в червено двойно по-бързо от обичайното. Спешен случай.

Сега пък какво? Нямам и минутка спокойствие. Какво е станало, по дяволите?

Опита се да овладее пристъпа на ярост.

— Извинете ме — каза той на изплашения наследник на солиден попечителски фонд, който седеше от другата страна на бюрото му. Момъкът бе пристрастен към кокаина и хазарта и много се страхуваше някой да не го осакати. Не беше от любимите му клиенти, но парите си бяха пари. Майката на това хлапе ги имаше в изобилие. — Връщам се след минутка.

Без да изчака отговор, Скор побърза да отиде в съседната стая, където го очакваше Ейми с вид на човек, който очаква потупване по рошавата си грива и солиден бонус. Той затвори и заключи вратата след себе си.

— Дано да си заслужава — сопна се той.

— Обектът разговаря със „Сейнт Килда Консултинг“. Мъжът с нея е техен оперативен работник.

— Хм. — Скор се зае да премисля бързо ситуацията. Откъдето и да я погледнеше, никак не му харесваше. „Сейнт Килда“ никак не звучеше добре. — Споменаха ли картините?

— Само веднъж. Съдейки по контекста, бих казала, че обектът или носи картините със себе си, или знае къде са. Тя силно възрази срещу плана на оперативния работник да я прати в убежище, докато той разследва смъртната заплаха срещу нея. Никой не каза къде са картините, но се подразбира, че съществуват и са на разположение.

Да ги вземат мътните дано! Откъде едно момиче от дълбоката провинция е чувало за „Сейнт Килда“ и как изобщо може да си ги позволи?

Може би Стийл се надяваше, че картините струват поне колкото обичайната тарифа на агенцията.

Става все по-зле и по-зле.

— Разбра ли името на оперативния работник? — попита Скор.

— Тя го наричаше просто Зак.

— Не го познавам. — Което не означаваше нищо. Много от хората на „Сейнт Килда“ работеха по определени задачи, а не бяха служители на заплата. — Имаш ли разпечатка?

— Веднага пристига. — Ейми отиде бързо до един принтер наблизо и грабна оттам куп листа. — Тя говори с някакъв мъж на име Джо Фароу.

Фароу. Все по-лоши новини. Може да се окаже доста заплетено.

Или пък не.

Някои от оперативните работници на „Сейнт Килда“ са обикновени бодигардове. Нищо специално. Просто схватка между двама.

Никакъв проблем. Мога да го огъна като сламка и да му видя сметката.

Тази мисъл стопли кръвта му и той изпита нещо средно между гняв и удоволствие.

Скор се зачете, докато Ейми чакаше и от нея струеше нетърпение. Не научи нищо повече от онова, което вече му бе казала. Единствената добра новина бе, че обектът нямаше да ходи в никакво убежище.

Ако се налагаше, Скор все още можеше да се добере до Джил Брек. Ако тя бе извън играта, никой нямаше да има време да сглоби картинката толкова бързо, че да попречи на търга.

Клиентът му щеше да е доволен.

Скор щеше да е доволен.

Джил Брек щеше да е само спомен.

24.

Ранчото Брек

Четиринайсети септември, 14:07 ч.

Вътре в хижата Зак разговаряше с Грейс по собствения си телефон, докато Фароу се освободи. Грейс направо преливаше от съчувствие към положението, в което се бе озовал Зак. В гласа ѝ звучеше смях.

— ... и от онова, което подразбирам от думите на Джо в разговора им — весело продължаваше тя, — Джил ще зареже всичко, ако се опитаме да я скрием някъде. Джо повече слуша, отколкото говори. Добре ще му се отрази. Сега вече има дъщеричка и ще трябва да се научи да овладява покровителствените си импулси.

— Поздравления за бебето и недей да се надяваш прекалено, че Фароу ще отстъпи.

— О, не съм много сигурна. Вече се съгласява с Джил. Тя заминава с картините.

Зак си каза, че е ядосан.

Беше лъжа.

И той го знаеше.

— Нека поговоря с Джо — каза Зак.

— Няма да си промени решението.

— Мислиш ли? — саркастично отвърна той.

Грейс се засмя и подаде телефона на съпруга си.

— Искаш да се махнеш от случая ли? — попита направо Фароу.

— Не. Нужен съм ти.

— Бодигардовете не са чак такава рядкост.

— Тези, които са научили всичко за изкуството на Запада лично от Гарлънд Фрост, са рядкост.

Мълчание. После Фароу каза:

— Значи картините ти харесват.

— Много.

— Толкова, че би убил заради тях?

— Лично аз — не. Някой друг — категорично, да. Но пък много трудно ще се докаже произходът им. Ако „Сейнт Килда“ се надява на част от продажната цена, за да покрие разходите по тази операция, може да се окажете с празни ръце.

— Джил спаси живота на Лейн на реката. Можеш да искаш каквото ти е нужно, когато и където ти потрябва. Ако „Сейнт Килда“ разполага с него, твое е.

Зак се усмихна и започна да изрежда.

25.

Холивуд

Петнайсети септември, 4 ч.

Скор се събуди от алармата на компютъра си. Беше настроена да звъни на всеки кръгъл час. Малко по-често, отколкото му се обаждаше клиентът.

Бе престанал да вдига телефона. Даже и след изнурителната тренировка пак се опасяваше, че ще си изпусне нервите. Този клиент бе прекалено важен, за да му крещи.

Претърколи се и погледна компютъра на нощното си шкафче. Натисна бутона за обновяване на страницата и зачака да види новите данни. Една червена линия, завършваща със стрелка показваше движението на Джил Брек върху картата на Аризона.

Още се движи.

По дяволите. Какво правят — да не са решили да посрещнат изгрева на ръба на Гранд Каньон?

Дали картините са у тях? Или са ги скрили на същото място, където ги е прибрала и старата дама?

Той седна в леглото, пресегна се към друг компютър и натисна бутона за прослушване на сателитния подслушвател, като търсеше определени думи.

Слава богу, че имаме компютри. Няма нищо по-досадно и затъпяващо от това да стоиш до някое подслушвателно устройство и да чакаш да чуеш нещо различно от глупости.

Компютрите му позволяваха да мине направо към съществената част.

Е, понякога. Точно сега имаше само шум... и кънтри музика като фон. Където и да държеше телефона си Джил, явно бе прекалено далеч, за да има полза от него.

Или пък двамата с оперативния работник вече не си говореха.

Ако Скор бе на неговото място, щеше да е направо бесен, че клиентът му виси на главата и наблюдава всеки негов ход. Но пък така

Джил бе по-лесна мишена, което означаваше, че засега Скор нямаше от какво да се оплаче.

Трябваше само да държи настрана тези картини, докато мине търгът.

Четири дена.

Прозя се, изпита желание да се върне пак в леглото, но знаеше, че не може да рискува. Ако Джил бе взела картините със себе си — а трябваше да предположи, че е така, защото това бе най-лошият възможен сценарий — той трябваше да ги открадне или унищожи преди търга.

След още една прозявка той се обади на самолетна компания, която предлагаше услугите си денонощно, и се зае да харчи хиляди долари за сметка на клиента си, за да наеме чартърен полет от Бърбанк.

Можеше да спи и в самолета.

26.

*Близо до Колорадо Сити
Петнайсети септември, 6 ч.*

Зак стигна до павираната площадка на летището и паркира. Самолетът, който бе поръчал да ги вземе, вече трябваше да е наблизно. Вдигна очи.

Нямаше приближаващи светлини.

Каза си, че трябва да е търпелив. Насрещните, страничните и попътните ветрове, бурите, както и всички останали прищевки на майката природа имаха последната дума, когато ставаше дума за спазване на графика.

Малкият салон близо до зоната за спиране на самолетите беше тъмен. Никой от малките частни самолети, чакащи търпеливо реда си под лекия бриз, нямаше да бъде подготвен за скорошно излитане.

Седнала до него в камиона, Джил наля кафе от термоса, който бе напълнила в ранчото, и му подаде чашата.

— Още ли си ми ядосан?

— Поначало не съм бил ядосан, така че не може да се каже „още“ — каза Зак, докато търсеше по утринното небе следи от приближаващ самолет.

— Знаем, че не искаше да идвам с теб.

Тя погледна профила на лицето му, изсечен от светлината и сенките на ранното утро. Изглеждаше безумно красив. Искаше да го вкуси.

Задоволи се с кафето.

— Благодаря — каза той, когато пие чашата. — Колкото до идването ти с мен, просто исках да съм сигурен, че ще тежиш на съвестта на Фароу, а не на моята.

— Е, това вече ми прозвуча много успокоително.

— Пралеля ти е мъртва, колата ти е разбита, заплашили са те с убийство. Искаш успокоение? Ще го намериш в речника, точно между „наистина“ и „глупав“.

Тя премисли думите му и ги преглътна заедно с кафето от термоса.

— Не се плаша лесно.

— По-важното е, че не можеш да лъжеш убедително.

— Това вече го обсъждахме.

— И пак ще го правим. — Зак довърши кафето си и ѝ подаде чашата. — Оставаш с мен и ще играеш роля. До второ нареждане аз ще съм грубият наемник, а ти ще си сладката малка кукличка.

— Нито съм сладка, нито малка, нито пък кукличка. — Тя вдигна термоса вместо тост и отпи нова глътка.

— Целият смисъл на операция под прикритие е да накараш хората да повярват, че си нещо, което не си — обясни той.

— Като например че съм сладка, малка и кукленска?

Той се засмя и поклати глава.

— Почвам да разбирам какво му е на Фароу с Грейс. Разбира се, той получава и страхотни странични облаги.

— Интелигентни разговори? — невинно подхвърли Джил.

— Не знам някой да е направил бебе само с разговори.

Тя се опита да сдържи усмивката си, не успя и само поклати глава.

— Започвам да изпитвам симпатия към Грейс. Да се помирим?

— Не сме на война.

— Тогава какво?

— Това не е игра — каза Зак. — Единствената причина, заради която Фароу иска да съм с теб, е, че много ме бива да карам хората да повярват колко голям мошеник съм. Освен това знам достатъчно за изкуството на Запада, за да се надлъгвам с най-добрите в бизнеса.

Джил примигна.

— Добре. Добър лъжец си. Вече се разбрахме за това. Е, и?

— Лъжата е най-сигурният начин да се доберем до мошениците, които са замесени в измамата.

— Говорим за изкуство, нали?

— И измами. Вдигане на пушилка, забрави ли? Това е начинът да измъкнеш милиони от жертвите си.

— Не сме говорили много за измамите в курсовете ми по изящни изкуства — каза тя намръщена.

Зак отново огледа небето, което изсветляваше все повече с всеки изминал миг. *Къде е проклетият самолет?* Отпи от кафето си и отново се зае с образованието на Джилиън Брек.

— Един способен фалшификатор може да се възползва от всичко, известно на днешната история на изкуството, за да измъкне поредното липсващо платно на велик майстор от тавана на баба си и да засрами цялата художествена общност — започна Зак. — Няма търговец, критик или уредник на изложба, който да е склонен да говори за добрите фалшификати с потенциален купувач. Така възникват прекалено много въпроси за естеството на изкуството и ценността му. Освен това купувачите адски се изнервят. Те се доверяват на експертите да разпознаят стойностното изкуство, а изведнъж същите експерти им казват, че няма такова нещо като абсолютна сигурност.

— Не всеки, който колекционира изкуство, е потенциална мишена.

Той сви рамене и отпи глътка кафе.

— Зависи от гледната точка. В Китай стари произведения на калиграфията се продават за много пари. Считани са за най-висшата форма на изкуство в една цивилизация, която почита изкуството.

— Калиграфия? Наистина ли?

— Ти самата си доказателство за тезата ми. Специализирала си изящни изкуства, а почти нищо не знаеш за китайската калиграфия. Но тя се продава много добре сред заможните китайци. В изкуството всичко зависи от контекста.

Джил си спомни с какво внимание, загриженост и чиста естетическа наслада Зак се бе любувал на нейните картини.

— Ти това ли правеше, хм, вдигаше пушилка около картините ми?

— Не. Онова беше нещо лично. Това е бизнес. — Протегна ѝ празната си чаша и я погледна с надежда. — Пълен с измамници и жертви.

Тя внимателно му сипа кафе.

— Говориш така, сякаш в изкуството няма вътрешна и непреходна ценност.

Той отпи от кафето и едва сдържа една въздишка на удоволствие. Беше силно като отрова. Идеално.

— Преди да започнеш да ме поучаваш за непреходната ценност на истинското изкуство — каза Зак, — се замисли колко се продава китайска калиграфия в Съединените щати.

— Колко?

— Извън средите на големите китайски общности не струва и пет пари. Културният контекст определя ценността.

Отново огледа небето. Все още нищо.

— А контекстът е просто синоним на заблуда? — попита тя.

— Би могло и така да се каже. Особено когато става дума за позиционно изкуство.

— Позиционно изкуство ли? Сигурно е пак нещо, което не сме засегнали в моите курсове — поклати глава Джил.

— Какво прави човек, който току-що е станал милиардер? — попита Зак, загледан в небето. — Вече има имения в прочути курорти по целия свят, има достатъчно скъпи коли да запълни поне десет автосалона, както и яхта, която е по-голяма от Монте Карло; но пък същото го има и всеки друг милиардер. Как може да отличи себе си от останалите?

— Купува нещо, което останалите не могат. Уникално произведение на изкуството.

Той се обърна и я погледна.

— Споменавал ли съм колко харесвам умните жени? Именно така постъпват всички, независимо дали става дума за японска корпорация, която извежда в орбита някакво импресионистично произведение, за да впечатли Западния свят, или милиардер от сферата на високите технологии, който печели търга за творба на Джаксън Полък. Позиционното изкуство е заявка за величие, която няма нищо общо с любовта към изкуството, защото е израз на личното его.

— Позлатена версия на вечното съперничество кой разполага с по-голям инструмент.

Зак се засмя.

— Да. В контекста на търга човек си купува и обществено внимание заедно с картината. Харчи много пари. Впечатлява бизнес партньорите си. Става известен като важен колекционер. Получава специалното внимание на престижните галерии. Няма никакво значение дали той лично харесва произведението, или не. Добре дошла в света на голямата пушилка и позиционното изкуство.

— Интересен контекст — невъзмутимо каза тя.

— В него има много място за измами. При някои търгове собственици на галерии действат като фасада за художници, които те представят или колекционират лично. Това е абсолютно незаконно, разбира се, но пък и много други практики са такива. Изведнъж се оказва, че нашият Неизвестен художник поставя шестцифрени рекорди в продажбите. Собственикът на галерията се обажда на любимите си почитатели на позиционното изкуство, вдига голяма пушилка и продава Най-новото чудо в изкуството с двеста или триста процента печалба.

— Започвам да си мисля, че образованието ми е било напразно.

— Няма напразно образование.

— Звучиш много убедено.

— Така е. — Зак си спомни за Гарлънд Фрост. — А и тъкмо уроците, които най-малко ти допадат, те учат на най-важните неща. — Поколеба се, после сви рамене. — Именно това те чака занапред.

— Мислиш ли, че картините ми са фалшификати?

— Не знам какви са, знам само, че са много добри. Въпросът е, че докато разберем нещо повече, ти ще трябва да лъжеш като стар картоиграч, когато срещнем някой собственик на галерия. Поне един от тях ще знае много повече от нас за нарязана на ивици картина и заплахата за убийство.

Тя се сепна, после въздъхна.

— Все забравям за това.

— А аз — не. — *Никога.*

— Какво си правил, преди да почнеш да работиш за „Сейнт Килда Консултант“?

— Бях в разузнаването.

Джил изчака.

Зак пиеше кафе и гледаше небето.

— Важното при позиционното изкуство е, че колкото повече пари търсят обществено признание, толкова по-високо скачат цените в бизнеса с изкуство.

Ясно — помисли си тя. — Той може да знае всичко за моето минало, но неговото е затворена книга.

Засега поне. Но по-нататък...

Джил не се отказваше лесно от нещата, които бяха важни за нея. Не можеше да определи защо, но Зак беше важен.

— Като се има предвид колко много пари се въртят около големите имена в изкуството — продължаваше той, — никак не е чудно, че търговията с изкуство привлича разни престъпни типове. Случвало се е да връщам крадени произведения на изкуството, като се преструвам на подкупен музеен уредник. Договарял съм откуп за отвлечени статуи. Представял съм се за луд и зъл собственик на частна галерия, пълна с откраднати шедьоври.

Джил не можеше да прецени дали е заинтригувана, или отвратена.

— Сигурно ще ми се смееш, но ми изглеждаш... толкова откровен и непресторен.

— С теб съм такъв.

— Чувствам се по-добре. Сякаш.

Зак я погледна крадешком. Искаше да усети какво чувства тя. Буквално. В светлината на ранното утро Джил изглеждаше поразрошена и секси, сякаш току-що се е измъкнала от нечие легло след бурна нощ. Много му се искаше да е неговото легло.

Далечното бучене на самолетни двигатели достигна до пикапа.

Той въздъхна. Обратно на работа.

Вероятно така е най-добре. Онова, което искам да направя с Джил, никак не се вписва в понятието „добро отношение към клиента“.

Но имам предчувствие, че би било наистина много добро.

Една ярка точка в небето на север бързо се превърна в двумоторен самолет. Той прелетя над пистата, направи завой и кацна. Профуча край пикапа, рулира ловко и се върна обратно към тях.

— Твой познат? — попита Джил.

— В известен смисъл.

Зак излезе от колата, протегна се и отключи здравия метален капак, който закриваше каросерията на черния пикап и пазеше всичко вътре. Не бяха взели големия сандък на Джил. Той бе увил картините в брезент — много внимателно — и бе прибрал документите и снимките в здрав кашон. После бе закрепил всичко в каросерията на пикапа.

Самолетът се доближи до колата на Зак на пистата и спря. Човек от екипажа отвори врата в тялото на машината и спусна подвижна

стълба. Започна да разтоварва шест алуминиеви куфара. Зад гърба му се виждаха шест по-големи дървени кутии с панти, които допълнително щяха да предпазват алуминиевите куфарчета и съдържанието им.

Зак поприказва с една жена от екипажа, подаде ѝ първите две картини и остана да наблюдава. Тя ги разопакова с голямо внимание, намести картините в подплатеното със стиропор куфарче, затвори го и го пъхна в дървената кутия за транспортиране. Заклучи катинара на кутията и се обърна, за да поеме следващата партида картини.

Той кимна и се върна до колата си, сигурен, че картините са в ръцете на хора, които знаят какво правят.

— Излез и се разтъпчи — каза той на Джил. — Скоро ще се наложи да стоиш на тясно в самолета.

— Така ли?

— Да.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Отлитаме към синия безкрай.

Зак измъкна брезентовата си торба от каросерията на пикапа, а след това взе и раницата на Джил. Чантичката ѝ за кръста бе закрепена за една от многобройните каишки на раницата.

— Искаш ли си „портмонето“, или да остане при другия багаж? — попита той.

— Ако е при багажа, ще мога ли да го стигна лесно по време на полета?

— Не съвсем.

— Тогава ми го дай.

Той разкопча чантичката и я метна към нея. Макар и натъпкана до пръсване, тя не тежеше много.

— Има ли специална причина да пазиш останките от платното? — попита Зак. — Дори и останалите картини да се окажат чисто злато, нарязаната на ивици не струва пукнатата пара.

— Когато ми се прииска да те удуша, се сецям за парчетата. Настроението ми се оправя моментално.

Зак се усмихна.

— Много добре. Да тръгваме.

Запъти се към самолета.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Нагоре и нависоко.

— Зак...

— Опитай нещо ново — прекъсна я той. — Довери ми се.

— По-добре да си мисля за парчетата от картината — отвърна му
тя.

— И аз бих предпочел да поправам старата кола, която оставих
на паркинга на хотел „Еврика“. Приемаш или оставаш, Джил. Изборът
е твой.

Без да каже и дума, тя тръгна към самолета.

27.

Над Калифорния

Петнайсети септември, 6:30 ч.

Малкият самолет направи внезапно спускане, а после се стабилизира с няколко леки потрепвания, докато минаваше над прохода Кахон, и пое към откритата пустиня. Далече долу се извиваше магистралата в два широки ръкава, пълни с коли.

Скор се събуди, потърка очи и включи компютъра си. Първото нещо, което погледна, бе последният текстови файл, който Ейми му бе изпратила. Този път имаше няколко нови думи, но картини отново не се споменаваха. Само някакви парчета и ивици, платно и чантичка за кръста. Отвори файла с данните от сателитното проследяване.

Движат се.

Обектите бяха спрели някъде в околностите на Колорадо Сити. После изведнъж бяха започнали да изминават голямо разстояние за кратко време в северна посока, към Юта, а линията на движението им бе прекалено права, за да е на магистрала.

Включи микрофона си и попита пилота:

— Има ли самолетна писта близо до Колорадо Сити?

— Да. Не е много голяма, но има.

— Трябва ли да се докладва за полета, независимо дали кацаш, или излиташ? — попита Скор.

— Напоследък трябва да докладваш даже и когато отиваш до тоалетна. Защо?

Скор не отговори. Влезе в електронната си поща, изстреля спешно съобщение до офиса и зачака.

Не се наложи да чака дълго. Докладите за полетите, независимо колко малка е пистата, представляваха интерес за Службата по вътрешна сигурност, както и за Федералната авиационна агенция, и бяха достъпни и в публичните регистри.

— Трябва да променим доклада за нашия полет — каза Скор на пилота.

— Какво?

— Ще летим за Сноубърд, Юта.

Пилотът понечи да каже нещо, после само сви рамене. Ако вятърът беше попътен, разполагаха с достатъчно гориво да стигнат до Солт Лейк Сити и без да нарушат разпоредбите за безопасност. Ако не, можеха да презаредят в Лас Вегас.

Введе данните за новата посока на полета в бордовия компютър, докладва за промяната, изчака да получи разрешение и смени курса.

— Допълнителните разходи ще бъдат добавени към сметката ви
— каза пилотът.

— Само ме закарай до Сноубърд.

28.

Над Юта

Петнайсети септември, 9:30 ч.

Зак превключи слушалките на ушите си от сателитния си телефон към канала на самолетния интерком. Докато правеше това, забеляза, че батерията на телефона му е паднала. Нямахше начин да я зареди във въздуха. Надяваше се, че няма да се наложи.

Наведе се към Джил и превключи нейните слушалки от музикалния канал на вътрешната линия. Тя го погледна въпросително.

— Няма нищо за Бланчърд — каза той.

— Шокирана съм. — Тя се опита да сдържи прозявката си.

— Рамзи Уърдингтън е новата голяма акула в средите на изящните изкуства на Запада. Възнамерява да пусне акции на компанията си на борсата и да се превърне в „Сотбис“ на Запада.

— Забележително. — Отново прикри прозявката си.

— Досието му е чисто като сняг. Няма дори глоба за превишена скорост. Много популярна фигура в сферата на благотворителността, без значение дали е свързано с мормоните, католиците или Холивуд.

— И Холивуд ли е религия?

— Вярвай ми — каза Зак. — Ако не се прекланяш пред олтара на най-новата благотворителна кауза на Холивуд, направо отиваш в девета глуха.

— Добре че нямам намерение да ставам филмова звезда.

Той се усмихна.

— Да. Никой не е отговорил на съобщенията ти с електронните снимки.

Това привлече вниманието ѝ.

— Не съм ти давала паролата си за електронната ми поща.

— Изглежда, средите на посветените в изкуството на Запада те игнорират.

— Зак, не съм ти давала...

Той продължи с обясненията:

— Преди няколко месеца един от колегите на Уърдингтън е продал маслено платно на Чарлс М. Ръсел. Описват го като „една от добрите, но далеч не най-добрата му творба“. Продадено е за близо седем милиона долара.

Устните на Джил помръднаха, но тя бе прекалено шокирана, за да каже нещо. Най-сетне успя да проговори:

— Израснала съм с репродукции на картините на Ръсел върху календарите от магазините за фураж. Той е разбирал отлично конете и дивите животни, но...

— Така е с всичко извън градовете на Запада — каза Зак. — Повечето от сцените, които смятаме за „западни“, са от изкуството на Ръсел и Фредерик Ремингтън или от филмите на Джон Форд с участието на Джон Уейн, които също са считани за вид изкуство.

— Най-напред проникваш без разрешение в електронната ми поща, а после спокойно говориш за различните жанрове в изкуството.

— Многофункционален служител, това съм аз.

Леко кривата му усмивка би могла да мине за чаровна, ако тя не бе забелязала острата проницателност в очите му.

Но я забеляза.

Не остана очарована, а запленена.

Обмисли дали да не продължи темата за проникването в пощата ѝ, но реши, че няма да има смисъл. Беше поискала помощ. Получи такава в лицето на Зак Балфур.

Никой не бе казал, че трябва да хареса всичко в него.

— Ръсел е разбирал Запада такъв, какъвто е бил — каза тя, решена да се придържа към сравнително неутралната тема за изкуството, — от земята до индианците и след това до европейците, които ги заместили. Никой не е бил бог. Никой не е бил дявол. Просто човеци, които се борели с живота.

— Много съвременни критици биха поспорили с тезата ти, заклеявайки изкуството на Запада като тесногръдо.

Тя сви рамене.

— Все е по-добре от това да те игнорират.

Зак се засмя искрено. В това бе красотата на умните жени — веднага те поставят натясно, докато останалите още се чудят какво става.

— Права си — каза той. — Част от западното изкуство сега се приема за ценност от световна величина, което означава, че се е появил чисто нов труп, който да бъде разфасован от хората с много дипломи и остри академични ножове. Както и купища пари за търговците.

— Все пак седем милиона долара е малко прекалено, нали?

— Когато платно на Густав Климт се продаде за сто двайсет и пет милиона долара, всичко тръгва устремно нагоре, дори и картините на художник, някога считан от критиците от Източния бряг за „обикновен илюстратор“. Вчерашната космическа цена изведнъж се превръща в сума, за която е възможно да се пазариш.

Джил поклати глава.

— Значи цената на картините от Запада се е качила, защото и всичко останало е поскъпнало?

— Отчасти. Но предимно се дължи на факта, че парите се придвижват на запад. Центърът на финансовото влияние се премести, а с него и представата за това, какво е изкуство и какво не е. Вдигна се голяма пушилка и високите цени не закъсняха.

— Кой е купил платното на Ръсел?

— Мога да ти гарантирам, че новият собственик не живее постоянно на Източния бряг — иронично подхвърли Зак. — Но напоследък тук, на запад, има доста пари. Новите милионери и милиардери от света на високите технологии със западни корени искат да бъдат забелязани. Все трябва да украсят с нещо второто и третото си имение, нали така?

— Значи изкуството на Запада се е превърнало в позиционно изкуство?

— Бързо схващаш. Според проучванията на госпожа Синг, Уърдингтън е първият търговец на запад от Мисисипи, който е прозрял, че изящното изкуство на Запада е на път да се превърне в най-новото откритие в един свят, който е преситен от стари открития. Надява се да събере няколкостотин милиона долара, след като излезе с акции на борсата.

— За да купува произведения на изкуството ли? — попита тя.

— За да създаде голяма галерия и аукционна къща, специализирани в изящните изкуства и най-вече — посветени на Запада.

За известно време Джил остана мълчалива и неподвижна, но пръстите ѝ не спираха да си играят с парче от разрязаното платно, което се бе измъкнало от ципа на издутата ѝ чантичка за кръста.

— Звучи ми като доста сериозен бизнес.

— Така е. Преди няколко години работих по един случай, свързан с руското изкуство. Няколко престижни галерии в Запада бяха започнали да внасят тук цели контейнери с картини на руските импресионисти, като се опитваха да им намерят пазар в Съединените щати.

— Успяха ли?

— Проектът все още не е завършен.

Ироничният му тон накара Джил да потръпне.

— Какво стана? — попита тя.

— Галериите вносители се сблъскаха с руската мафия, която от години пере пари чрез произведения на руските импресионисти в собствените си галерии в Америка. Онези типове не си падат по колективните игри. Международните престъпления са доста кървав бизнес.

— Господи... — Джил издиша. — Модести е нямала никаква представа в какво се забърква. Просто е искала да изкара малко пари за данъците. Вместо това е предизвикала истинско торнадо и накрая е била убита.

— О, никак не са малко и нашите сънародници в занаята — увери я Зак. — Руснаците са просто от новопристигналите на банкетата с парите от международната търговия с изкуство.

— Бланчърд? Той ли е от „нашите“? Професионалист ли е?

— Може би. Трудно е да се различат професионалистите от любителите. В този момент има прекалено голямо разместване на пластове и борба за позиции.

— Печели последният останал на крака — довърши отчаяно тя.

— Горедолу. — Зак разкърши рамене и се опита да протегне крака. Чартърните полети бяха по-добри, отколкото пътуването в туристическа класа на редовните полети, но и тук седалките не бяха направени за хора с дълги крака. — Проучванията са извадили и някои интересни факти за Дънстан.

— Например?

— Той е сред малцината западни творци, които наистина са израснали на Запад.

Тя примигна.

— Наистина ли? Че откъде са се взели другите?

— Моран и Биърщат са възпитаници на школата „Хъдсън Ривър“. Идват от Изтока. — Зак разбърка кафето в пластмасовата си чаша и изпи остатъка.

Джил чакаше.

— Повечето художници от онази епоха са били такива — каза той и протегна празната си чаша с очаквателен вид. — Градски момчета. Получили образованието си в Париж или от учители, които са били в Париж. Новите в занаята са илюстрирали правителствени проучвания на Запада, както и списанията от Източния бряг, за да си изкарват прехраната. Или са били учители.

— За човек, който твърди, че няма диплома — обади се тя, докато наливаше последното кафе в чашата му, — определено знаеш много за изкуството на Запада.

Той сви рамене.

— Както вече ти казах, мога да лъжа наравно с най-добрите в занаята.

— Не е само това. — Тя затвори празния термос. — Защо си толкова докачлив на тази тема?

Защото съм се учил от един много докачлив кучи син. Но на глас Зак каза само:

— Дънстан е бил роден и израснал в Запада. Специализирал се е в изобразяването на това, което днес наричаме *пустинна и планинска област*, с откъслечни забегки в Таос, Санта Фе и платото Колорадо за разнообразие. Учил е на изток, върнал се у дома, за да рисува. Но това вероятно вече го знаеш.

Тя поклати глава.

— Модести никога не е говорила за сестра си и още по-малко — за любовниците ѝ. А мама... тя се срамуваше, че е извънбрачно дете. Рядко говореше за своята майка и никога не е продумала дори за мъжа, който може да е бил, а може и да не е бил неин баща.

— Явно е трябвало да стъпваш на пръсти край доста препятствия в детството си.

Джил се усмихна и изненада и двамата.

— Спъваш се няколко пъти, а после се научаваш да внимаваш. Нарича се порастване.

— Не всеки успява.

— Ти си успял, докачлив или не.

— Томас Дънстан не е могъл да го преодолее. Пиел много. Роден е в Уайоминг, син на беден фермер.

— На Запад има много бедни фермери — обади се Джил. — Част от живота в този сух край.

— Няма да споря с теб. В семейството на майка ми са били победни и от църковни мишки. Искаш ли да научиш повече за човека, който от време на време е бил любовник на баба ти?

— Мисля, че е крайно време да науча нещо за него.

Зак ѝ подаде полупълната си чаша кафе. После отвори компютъра, намери файла за Дънстан и започна да чете избрани части от него на Джил, която можеше и да е внучка на пияницата, който бил изключителен художник, когато бил трезв.

— ... считан за хроникьор на една безсъдържателна за Запада епоха, художник, способен да улови величествеността на земята преди идването на белия човек и т.н., и т.н. — четеше Зак, като подбираше от файла.

Тя се засмя и си открадна глътка от кафето му. Той забеляза, намигна ѝ и се зае отново с фактите от файла.

— ... рисувал и унищожавал платна, докато не създадял картина, която да харесва. Понякога минавали години, докато се появи нова творба.

— Много жалко, че повече художници не са бракували творбите си, преди да станат публично достояние — обади се Джил. — Веднага се сещам за Пикасо и Дали.

Зак се засмя и продължи да чете откъси:

— Продавал добре за епохата си, въпреки малкото си картини. Пиел. Много. И това е правело впечатление във време и на място, където здравето пиене не е било нещо необичайно.

— Явно парите, които е изкарвал от картините, са отивали за пиене.

— Тогава алкохолът е бил евтин. Но да имаш семейство и любовница е било скъпо.

— Не очаквай от мен да го съжалявам.

— Не очаквам. Всеки мъж се ражда с две глави. Дънстан е слушал по-глупавата от двете.

Джил едва не се задави с поредната открадната глътка кафе.

— ... цената на негова картина е стигала до десет хиляди долара, още докато е бил жив — невъзмутимо продължаваше Зак. — По онова време десет хиляди са били колкото половин милион днес. По дяволите, сигурно дори и милион. Инфлация.

Тя прочисти гърлото си.

— Има ли информация кой колекционира негови картини?

— В началото са били предимно богати собственици на скотовъдни ферми и забогатели от строежа на железопътните линии предприемачи, все хора от Запада, които са считали себе си за достатъчно могъщи, че да покорят земята. Но напоследък... — Зак отвори друг файл.

Джил чакаше, отпиваше крадешком от кафето и наблюдаваше сухата земя, която се простираше далече долу под крилата на самолета. Беше ѝ трудно да възприеме факта, че животът на своенравната ѝ баба е бил преплетен с този на мъжа, който се бе превърнал в култова фигура в изкуството на Запада.

И в много скъп художник.

Лекото подсвирване на Зак прозвуча в слушалките и я откъсна от мислите ѝ.

— Какво? — попита тя.

Той завъртя екрана на компютъра, за да види тя сама данните за продажбите на Дънстан от времето на смъртта му до последната сделка само преди година.

Петстотин хиляди долара в края на двайсети век.

Четири милиона долара миналата година.

За една картина.

Джил се почувства така, сякаш самолетът рязко бе полетял към земята. Преглътна с мъка. После се обърна към Зак, който я наблюдаваше с присвити и сериозни очи.

— Четири. Милиона. Долара? — попита тя с дрезгав глас.

— Да.

Тя рязко тръсна глава.

— Трудно ми е да го схвана. Не мога да повярвам, че семейството ми има дванайсет картини на Дънстан, а още по-малко —

да разбере колко са ценни.

— Не знаем дали са на Дънстан.

— Е, със сигурност са привлекли вниманието на някого — казатя, мислейки си за горката си стара кола. И за нарязаната на ивици картина. И за Модести Брек.

Която беше мъртва.

29.

Сноубърд, Юта

Петнайсети септември, 10:04 ч.

Рамзи Уърдингтън чакаше с едва прикрито нетърпение, докато Кахил бавно, внимателно и предпазливо отваряше транспортния контейнер от наследството на заможен колекционер на западно изкуство. Картините бяха сред най-важните на предстоящия търг.

Като собственик на няколко галерии и търговец с голям кръг от клиенти, Уърдингтън знаеше, че не бива да има предпочитан художник. Или поне да не се издава пред никого, че има такъв.

Но Кахил знаеше, че шефът му е луд по картините на Николай Фешин.

Художникът татарин може и да се бе родил в Русия, но във втората четвърт на двайсети век бе рисувал индианските племена на Югозапада с импресионистична жажда и проникновение, което бе едновременно много лично и универсално.

Близо половин век след смъртта на Фешин картините му бяха поценни от всякога, доста над сто хиляди долара за платно, и то за някое от малките. И все пак не потенциалните стотици милиони долари, които биха донесли маслените платна на Фешин, ускоряваха пулса на Уърдингтън.

Той просто обичаше да е близо до нещо велико.

Прочисти гърлото си. Бе виждал много репродукции на картините в колекцията на този починал колекционер, но не ги бе виждал в оригинал.

Кахил прикри усмивката си. Вероятно бе дребнаво да дразни шефа си, като проточва отварянето на контейнера, но пък определено му бе приятно. Чисто интелектуално и от финансова гледна точка, Кахил оценяваше значението на портретите на Фешин. Но в емоционален план не можеха да го развълнуват. Винаги би предпочел размаха и бляскавото великолепие на един пейзаж на Томас Моран. Това вече бе художник, пред който човек падаше на колене.

След още няколко минути излишно размотаване Кахил се смили и извади едно платно от внимателно подготвеното му гнездо за пренасяне.

Уърдингтън издаде звук, който бе нещо средно между въздишка и стенание.

Кахил извади и други картини.

Последваха още блажени стенания от страна на Уърдингтън.

— Престани — обади се Кахил. — Възбуждаш ме, а имаш уговорка за обяд с жена си.

Дори и да бе чул, Уърдингтън не каза нищо.

Кахил изобщо не опита да скрие усмивката си. Отношенията между Уърдингтън и съпругата му бяха постоянен източник на шеги между двамата мъже. Тя нямаше и най-малка представа за бисексуалността на съпруга си.

Телефонът в кабинета на шефа звънна. Частната му линия, която бе запазена само за отбрани клиенти. Или за онези, които можеха да са му от полза.

Уърдингтън не му обърна внимание. Бе потънал в света на ярките цветове и проникновенията на Николай Фешин.

Кахил отиде и вдигна телефона.

— „Изящни изкуства на Запада“, говори Джак Кахил. С какво мога да ви помогна?

— Обажда се Бети Дънстан. Рамзи свободен ли е? Става дума за търга.

— Бети! Винаги ми е приятно да те чуя. — Кахил вдигна очи към тавана. Нямаше нужда да пита за кой търг говори. Този, който организираше Уърдингтън само след няколко дни, бе най-значителното събитие на хоризонта на западното изкуство. — Как сте двамата с Лий?

— Добре сме. Много се вълнуваме за търга, разбира се. Но имам някои, хм, притеснения, които бих искала да обсъдя с Рамзи.

— Разбира се. Би ли изчакала за момент, докато го откъсна от един клиент? — Кахил натисна бутона за изчакване и погледна към Уърдингтън. — Е?

— Ти говори с нея. Омръзна ми да ѝ държа ръката. Ти също имаш финансов интерес от търга.

— Не и колкото теб.

— Аз съм водещ на търга, както и негов организатор — изтъкна Уърдингтън. — Естествено е да получа повече пари.

Лампичката на линията просветваше като червена светулка.

— Относно обаждането й... — обади се Кахил.

— О, по дяволите. Дай на мен. Не разбираш от жени.

— Напълно си прав за това.

Уърдингтън се засмя.

— Бети е чудесен човек, макар и леко скована. Не знам как понася онова надутото магаре, за което е омъжена.

Кахил само поклати глава, натисна бутона за изчакване отново и подаде слушалката на шефа си.

— Здравей, Бети. Истинско удоволствие е да те чуя — започна Уърдингтън. — Съжалявам, че се наложи да ме изчакаш. Как мога да съм ти полезен?

Докато разчистваше залата за приемане и изпращане на стока, Кахил напълно изключи от съзнанието си разговора, от който можеше да чуе само едната страна. Докато работеше, често поглеждаше към маслените платна на Фешин и се опитваше да разбере емоционалното им въздействие, не само интелектуалното.

Може би ако престанеше да мисли каква напаст са били паразитите по времето, когато Фешин бе рисувал местните жители, би могъл да оцени по-добре работата му. Но Кахил просто не можеше да се отърве от натрапчивото усещане, че мнозина, ако не и всички от моделите за портретите на художника са имали нужда от здраво натъркване с луга. Само мисълта за всички онези бълхи и въшки под грубите им дрехи го караше да потръпва от отвращение.

Същото нещо го възпираше от пътувания до по-бедните райони по света. За него хигиената не бе въпрос на избор, а религии.

Винаги би предпочел изискано необятните пейзажи на Моран.

— ... уверявам те — с равен глас, но доста настойчиво говореше Уърдингтън, — че ако изобщо имаше някакви картини на Дънстан за продан на хоризонта, аз щях да разбера пръв.

Заслуша се с раздражение.

— Да, да, знам за електронните снимки — каза той. — Но това са само електронни изображения. Единствено картините от маслени бои на платно са истински. Останалото е...

Докато Уърдингтън слушаше думите, с които тя го прекъсна, лицето му почервения. Гневът му бе съвсем ясно видим, макар и да не личеше в гласа му.

— Бети, скъпа, ядосваш се за нищо — каза той, като се постара да звучи успокоително. — Ако изобщо съществуват някакви неизвестни досега картини на Дънстан — а няма доказателство, че това е така — Лий е човекът, който има последна дума относно тяхната автентичност. Като човек с права върху авторския каталог с творчеството на Дънстан, одобрението на Лий е абсолютно задължително за всеки, който се опитва да продаде каквато и да било картина на Дънстан.

Кахил престана да се преструва на зает и се заслуша. Както бе изтъкнал шефът му, и той самият имаше финансов интерес от добрия изход на търга.

— Да, съвсем сигурен съм — каза Уърдингтън. — Моля те, не се тревожи. Когато търгът приключи, двамата с Лий ще останете много доволни. Никакви картини със съмнително авторство, ако предположим, че изобщо има такива, няма да помрачат търга.

Той премести слушалката в другата си ръка.

Кахил чакаше.

— Никакъв проблем, скъпа — успокояваше я Уърдингтън. — Всички много се вълнуваме от предстоящия търг. Радвам се, че мога да те успокоя.

Той отвори уста, затвори я и прехапа език.

Съдружникът му крачеше нервно.

— Разбирам — каза Уърдингтън. — Естествено, че първи ще научите, ако видя или чуя нещо за съществуването на непознати досега картини на Дънстан.

Кахил се престори, че гледа един от портретите на Фешин, на който бе изобразено младо момиче от индианското племе пуебло. Черните му очи бяха едновременно невинни и много стари, направо свръхестествени. *По дяволите паразитите*, помисли си той. Проникновението в очите на момичето го откъсваше от времето и мястото му и го пренасяше в бъдещето.

Ами паразитите?

Кахил въздъхна. Просто не можеше да забрави реалността и да види непреходното изкуство.

Уърдингтън затвори и го погледна.

— Още ли се тормозиш заради въшките? — попита той саркастично.

— Почти успях да ги забравя. Има нещо в очите на това момиче. Забележителни са. Приковават вниманието.

— Очите са живата дишаща сърцевина на всички картини на Фешин. Именно това го прави толкова велик портретист.

— Вярно е. — *Но не и за мен. Не мога да забравя за проклетите пълзящи гадинки.* — Предполагам, че госпожа Дънстан е кълбо от нерви заради електронните снимки.

Шефът му направи гримаса.

— Покрай нея и госпожа Крофърд направо ще съм готов за усмирителна риза още преди откриването на търга.

— Лий Дънстан ми се обади няколко пъти — добави Кахил. — Този човек е обсебен от мисълта за бившата любовница на баща си.

— Тъй като Джъстин Брек е причината творбите на Томас Дънстан да са се раждали толкова рядко и нередовно, мога да разбера гнева на Лий. Само бог знае колко е струвала тази жена за света на изящните изкуства на Запада.

— Милиони долари, ако търгът мине, както очакваме.

— Естествено — съгласи се с леко раздражение Уърдингтън, — но загубата на уникалното прозрение на Дънстан за отмирането на класическия Запад е просто безценно.

— Репетираш речта си за търга?

Уърдингтън се усмихна.

— Хората не посещават търгове само за да купуват произведения на изкуството. Идват заради самото преживяване, за да се забавляват, да бъдат забелязани като едни от големите играчи в тези среди.

Кахил се засмя и поклати глава.

— Нашият търг наистина ли ще бъде толкова зашеметяващо успешен, колкото го описа на госпожа Дънстан?

Усмивката на шефа му изчезна.

— Трябва да бъде.

30.

Парк Сити

Петнайсети септември, 10:15 ч.

Джил гледаше през прозореца, докато самолетът кацаше на малко летище в източния край на Солт Лейк Сити. Колесникът едва бе докоснал пистата, и една цистерна за презареждане вече се бе запътила към тях. Трима мъже се придвижиха към зоната за посрещане и зачакаха самолета. Бяха облечени спортно, но нямаха вид на хора, които просто се мотаят наоколо. Изглеждаха някак напрегнати, което й напомни за Зак.

В мига, в който вратата на самолета се отвори, Зак слезе по стълбите. Каза си нещо с един от мъжете, който му подаде връзка ключове, преди да започне да раздава заповеди на останалите. Зак стисна здраво ключовете и се обърна към Джил, която стоеше на върха на металната стълба на самолета. Беше се преоблякла и сега бе с черни джинси и зелена копринена риза, която подчертаваше цвета на очите ѝ.

Изглеждаше прекалено апетитна, което беше изпитание за душевното му спокойствие.

— Да тръгваме — каза Зак. — Нямаме много време за губене, ако искаме да сме в Таос за вечеря. Остави всичко в самолета.

— Таос? Вечеря?

Зак вече крачеше бодро.

— Ще ни трябва поне половин час, докато стигнем до Сноубърд.

Джил се върна в самолета само колкото да грабне чантичката си за кръста и после хукна надолу по стъпалата след Зак. Едва се бе настанила на кожената седалка на взетата под наем кола и той вече бе потеглил към Сноубърд, пренебрегвайки напълно местните ограничения на скоростта, което доста я изненада.

Много бързо се озоваха в планината. Слънцето огряваше високите върхове. Трепетликите пламтяха в долините и по склоновете като златен есенен пожар. Тя свали прозореца, пое си дълбоко дъх, и още веднъж, и още веднъж. Вчерашното, изпълнено с висок адреналин

люшкане между страха, сигурността и отново към страха, ѝ се струваше като лош сън.

Тъмнокосият мъж с очи с цвят на уиски, който не беше се бръснал няколко дена и вече можеше да се каже, че има брада, гледаше пътя, а не заобикалящата ги природа.

— Толкова е красиво — обади се Джил.

Зак погледна планинските върхове, без да ги вижда в действителност. В главата му се въртяха планове, важността на които се определяше от това как бяха реагирали различните собственици на галерии, както и неизбежната, за съжаление, нужда да прекара известно време в компанията на арогантния и хаплив Гарлънд Фрост.

— Да, много е красиво — разсеяно се съгласи той.

Тя се замисли за самолета.

— Картините в безопасност ли са без нас?

Той ѝ хвърли бърз ироничен поглед.

— Не ми обръщай внимание — каза тя. — Забрави, че съм питала. Все трябва да държа всичко под контрол. „Сейнт Килда“ е върхът.

Зак се усмихна леко и продължи да изпробва възможностите на новия джип. Само една дискретна лепенка на бронята издаваше, че е собственост на местна агенция за коли под наем.

Джил огледа вътрешността му. После се замисли за бързия малък самолет и за тримата мъже, които го бяха наобиколили като истински охранители. Запита се дали бяха въоръжени.

После се сети за Джо Фароу, Зак Балфур и „Сейнт Килда“ като цяло.

По един или друг начин, мъжете са били въоръжени.

— Кой плаща за всичко това? — попита тя. — Коли, самолети, сателитни телефони, проучвания...

— Питай Фароу — прекъсна я Зак. — Той е човекът, който раздава заповедите в тази операция.

— Мислех, че си ти.

— Аз съм само полевият изпълнител. Фароу се учи как да гушка малкото си момиченце.

— Момиченце? О, боже. — Джил се засмя.

— Да, със сигурност ще му се наложи да будува по цели нощи и да се притеснява през следващите трийсетина години.

— Има ли си вече име?

— Беля.

Джил го погледна с широко отворени очи като тийнейджърка.

— Малко се съмнявам.

— А аз — не. Фароу може и да е станал баща доста късно, но пък е много грижовен.

— Късно ли? Лейн е на шестнайсет.

— Дълга история.

Беше й любопитно, но не попита. Самата тя имаше безброй дълги истории в рода си. Много добре разбираше какво означават семейните тайни.

— Е, Джо едва ли ще е по-лош от бащата на една моя съквартирантка от колежа — каза тя. — Бащата на Сара беше ветеринар. След като навършила петнайсет, той окачил на входната врата нож за кастриране. Твърдял, че идеално ще върши работата на входен звънец.

Зак се ухили.

— Имала ли е много гаджета?

— Не и преди да замине за колежа.

Зак поклати глава и продължи да шофира, бързо.

В друг случай Джил вероятно би се изнервила, но нито колата, нито мъжът зад волана даваха никакви признаци, че може да излязат от правия път. Облегна се назад и се отпусна, което й се случваше много рядко, когато някой друг поемеше контрола.

Уверен, спокоен, пъргав и прецизен. В какво ли още е толкова добър?

Сещаше се за няколко неща, които би искала да изпробва заедно с него. И нито едно от тях не беше шофиране.

Много скоро дивият планински пейзаж отстъпи място на хижи, кабинкови лифтове и празни писти.

— Добре, време е за новата ти самоличност — каза Зак. — Ти си...

— Сладка и глупава кукличка — прекъсна го тя. — А ти си от мъжете, заради които бащата на Сара е окачил ножа за кастриране.

Зак потръпна.

— Страшна картинка.

— Сигурна съм, че е охладил мераците на мнозина буйни младежи.

Зак бе вътрешно убеден, че номерът едва ли би имал ефект върху вратата на Джил, но не го каза гласно. Достатъчно лошо беше това, че я желаше. Ако тя разбереше и поради тази причина се отдръпнеше, една сравнително лесна задача щеше да се превърне много бързо в истински кошмар.

Как ли е успял Фароу да опази Грейс жива, след като е изгарял от страст по нея?

Но Зак не бе питал шефа си, когато бе имал възможност, а сега бе прекалено късно.

Понечи да преговори сценария за галерията с Джил, но се отказа. Тя не беше глупава. Ако се наложеше да промени плана в действие, тя бе достатъчно схватлива, за да го последва.

Ако изобщо имаше нещо, заради което да се тревожи, то това бе дали той щеше да успее да я следва. Дамата бе свикнала да води. Проблемът бе, че можеше много лесно да мине през погрешната врата, докато той се опитва да я настигне. А Зак знаеше инстинктивно онова, което Джил разбираше само с ума си.

Зад някои врати дебнеше смъртта.

31.

Сноубърд

Петнайсети септември, 11:03 ч.

Първата галерия, която Зак и Джил посетиха, се помещаваше в сграда в стила на планинските хижи близо до един от ски лифтовете. Пистите над града бяха все още сухи и голи, никъде нямаше дори и снежинка. Лесно намериха място за паркиране.

— „Западни светлосенки“, *Джоана Уейвърли-Бенет* — прочете табелата Джил. — Това е една от галериите, до които изпратих електронните изображения.

Зак го знаеше, но кимна.

— Реших, че ако големите не ми обърнат внимание, то може някоя по-малка и не толкова известна галерия да изяви желание да работи с мен — обясни Джил.

— Хитро. Имала си и късмет.

— Какво имаш предвид?

— Според Шона госпожица Уейвърли-Бенет е една от новите звезди сред галеристите в Запада. Специалност са й художниците от епохата на Дънстан. Всъщност не бих се изненадал, ако Хилхаус е показал тъкмо на нея картината на Модести, когато е тествал пазара.

— Е, тя не отговори на моето съобщение. Но пък не съм си проверявала пощата от снощи.

Зак извади комбинирания си сателитен и мобилен телефон, намръщи се, като видя колко е паднала батерията, и забеляза, че няма нови съобщения от „Сейнт Килда“.

— Госпожица Уейвърли-Бенет все още не ти е отговорила — каза той. — Изглежда, дори и малките риби не искат да захаят стръвта.

— Много ти благодаря, че влизаш в пощата ми без позволение.

— В „Сейнт Килда“ живеем, за да служим.

Джил слезе от джипа, тръшна силно вратата и се запъти към галерията. Автоматично посегна към чантичката на кръста си. Но се

сети, че я е оставила на задната седалка. Грубата каишка непрекъснато закачаше единствената ѝ по-хубава риза.

Зак вървеше зад нея, но само с две крачки изведнъж я изпревари.

— Аз минавам пръв през вратите, забрави ли? — строго ѝ напомни той.

— А хората разправят, че кавалерството било мъртво.

— Загинало е, като е бързало да мине първо през вратата — сопна ѝ се той.

Големи стъклени витрини им позволяваха да разгледат добре вътрешността на галерията. Чисто, просторно, светло. Нищо неочаквано. Всичко бе на мястото си, включително и елегантната брюнетка, която работеше на компютъра си леко встрани от основната изложбена зала. Тя тъкмо посягаше към телефона на бюрото си.

— Смяна на плана — каза Зак. — Този път аз ще съм добрият.

— За теб ще е предизвикателство.

Той се усмихна и леко погали кожата в основата на шията ѝ, докато оправяше яката на копринената ѝ риза.

Тя го погледна сепнато. После се усмихна и приглади яката на неговата черна памучна риза, като не пропусна да плъзне пръсти под плата.

Зак присви очи.

— Разсейваш ме.

— Ти също. — Усмихна му се, проследи с пръст пулсиращата вена на врата му и се дръпна назад.

Бавната усмивка, плъзнала на лицето му, бе предупредителна и обещаваща. Той отвори вратата, влезе под съпровода на нежни звънчета за добре дошли и задържа вратата за Джил.

— След миг съм на ваше разположение — извика жената, преди да вдигне телефона.

— Няма проблем — каза Зак и се усмихна.

Жената примигна, сепната от любезния тон и усмивката на грубоватия на вид мъж, който имаше брада, на която всеки злодей от филмите би завидял. Тя отвърна на усмивката му, а после заговори тихо в слушалката.

Джил се отдалечи към една от стените, за да разгледа картините в импресионистичен стил. Няколко изобразяваха Американския запад, който вече бе изчезнал. На повечето имаше сибирска буря, пролетен

дъжд в Париж, танцърки, които загаряваха в балетната зала, в стила на Дега. На други от платната се виждаха копите сено, които имитаторите на Моне бяха превърнали в клише.

Никак нямаше да се изненада, ако види ваза слънчогледи в памет на Ван Гог.

Зак само хвърли един поглед на картините и се извърна с вид на човек, който вече ги е виждал и никак не е останал впечатлен.

Отдалеч до ушите им достигаше приглушеният звук от разговора по телефона. Жената говореше тихо и възпитано и нямаше как да различат отделни думи.

Джил любопитно се вгледа в картичките с имената на художниците, които явно бяха получили отлично образование в стила на класическия импресионизъм. Всички бяха руснаци. Всяка картина бе от деветнайсети или двайсети век.

Цените на всички бяха шестцифрени.

Независимо каква бе темата, руските художници се отличаваха с безукорна техника, също като суперзвездите на леда, гимнастиката и балета, с които някога бе прочут Съветският съюз.

— Намръщена си — обърна се към нея Зак. — Нещо не е наред ли?

— Всичко е идеално. В това е проблемът.

Той повдигна вежда.

— Така ли?

— От академична гледна точка тези картини са съвършени: светлина, светлосенки, цветове, пропорции, работа с четката — всичко.

— Направо те изнервя, нали? — иронично подхвърли той.

— Кара ме да се замисля за онова, което спомена по-рано за руския импресионизъм и — тя хвърли бърз поглед към жената, която още говореше по телефона — мафията.

— Да, именно такива картини направо са наводнили пазара — каза Зак и се запъти към друга стена, на която имаше сцени от Американския запад. — Това е един от начините новите руски олигарси да изнасят пари от бившия Съветски съюз.

— Забележително. — Джил се приведе към една от картините.

— Цените ли?

— И те.

Усмивката на Зак никак не я успокои.

— Големият проблем е, че никой не знае със сигурност кои картини са рисувани в миналото и кои се произвеждат масово в художествени занаятчийски работилници в съвременна Русия.

— Италианците от епохата на Леонардо са постъпвали по същия начин. Едно голямо име и цял отбор „ученици“, които вършат истинската работа. — Тя се приближи към следващата картина, в която светлината бе отразена от водната повърхност. — Наистина страхотна техника.

— Твоята ми харесва повече.

Тя завъртя глава към него толкова бързо, че косата ѝ се разпиля.

— Моята?

— Твоята техника. Онзи кон, който си нарисувала с гръб към вятъра, наистина ме накара да почувствам суровия нрав на зимата в пустошта — и при това гледах само електронно изображение на картината.

Тя леко наклони глава.

— Да не би да говориш за картината в колежа „Помона“?

— Прекалено си скромна. Там има шест твои картини, окачени в различни зали. С малко повече късмет и добър мениджър би могла да направиш кариера в света на комерсиалното изкуство. Ако критиците се влюбят в теб, можеш дори да се превърнеш в „истински“ художник.

Джил сви рамене.

— Добрите художници са навсякъде — като конските мухи. Погледни всяка катедра по изящни изкуства.

Зак поклати глава.

— Ти си доста необичайна конска муха.

— Благодаря. Все пак.

— Имаш ли и други картини? — небрежно попита той, но очите му бяха ясни и сурови.

— Имах някога — отговори тя, докато разглеждаше. Да, ваза със слънчогледи. — Раздадох ги всички на приятели, когато заминах да живея на реката.

— Пейзажи ли?

— Повечето. И няколко портрета. — И тогава Джил замръзна. — Мислиш, че аз съм нарисувала пейзажите на Модести.

— Мина ми през ума.

Беше глупаво да се ядосва, още повече да се чувства обидена, но Джил се чувстваше точно така.

— Благодаря ти за доверието.

— Ако не бях проучил възможността ти да си художникът, сега щях да работя в някое заведение за бързо хранене, а не в „Сейнт Килда“. „Никога не пренебрегвай очевидното“ е най-старото правило в нашата работа.

— Браво на теб. Веднага щом намеря пирон и чук, ще закача златна звезда на челото ти.

— Ти не си нарисувала платната в сандъка на Модести — каза Зак, без да обръща внимание на сарказма ѝ.

— Това ли са казали от колежа „Помона“ на „Сейнт Килда“?

— Това разбрах аз от картините ти. Ти знаеш какво означава да бъдеш сам, но не самотен.

— Същото важи и за онзи, който е нарисувал картините в сандъка.

— И да, и не — отвърна Зак. — В онези дванайсет картини има някакъв разяждащ гняв, яростта на хванато в капан животно към онова, което го лишава от свободата, която го заобикаля. В твоите картини няма ярост. Ти приемаш живота и земята такива, каквито са. Чувстваш се насаме със земята, но не и сама върху нея.

— А ти си професионален лъжец — измърмори тя, тъй като не искаше да се поддаде на изкушението да повярва, че Зак разбира картините ѝ.

И нея.

Бездруго я караше да настръхва физически, нямаше нужда да добавя към тази каша и усложненията на разума.

— Понякога съм лъжец — съгласи се той. — Но точно сега не съм.

Джил издиша шумно.

— Все си мисля за съсипаната картина и за намека на Форд Хилхаус, че всичко е голяма измама, но все пак ще плати на Модести няколко хиляди долара само за да му се махне от главата. Как може да се „изгуби“ една картина?

— Изпраща се на трима или четирима търговци, за да се чуе тяхното мнение, после някой обърква пратките и картината изчезва.

Случва се. Затова всички пратки се застраховат. Питай когото искаш в този бизнес.

— Но...

— Не бих се изненадал, ако Хилхаус е показал картината на няколко колекционери на Дънстан, за да види дали някой от тях няма да е склонен да преглътне недоказания произход.

— Това би било измама.

Зак поклати глава.

— Не и ако купувачът и продавачът знаят, че автентичността на картината не е потвърдена. Тогава е просто бизнес.

— В такъв случай защо той говори за измама?

— Това е един от въпросите, които бих искал да му задам — обади се Зак, — но той така и не отговори на обажданията на „Сейнт Килда“. Сега картината е купчина парцали и няма смисъл да си губим времето с него. Ако нещо се промени, ще се погрижа да получа нужните отговори от него, когато ми потрябват.

— Но ако не иска да говори с теб, как можеш...

Тя замълча, щом погледна Зак в очите. Преглътна и си напомни, че само защото хората живеят в цивилизацията, не означава автоматично, че винаги се държат цивилизовано.

— Тя приключва разговора си — каза Зак и кимна към жената.

— Как разбра?

— По езика на тялото ѝ. Готова ли си за представлението?

— Никога няма да направя кариера в изящните изкуства — измърмори Джил. — Не мога да рисувам и да си стискам носа едновременно, а явно ще ми е нужно, за да не усещам вонята от боклука, който по-голямата част от бизнеса, изглежда, е.

— Така се вдига голяма пушилка — обясни Зак. — Трупаши купища боклук и после го подпалваш. А сега забрави колко си корава и се престори на добричка пред жената.

Джил стисна зъби.

— Малко ми е трудно да съм любезна с непозната, която не отговаря на съобщенията ми и може да е замесена в убийството на пралеля ми.

— Направи го или се махай. Веднага.

Един поглед към Зак убеди Джил, че той съвсем не се шегува.

Постара се да разтегли устните си в усмивка и се обърна към елегантната брюнетка, която се приближаваше към тях.

32.

Сноубърд

Петнайсети септември, 11:07 ч.

Зак наблюдаваше жената, докато тя се приближаваше към тях. Беше с кашмирен пуловер с дискретно деколте, елегантни обувки с болезнено висок ток и ежедневни панталони от черна вълна, които вероятно струваха повече, отколкото мнозина изкарваха седмично. Обиците ѝ от черни перли и изискано семплата брошка от злато и перли изглеждаха истински и много скъпи.

— Здравейте, казвам се Джо. Виждам, че се възхищавате на руските ни импресионисти. Техниката им е...

— Добре известна на търговците и консултантите — прекъсна я Зак, като смекчи думите си с усмивка. — Придружавам госпожица Джилиън Брек във връзка с неподписаната картина на Томас Дънстан, която вие може би сте видели миналия месец, и електронните снимки на неподписани картини, които са ви били изпратени по електронната поща наскоро.

При споменаването на името на Дънстан очите на жената се разшириха и тя вдигна ръка към гърлото си.

Зак разпозна реакцията ѝ — неволно усилие да се прикрие силен емоционален прилив. Най-вероятно на страх.

Във вените му сладостно се разля адреналин.

Крайно време беше някой да ни забележи.

— Нещо не е наред ли? — попита той, а изражението и езикът на тялото му издаваха загриженост.

— Моля? — Гласът на жената прозвуча прекалено високо. Тя прочисти гърлото си и снижи гласа си, след което спусна и ръката си. — Не. Просто ми се иска никога да не бях виждала въпросната картина. Подозирам, че заради нея загубих значителна комисиона и поставих на изпитание благоразположението на хора с голямо влияние в пазара на западното изкуство.

— Съжалявам — любезно се обади Зак. — Професионалната завист е неприятна част от живота в този бизнес.

— Както и измамата — с равен глас допълни жената.

Джил понечи да реагира остро.

Небрежното докосване на ръката ѝ от Зак я накара да замълчи.

— Изпратих онази картина на най-големия експерт по творчеството на Дънстан — каза собственичката на галерията, а тялото ѝ оставаше напрегнато. — Той ми отговори с най-ужасното писмо, което някога съм получавала. Нарече ме „очевидно некомпетентна“, задето изобщо съм могла да допусна, че картината може да бъде истинска творба на Дънстан.

Зак подсвирна.

— Това е доста грубо, дори и в бизнес, прочут с примадоните си. Видях онази картина. Великолепно платно и никой не заслужава да бъде обиждан, задето му се е възхитил.

Госпожица Уейвърли-Бенет се отпусна леко, трогната от разбирането на Зак.

— И аз така мисля. По-късно разбрах, че този експерт е посъветвал виден колекционер на западно изкуство да не излага едно от своите платна за продажба в галерията ми, защото съм била глупачка.

Зак поклати глава.

— Това ми звучи повече като лично мнение, отколкото като професионална преценка. Всъщност звучи ми напрано подсъдно. Съжалявам, че се е наложило да изтърпите всичко това.

Джил се постара да не зяпне от удивление при вида на внимателния, спокоен, загрижен и любезен извънземен, който бе обсебил тялото на Зак.

— За съжаление, това мнение е единственото, което има значение — горчиво се обади жената. — Идва направо от Олимп, така да се каже.

— Значи говорим за Лий Дънстан, сина на художника? — попита Зак.

— Да, за съжаление.

— Наистина е срамота, че синът не е художник — каза Зак, — нито по образование, нито по призвание.

Собственичката на галерията въздъхна.

— Съгласна съм. Но Лий Дънстан контролира правата над творчеството на Дънстан и това не подлежи на коментар.

Джил се намръщи.

— Знам, че това е често срещана практика, особено в Европа, където семейството на починалия творец си запазва моралното право да определя автентичността на произведенията му. Без одобрението на семейството една творба може да бъде заклеймена като фалшификат или още по-зле, като опит за измама.

Уейвърли-Бенет потръпна.

— Наследниците на Пикасо си живеят доста охолно само от правата върху творчеството му — допълни и Зак. — Но това е доста рядко срещано в американското изкуство.

— Не и напоследък — обади се галеристката, която отново бе настръхнала. — Колкото по-известен е художникът, толкова по-голяма е вероятността да се натъкнете на авторитет, който има окончателната дума относно някое спорно произведение. Ако не е член на семейството, тогава е човек от академичните среди или музеен уредник, или пък критик, който е посветил живота си на проучване на творчеството на дадения творец и е издал пълния каталог на произведенията му.

— О, да — обади се Джил. — Събрал е купчина боклуци и после ги е запалил.

Зак прикри усмивката си.

На госпожица Уейвърли-Бенет никак не ѝ бе до смях. Под елегантната си външност тя всъщност бе една ядосана и уплашена жена. Прикова Джил с мрачния си поглед и каза:

— Ако все още се опитвате да продадете картината, която върнах на Хилхаус, трябва да знаете, че може да си навлечете сериозни правни проблеми.

— Модести Брек е изпратила платното за оценка, нищо повече — каза Джил. — Думата „продажба“ дори не е била споменавана.

— Онова предполагаемо платно на Дънстан беше оценено и отхвърлено — заяви Уейвърли-Бенет. — Ако сте дошли заради това, само ми губите времето и вероятно съсипвате репутацията ми.

— Но вие сте харесали картината достатъчно, за да...

— Очевидно съм сбъркала — прекъсна я собственичката на галерията. — Вече си имах достатъчно неприятности с онова платно.

Не искам да имам нищо общо с него. Ако няма нещо друго, за което искате да поговорим, моля ви, напуснете.

Джил понечи да каже нещо.

Зак я хвана за ръката. И леко я стисна.

— Съжалявам, че ви обезпокоихме — обърна се той към жената.

— Няма да отнемаме повече от времето ви.

Джил се остави да бъде изведена навън и настанена в джипа.

Веднага щом Зак запали мотора, тя се обади:

— Тази жена беше много изплашена.

— Заобиколена е от стока за милиони долари, наемът на галерията ѝ в ски курорта вероятно е колкото бюджета на малка страна от Третия свят, а репутацията ѝ в артистичните среди току-що е пострадала сериозно. Естествено, че е уплашена.

— Все пак няма право да...

— И ти трябва да си уплашена — безмилостно продължи Зак. — Не е застрашена прехраната ти, а животът ти.

33.

Сноубърд

Петнайсети септември, 11:18 ч.

— Този път аз ще съм коравият тип, а ти ще бъдеш мила и любезна — каза Зак, докато вървяха към следващата галерия.

— Това значи ли, че сладураната може и да говори?

Той я погледна иронично.

— Да не би да съм ти отнел репликите преди малко?

— Какви реплики?

— Точно затова само аз приказвам — невъзмутимо продължи той. — Ти не си знаеш репликите.

— Така ли? Аз пък си мислех, че си обсебен от някакъв изключително любезен извънземен.

— Пригответи се за среща с грубия извънземен.

— Няма да ти е неprisъщо — измърмори под нос тя.

— Извънземните имат отличен слух.

Тя замълча и се загледа в звънеца, заключената врата и набиващия се на очи служител на охраната.

— Прилича на банка.

— Изящното изкуство е преносимо и много скъпо, комбинация, на която престъпниците не могат да устоят. Уърдингтън се подготвя за търга в Лас Вегас. В тази галерия са събрани някои изключително скъпи платна, които чакат да бъдат ескортирани до Лас Вегас.

— Но търгът е само след четири дни. Защо още са тук?

— Хотелът вероятно не е искал да поеме застрахователния риск по съхраняването на картините преди търга. Или пък отделните застрахователи са възразили. Все ти повтарям, че изкуството е голям бизнес.

Докато натискаше звънеца до входната врата, Зак забеляза съвсем нов надпис върху стъклената врата:

— Определено е тръгнал да се издига.

— Какво?

— Уърдингтън. — Посочи ѝ надписа. — Вече не набляга толкова на западното изкуство.

— Трудно е да се превърнеш в новата „Сотбис“, ако носиш каубойски ботуши и кожени вратовръзки — иронично отбеляза Джил.

Зак се усмихна и отново натисна звънеца.

— Никой не бърза да ни посрещне, защото нямаш вид на човек, който ходи по такива места — тихо каза тя.

— Това е идеята.

— И аз не изглеждам на мястото си.

— Разбира се, че си на мястото си — възрази той. — На запад от Скалистите планини много от богатите хора предпочитат градския шик.

Тя го погледна с вдигнати вежди.

— Никога не съм чувала да наричат *шик* джинсите ми за разходка до града.

— Става дума за цялостния вид, а не само за дрехите ти. — Зак я погледна и само можеше да се надява, че не е изплезил език. Блузата ѝ не бе нито прилепнала, нито с голямо деколте, но материята галеше гърдите ѝ като сянка. Не носеше сутиен.

Това го подлудяваше.

— Ти излъчваш увереност, физическа и психическа — поясни той, като се постара да гледа към галерията, а не в онова, което бе под копринената блуза. — Подсъзнателно хората — особено способните търговци — свързват този тип увереност с богатството. Ти налагаш стила на обличане, не следваш чуждия. Имаш достатъчно пари, за да можеш да демонстрираш пренебрежение към обществените норми, забрави ли?

— Тогава за какво изобщо се размотавам с грубиян като теб?

— По обичайните причини.

— А именно? — попита тя.

— Страстен животински секс.

Джил още се мъчеше да преглътне отговора му, когато една млада жена отключи вратата и им се усмихна. Служителката в галерията се оказа лъчезарна и жизнерадостна блондинка, току-що завършила колеж. Приличаше по-скоро на дипломиран специалист по маркетинг, отколкото на студент по изкуствата. На табелката с името ѝ бе изписано *Криста Мур*.

Човекът от охраната до входната врата не се усмихваше. Той наблюдаваше Зак.

Зак остана впечатлен от инстинкта на мъжа.

— Добре дошли — сърдечно ги приветства госпожица Мур. — Как мога да ви бъда полезна?

— Не можете, освен ако не сте Рамзи Уърдингтън, преоблечен в женски дрехи — отрязва я Зак.

Макар да го очакваше, Джил се сепна от остротата в гласа му.

В отговор на това госпожица Мур погледна през рамо. Между великолепен портрет на младо момиче от племето апачи и скулптура на бизон, който душеше въздуха, се намираще една врата с надпис *Личен кабинет*. Бизонът бе неподвижен, но някак невероятно жив.

— Имате ли конкретна среща с някого, или... — подхвана момичето.

— Рамзи Уърдингтън — прекъсна я нетърпеливо Зак.

Момичето примигна и неволно отстъпи две крачки назад. Джил веднага пристъпи в пролуката, а Зак я последва плътно по петите.

Младата служителка измърмори притеснено:

— О, боже, господин Уърдингтън не е казал на никого, че има среща.

Зак сви рамене и се зае да оглежда наоколо с вида на човек, който никак не се впечатлява от проблемите ѝ на работното място.

— Моля да съобщите на господин Уърдингтън, че искам да погледна какви произведения на западното изкуство има в галерията му — спокойно се обади Джил.

— Ами точно там е проблемът, опасявам се — подхвана момичето, обръщайки се към Джил, очевидно облекчено, че може да си говори с някого не толкова страшен на вид като Зак. — Господин Уърдингтън е много зает с подготовката за търга в Лас Вегас и беше

много категоричен, че не бива да бъде обезпокояван. Не може ли да извикам вместо него господин Кахил, мениджъра?

— Не може ли да извикате господин Уърдингтън — настоя Зак, без да поглежда към служителката. — Самолетът ни чака, за да ни отведе в Телурайд. Ако вашият шеф е прекалено зает, за да ни продаде стоката си, тогава ще си намерим друга галерия.

— Ами, хм, да, разбира се — измърмори блондинката. — Извинете ме за малко, докато поговоря с господин Уърдингтън. Може и да се забавя, особено ако той е ангажиран с някого от колекционерите за търга.

— Или ще бъдем тук, когато той се появи, или няма — каза Зак. По тона му личеше, че за него няма голямо значение кое от двете ще се случи.

Младата жена побърза да се отдалечи.

Джил се огледа наоколо и забеляза охранителя до контролния пункт. Човекът разпределяше вниманието си между Зак и петте монитора, които показваха изображенията от камерите, следящи всеки сантиметър от галерията.

Точно когато служителката отвори вратата с надпис *Личен кабинет*, Зак се обади на висок глас:

— Кажете му, че тук е собственичката на новооткритото платно на Дънстан, което му е било изпратено за оценка.

Мур замръзна, после се втурна през вратата като котка, подгонена от куче.

— Поне знаеше за кое платно говориш — отбеляза тихо Джил.

— Да.

Най-накрая.

Сега оставаше само да се надяват, че Рамзи Уърдингтън ще захапне стръвта.

34.

Сноубърд

Петнайсети септември, 11:22 ч.

— Поне няма да е пълна загуба на време — каза Зак, докато поглеждаше към часовника си.

— Защо?

— Погледни зад гърба си. — Той махна с ръка към една дълга стена, на която бяха изложени картини от Запада, придаващи смисъл на думата „изящни“.

Джил се обърна, пое си рязко дъх и се запъти към стената, без да се озърне.

Зак се наслади на гледката. Вълнението и раздразнението ѝ от цялата постановка добавяха нещо специално към походката ѝ.

Дори и човекът от охраната го забеляза.

Зак я последва към отсрещната стена. Пътъом грабна един каталог от купчината на масичката. На страниците на каталога, както и на дългата стена, бяха показани картини от предстоящия търг в Лас Вегас. Почти всички платна бяха с традиционни или съвременни позлатени рамки. Повечето бяха достатъчно големи, за да запълнят пространството над камината в някое лъскаво имение във Вейл или Телурайд, Аспен или Таос.

Или да се озоват в музей.

Джил мина бързо покрай дългата стена, после се върна много побавно. И в двата случая резултатът беше един и същ.

— Невероятни са — каза тя, когато Зак застана до нея.

— Няма да споря — отвърна той. — Тук има някои наистина изключителни картини.

— И все пак...

Зак изчака.

— Все си мисля, че картините на Модести са достатъчно впечатляващи, за да се намират тук и да не останат в сянка — каза

Джил. — С изключение на размера им. Никоя от картините в сандъка не е с повече от метър дължина.

— Дънстан не е оставил много големи платна — отбеляза Зак. — Не е рисувал за музейни експозиции. Дори не е имал истинско студио в дома си. Бил е истински пленерен художник. Работното му място е била откритата пустош.

Тя се замисли за почти непрестанния и вечно непредсказуем вятър в района на долината и хълмистата пустош.

— Би било почти невъзможно да се носят големи платна на открито. Особено когато духа. Също като хвърчила, но без опашки.

— През повечето време Дънстан се е придвижвал на кон или в открит фургон — обясни Зак, спомняйки си наученото от Гарлънд Фрост. — Всяко платно, по-голямо от метър на ширина или дължина, би било прекалено неудобно за пренасяне.

— Който и да е нарисувал картините на Модести, не се е нуждаел от голямо платно, за да изобрази необятността на земята — изтъкна Джил.

— Това е част от гениалността им. Малки картини, които разширяват душевния ти хоризонт неимоверно.

Тя го погледна и забеляза, че се е съсредоточил върху картината пред него.

— Ти си най-необичайният познавач на изящните изкуства, когото съм срещала някога.

— Заради наболата ми брада е.

— Заради целия ти вид. Изглеждаш като човек, който е изключително и само физика.

Той ѝ отправи изключително и само мъжки поглед.

— Ако изобщо се усъмниш някога в това, готов съм да го демонстрирам.

— Не мисля, че Рамзи Уърдингтън би оценил секс шоу на живо в галерията си — каза тя. — Но благодаря за предложението.

Усмивката му проблесна и изчезна като светкавица по време на буря. Закрочи бавно покрай стената.

— Имаш ли любимци? — попита го тя след малко.

— Албърт Биърщат и Томас Моран винаги са ме привличали — отвърна Зак и посочи две от най-големите платна. — Особено Моран. Но повече харесвам по-малките му картини. Не са толкова театрални и

са по-реалистични. — Сви рамене. — Мнението ми се споделя от малцина.

— Какво ще кажеш за Чарли Ръсел и Фредерик Ремингтън? — попита Джил и се приближи към други две картини.

— Те са от хората, повели настъплението на каубоите, индианците и първите заселници на пустошта към двайсети век. — Зак погледна двете картини. — Творбата на Ръсел е чудесен представител на този жанр. Тази на Ремингтън има подпис.

Тя прехапа устни, за да не се изсмее.

— Май не е от най-добрите му опити, нали?

— Дори и най-добрите художници имат доста обикновени картини. Такъв е животът. Но повечето хора се впечатляват повече от подписите, отколкото от нарисуваното. Престижът вече не е фактор, след като никой не знае името на художника.

— Имаш доста предубедено мнение за колекционерите.

— Бях в този бизнес няколко години — каза той.

— Мислех, че си бил в разузнаването.

— Бях. — *Понякога все още съм. Просто работодателят ми е друг. Такъв, който разбира, че лошото разузнаване води до наистина лоша стратегия.*

— Ами художниците, които не са чак толкова популярни? — попита тя, като махна с ръка към останалите картини на стената. — За някои от тези произведения може да се каже, че са майсторски изпълнения, както от техническа гледна точка, така и като внушение. А други едва надскачат нивото на илюстрациите в старите списания.

— Някои наистина са били илюстрации в списания. Не го смятай за недостатък. Западното изкуство е разбираемо по природа. Няма нужда от академични разяснения, за да му се наслаждаваш.

— Моите професори биха нарекли много от картините тук *сантиментални и интелектуално наивни.*

— Това е политика, а не изкуство — каза Зак. — Някога църквата е покровителствала и обяснявала изкуството. Сега е ред на светските проповедници, които пропагандират някакъв вид модернизъм, да възлагат поръчките и да обясняват. Същите претенции за морално право, но с различен жертвен олтар.

Джил наблюдаваше Зак с периферното си зрение. Той не я забелязваше. Гледаше всяко платно с очите на познавач, макар и в тяло

на побойник.

Ако той беше картина, би го опаковала и би го отнесла у дома си.

Но не беше, затова тя се съсредоточи върху голямо платно, изобразяващо колоритни индиански воители и смели кавалеристи в сини униформи и шапки, които още не бяха оръфани от времето и войната.

— Професорите ми биха се хванали за косите — каза тя, — но тази картина наистина ми въздейства емоционално. Явно съм плебей по рождение.

Зак погледна картината, после намери съответната страница в каталога. Редом с кратка биография на художника имаше посочена и предполагаема продажна цена за платното.

— Ти си плебей с отличен вкус — отбеляза той. — Това е произведение на Хауърд Ръкелсхаус. Очаква се да се продаде за милион, милион и двеста хиляди долара. Ако на търга има сериозни колекционери на творчеството му, няма да се изненадам наддаването да стигне до милион и половина. Именно това е целта на търговете — предизвикване на възбуда и достигане на рекордни цени.

Джил го зяпна, забеляза, че Зак не се шегува, и отново се обърна към картините. Отдели доста време на един внушителен портрет на потен и изтощен каубой с жълт дъждобран, който мъкнеше седло в едната си ръка и юзда в другата. В заграждението зад него умореният му кон бе свел глава и похапваше от току-що развързаната бала сено.

— Това ми е познато — каза Джил. — Толкова си уморен, че не виждаш нищо. Но конят трябва да бъде нахранен, напоен и изтъркан, преди да се строполиш.

— Законът на Запада?

— Законът на ранчото. Първо животните, после хората.

Следващата картина, която прикова вниманието й, бе епично платно, свежо и с ярки багри, сякаш току-що е излязло изпод четката на художника. Изобразяваше забиването на златния клин, който символично свързал двете страни на трансконтиненталната железопътна линия, пресичаща Съединените щати. Добре охранени мъже от англосаксонската раса се поздравяваха за изпълнението на мащабното предприятие.

Но фокусът на картината не бяха важните господа в делови костюми, а по-скоро една голяма група китайски работници, които бяха изблъскани леко встрани. Беше им позволено да станат свидетели

на събитието, което беше станало възможно благодарение на тяхната пот, но не бяха включени в поздравленията.

Джил възкликна тихичко и се загледа в работниците. Лицата им бяха индивидуални, уникални, пресъздадени с умело загатнат драматизъм, нямаше я скучната еднаквост на бизнесмените. Както и конят на каубоя, и китайците бяха уморени до смърт; за разлика от животното, никой не бързаше да се погрижи за нуждите им.

— Забележително — обади се тя, — техниката и композицията са в класически европейски стил, но китайците ми напомнят силно за теракотената армия от Сиан. С индивидуални черти и универсално човешки едновременно.

— Художникът е китайски имигрант. Живее в Тусон. — Зак прелисти каталога. — Някой ден ще бъде признат за велик творец, какъвто е. Стига галериите и колекционерите да преглътнат факта, че китаец рисува стария Запад.

— Подобно тесногърдие е отвратително.

— Същото важи за много факти от реалността. Но недей да го съжеляваш много — очаква се картината да се продаде за шестцифрена сума. Не е зле за човек, който тъкмо е прехвърлил четирийсетте.

Джил се засмя тихо.

— Нещо смешно? — попита той.

— Смя се на себе си — отвърна тя. — Имам диплома по изящни изкуства от един от най-престижните колежи в Съединените щати, а много от тези картини са ми непознати. Не съм осъзнавала колко откровено европоцентрично е образованието ми. Повечето от професорите ми никога не са навлизали по-дълбоко в американското изкуство от консервната кутия с доматиена супа „Кембъл“, нарисувана от Уорхол, и преждевременните изхвърляния на Джаксън Полък.

Зак издаде задавен звук.

— Предполагам, че не си почитател на Полък.

— Мога съвсем гладко да ти изрецитирам колко е важен за световното изкуство Полък, колко дръзко е артистичното му проникновение, колко безпощаден е интелектът му и все неща от този род. Но пък творбите му никога не са ме развълнували по никакъв начин, включително и на интелектуално ниво. Същото важи и за много

от пасторалните английски художници, но поне мога да се възхищавам на техниката им.

Зак понечи да ѝ отговори, но усети някой да се приближава зад гърбовете им. Обърна се светкавично и видя висок и спретнат мъж, с прошарена коса, която стигаше до яката на тъмносиньото му спортно сако.

Рамзи Уърдингтън бе захапал стръвта.

35.

Сноубърд

Петнайсети септември, 11:28 ч.

— Казвам се Рамзи Уърдингтън, а вие сте...? — попита той.

Джил се извърна с лице към него. Приличаше повече на европеец, отколкото на човек от Американския запад. Тонът му бе изискан, грижливо модулиран, със съвсем лек британски акцент, колкото да намеква за висока образованост и стил, според общоприетите стандарти. Не им подаде ръка.

— Имената не са важни — провлачено се обади Зак. — Нали така казват всички търговци? „Важно е колко качествено е изкуството, а не името на художника“.

Сините очи на мъжа се присвиха.

— За какво става дума?

— За платно на Томас Дънстан, което последно е било във ваши ръце, преди да бъде „изгубено“, осакатено и напълно съсипано — каза Зак.

Веждите на Уърдингтън подскочиха високо в искрена почуда.

— Осакатено? Съсипано? Какво, за бога...

— Но „изгубено“ съвсем не ви учуди, така ли? — прекъсна го Зак.

Звънецът на входната врата се обади.

— Не знам за какво говорите — каза Уърдингтън.

Криста Мур отвори вратата. Влязоха няколко човека. Облеклото им бе от запуснато небрежно до небрежно-елегантно. По вида на всеки личеше, че може да си позволи да купи каквото си поиска.

— Ще се радвам да обясня — продължи Зак. — Ще се постарая да говоря с кратки думи и високо. Тук ли да го направя, или в кабинета ви?

Уърдингтън погледна новодошлите. Познаваше ги. Известни колекционери, които правеха последен оглед на част от стоката за търга.

Колекционерите бяха известни и като клюкари.

— В моя кабинет — рязко нареди той.

Личният му кабинет бе в рязък контраст с просторната и светла галерия. Множество картини стояха в редици, опрени на стените и прибрани в специални поставки за пренасяне. Рафтовете се огъваха под тежестта на бронзови и мраморни скулптури.

Зак разпозна изящна бронзова фигурка на Ремингтън, изобразяваща каубой на гърба на вдигнал предните си крака кон. Оригинална и документирана творба на Ремингтън бе нещо, с което си струваше човек да се похвали. Овехтялото картонче, прикрепено с тел към статуята, свидетелстваше за автентичността ѝ.

Джил направо я сърбяха ръцете да измъкне някоя картина, за да я разгледа по-добре. Само един поглед към Зак ѝ бе достатъчен да разбере, че едва ли това ще се случи. Уърдингтън също не изглеждаше особено гостоприемен.

— Е, какви са тези измишльотини за съсипано платно на Дънстан? Всички картини с доказано авторство са на мястото си и в отлично състояние.

Зак подаде дискретен сигнал на Джил. Време за шоу.

— Пралеля ми, Модести Брек, е изпратила едно платно за оценка. Моят съветник — Джил кимна към Зак — смята, че то е стигнало до вас. Впоследствие картината се оказва изгубена. А наскоро ми беше, хм, върната. Накъсана на ивици.

Уърдингтън се намръщи.

— Спомням си картината. Изпрати ми я Хилхаус. Аз му я върнах. Сигурен съм, че пазим формулярите за получаването и изпращането ѝ, ако това има значение за вас. Колкото до останалото, нито е моя работа, нито мое задължение.

— Формулярите могат да бъдат попълнени и съхранени от всеки с основно образование — обади се Зак. — Те не доказват нищо съществено.

— Моля да го извините — умолително се обърна Джил към Уърдингтън. — Унищожаването на платното ужасно го ядоса.

Уърдингтън погледна предпазливо към Зак. Той му отвърна с два реда бели зъби.

— Дойдох тук, защото исках да разбера какво мислите вие за картината — продължи Джил.

— Нямам навик да обсъждам картини, които са частна собственост, с друг, освен с притежателя им.

— Няма проблем — обади се Зак. — Модести Брек е мъртва. Говорите с племенницата й.

— Съжалявам за загубата ви — автоматично каза Уърдингтън. — Но това не отговаря на въпроса за собствеността.

— Аз съм нейна наследница — заяви Джил. — Искате ли писмено уверение от адвокатата ми? Смъртен акт от съдебния лекар? Клетвена декларация от старейшината...

Зак заглуши думите й:

— Знам, че много се разстройваш, когато говориш за това. — Той стисна рамото й, силно, и се обърна пак към Уърдингтън. — Е, какво мислите за картината?

— Изненадващо добра — каза Уърдингтън. — В много отношения напомня за творчеството на Дънстан. Но липсата на подпис, както и някои други спорни неща, ме карат да мисля, че е малко вероятно да е рисувана от Дънстан. Много малко вероятно.

— Спорни неща значи? — обади се Зак. — Какви например?

Усмивката на Джил подканваше Уърдингтън да бъде по-любезен, отколкото беше Зак.

— А вие как по-точно „съветвате“ наследницата на Модести Брек? — попита Уърдингтън.

— Както го пожелае тя — провлачено отвърна Зак. — Много е разстроена от загубата. Вие сте много зает с търга. Най-бързият начин да се отървете от нас е като отговорите на въпросите ни.

На търговеца му бяха нужни около четири секунди, за да стигне до същото заключение.

— Първото спорно нещо са историческите данни — започна той. — В сравнение с други творци, Томас Дънстан е оставил изключително малко картини. Доколкото ни е известно, всяка от тях е с доказана автентичност и местоположение. Наследниците му се грижат много ревниво за репутацията му. Те пазят наследството му много стриктно.

— И печелят добре от това — каза Зак.

— Няма нищо необичайно в това да се плаща за експертно мнение.

— И откога това, че някой е наследник на прочут творец, го превръща в експерт по каквото и да било? — възкликна Зак.

— Нарича се *droit moral*^[1] и нямам време да ви го обяснявам — нетърпеливо отвърна Уърдингтън. — Второто спорно нещо е, че сюжетът на картината е крайно различен от всичко останало в известния *catalogue raisonné*^[2] на Дънстан.

— Отново френски термини — отбеляза Зак.

— Ако не са ви познати, нямате никакво право да съветвате когото и да било по въпросите на изящните изкуства — рязко отсече Уърдингтън.

— Аз разбирам френски прекрасно — намеси се Джил, като се надяваше, че гневът ѝ няма да проличи. — Но картината беше пейзаж, което напълно съответства на цялостното творчество на Дънстан.

Зак би се засмял, но това само би навредило на образа му на лошо момче и секс играчка. Вместо това погали ръката ѝ над лакътя, като се заигра с копринения ръкав на блузата ѝ.

— Дънстан много рядко е рисувал човешки фигури в картините си — обясни Уърдингтън на Джил, като напълно пренебрегна Зак. — В по-малко от четири процента от платната му има човешки фигури. И те неизменно са мъжки. Дънстан притежава необичайната дарба да рисува пейзажи, които предават невероятната мъжка сила, изправена срещу силата на суровата и непокорена земя.

— Мислех, че земята вече е била доста култивирана по времето, когато Дънстан е рисувал — обади се Джил.

— Именно затова картините му винаги са били търсени от мъжете, които са покорили Запада — каза Уърдингтън и погледна часовника си. — Творчеството му е прослава на грубата мъжка сила, която е била нужна, за да се оцелее и още повече — да се покори Запада.

Зак се чудеше как ли ще успее да потуши предстоящото избухване. Джил едва ли щеше да преглътне подобен изблик на шовинизъм, без да отвърне подобаващо. Без никакво съмнение. Стисна ръката ѝ, за да ѝ напомни, че тя трябваше да играе доброто ченге в този случай.

Мускулите ѝ бяха напрегнати.

Замисли се дали една молитва нямаше да свърши по-добра работа. Джил не му остави време да разбере.

— Да не би да твърдите, че жените не са проявявали сила и смелост в епохата на стария Запад? — попита тя, отворила широко очи. — Мисля, че подобно тесногръдие е основание да бъдете изключен от националната асоциация на политически коректните художествени критици *tout de suite, mon ami*^[3].

— Сама доказвате тезата ми — каза Уърдингтън и се усмихна студено. — Западното изкуство е политически некоректно от самото си създаване. За добро или лошо, западното изкуство е изключително и само мъжка територия. Дънстан не просто го е знаел, той прославя този факт. Почитта, която той отдава на мъжката сила, е онова, което го превръща в култова фигура.

— Виж ти, пък аз си мислех, че изкуството е универсално — каза Джил и поклати глава. — Ето колко струвало образованието в колежа. Сигурно затова ми е нужен съветник.

И ако този съветник не престане да гали ръката ми, ще го захая.

Въпросът е само къде.

Усмивката на Уърдингтън се стопли и той излъга като опитен търговец, какъвто беше.

— Като цяло, естествено, изкуството е универсално и не прави разлика между половете.

— Затова има толкова много известни жени художници — провлачено се обади Зак, докато галеше ръката на Джил от вътрешната ѝ страна. — Универсално, как ли пък не.

Уърдингтън не му обърна внимание и заговори на Джил:

— Старите майстори на Запада, а Дънстан определено е сред тях, са истински рожби на епохата си. Те са вярвали, че мъжката сила е тази, която покорява пустошта и създава цивилизацията. Това си остава основна истина за колекционерите на западно изкуство. Именно това е и крайгълният камък за определяне на автентичността в този жанр.

Джил кимна като прилежна ученичка.

— Значи казвате, че отхвърляте картината на пралея ми не заради художествената техника, а въз основа на политическия подтекст.

— Точно така — съгласи се Уърдингтън. — Всички произведения на изкуството се създават в определен исторически

контекст. Това е също толкова важно при определяне на автентичността на дадена творба, колкото и стила и подбора на цветовете, работата с четката и вида на боите.

Джил се постара да изглежда като ученичка, а не като добре образована млада жена, която току-що е изслушала лекция от страна на един търговец.

Зак плъзна пръсти от китката към лакътя ѝ, а оттам и под ръкава на копринената ѝ блуза. Галеше я. Разсейваше я.

Предупреждаваше я.

Тя въздъхна дълбоко.

— Разбирам вашата позиция. — *Арогантна, снизходителна, тесногръда.*

— Съжалявам — каза търговецът. — Знам, че сигурно сте възлагали големи надежди на стойността на картината. Повярвайте ми, аз самият бих бил много щастлив да мога да кажа, че платното е на Дънстан.

Джил се постара да си даде вид, че му вярва. Явно бе успяла, защото Зак махна влудяващите си пръсти от ръката ѝ и отгърна каталога за търга.

— Не само щях да представя нова картина на Дънстан пред артистичния свят — продължаваше Уърдингтън, — но и това щеше да бъде едно звездно допълнение към търга в Лас Вегас. Сред най-важните произведения на търга са и някои от най-прекрасните творби на Дънстан, които са били обявявани за продажба.

— Така ли? — възкликна Джил, без да се налага да се преструва на изненадана. Защото бе искрено учудена. — При толкова големи имена като Ремингтън и Ръсел в каталога ви съм много изненадана, че тъкмо Дънстан ще бъде звездата на търга.

— Сред ценителите на западното изкуство Томас Дънстан няма равен на себе си. Като оставим настрана художествената стойност на творбите му — поясни Уърдингтън, — Дънстан е доста добра инвестиция. Стойността му рязко се покачи през изминалите няколко години.

Заинтригуваният поглед на Джил насърчи Уърдингтън да продължи.

— Откровено казано — не спираше той, — очакваме да поставим нов рекорд за продажната цена на картина на Дънстан.

Зак вдигна очи от каталога.

— Успех. В момента сте посочили цени между четири и седем милиона в каталога си.

Тя подсвирна сепнато.

— Това са умерени суми — каза Уърдингтън. — Картините са сред големите платна на Дънстан. Миналата година едно по-малко платно се продаде за четири милиона. Ставаше дума за частна сделка между един от наследниците на Дънстан и конкретен колекционер. Когато големите колекционери започнат да наддават един срещу друг в Лас Вегас, цената лесно може да скочи до осемцифрена сума.

— Така ли? И кои са тези колекционери? — попита Зак.

— Това не е ваша работа.

— Разбира се, че е. Представявам собственичката на цяла дузина картини, които може би са част от творчеството на Томас Дънстан.

Очите на търговеца се присвиха. Той се извърна с гръб към Зак и изгледа Джил така, сякаш тя току-що се бе изпишкала върху чорапите му.

— Нямам навик да давам безплатни съвети — студено отсече той, — но не мога да оставя без коментар подобно абсурдно твърдение.

Джил мълчеше.

Не се наложи да чака дълго.

— Вашият така наречен съветник ви води по много опасен път — рязко продължи Уърдингтън. — Твърдението му, че притежавате дванайсет картини на Дънстан с недоказан произход, е безсмислено и наказуемо. Ако продължите с тази измишльотина, ще се озовете в ареста за измама. Доста известни художествени критици с удоволствие биха съдействали на прокурора.

— Предполагам, че хорът на тези, които отричат автентичността на картините ми, ще бъде воден от вас — каза Джил, като се мъчеше да изглежда разочарована, а не вбесена.

— Можеш да си сигурна, че и той ще бъде сред тях, вероятно дори ще вика най-силно — обади се Зак. — Нищо не подсилва гласа на човек така, както перспективата да изкара много пари.

Лицето на Уърдингтън почервения от гняв.

— Нямам никакъв финансов интерес от платната на Дънстан. Не притежавам нито едно.

— Ако две картини на Дънстан се продадат на търга за седем милиона всяка, вие ще получите десет процента от четиринайсет милиона — отбеляза Зак. — И това ако не е финансов интерес, тогава какво е?

— Този разговор приключи — изрече Уърдингтън през стиснати устни. — Напуснете незабавно или ще повикам охраната.

Зак се засмя подигравателно.

— Онова наемно ченге? Я стига.

Джил погали Зак по ръката и го задърпа към вратата на кабинета.

— Остави, скъпи. Щом господин Уърдингтън не се интересува от нови картини на Дънстан, това си е за негова сметка.

Без да каже и дума, Зак се остави да бъде изведен от галерията до колата под наем. Метна ѝ ключовете, настани се от дясната страна и здраво тръшна вратата.

— Какво има? — попита Джил, когато влезе и запали мотора. — Мисля, че мина добре.

Той не отговори.

— Не е ли така? — настояваше тя. — Дойдохме тук, за да пуснем достатъчно слухове, които да изкарат на светло „приятелчето“ ни Бланчърд. Щом разбере, че има още картини, които е изпуснал в ранчото и казиното, той ще тръгне да души наоколо. Тогава защо си ядосан?

— Ще тръгне да души подире ти.

— Нали точно това целеше и „Сейнт Килда“?

— Да. Но това не значи, че трябва да ми харесва. Закарай ни до летището, докато аз се обадя на няколко места.

— Ами другите галерии?

— Няма да ходим никъде. Писна ми от забавлението да излагам живота ти на риск.

[1] „Морално право“ (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Пълен и изчерпателен каталог на творчеството на даден автор, (фр.). — Б.пр. ↑

[3] „Незабавно, скъпи приятелю“ (фр.). — Б.пр. ↑

36.

Рино

Петнайсети септември, 13 ч.

— Имението Крофърд, Кейтлин е на телефона.

— Кейтлин, обажда се Рамзи Уърдингтън. Тал там ли е?

Кейтлин затвори очи за миг и мислено се помоли нищо да не се е объркало с търга, а в слушалката каза:

— Здравей, Рамзи. Чакай да проверя. — Натисна бутона за изчакване, а после включи домашния интерком. — Тал? Ако можеш да се откъснеш от играта си, Рамзи би искал да говори с теб.

— В клозета съм. Ще му се обадя по-късно.

Тя потръпна от грубия израз, който бе също толкова присъщ на съпруга ѝ, колкото и кожените вратовръзки. И парите му.

За съжаление, парите можеха да бъдат загубени. Тал бе губил много пари през живота си.

Винаги се измъква и става още по-богат, напомни си тя.

Тогава е бил по-млад.

Това не е от значение.

Пое си дълбоко дъх.

Така ли е наистина?

Страхът постепенно сграбчи цялото ѝ тяло. На четирийсет години трудно можеше да си намери нов богат съпруг, който да си търси представителна съпруга. Издиша дълбоко, за да се успокои. След като бе сигурна, че гласът ѝ няма да трепне, тя се върна към разговора с Уърдингтън.

— Мога ли аз да ти помогна с нещо, Рамзи?

Кратка пауза, а след това нетърпелива въздишка.

— Само исках да го предупредя, че има двама мошеници, които предлагат неподписани и почти сигурно фалшиви платна на Дънстан.

— Какво? — Кейтлин знаеше, че гласът ѝ прозвуча пискливо, но нищо не можеше да направи, както не можеше да успокои и рязко ускорения ритъм на сърцето си.

Уърдингтън говореше за най-големия ѝ кошмар.

— Мъж и жена — поясни той, — предполагам, че са малко над трийсетте. Просто се питах дали не са идвали при Тал със съмнителната си стока.

— Не. Той щеше да ми каже. — *Дали би ми казал?*

— Е, ако някой дойде при Тал и се опита да му пробута неизвестни досега картини на Дънстан, моля те, предай му да ми се обади, преди да купува каквото и да било.

— Винаги го прави.

Уърдингтън се засмя.

— Кейтлин, ти си много красива и безкрайно тактична, но и двамата знаем колко упорит може да бъде Тал, особено когато става дума за изкуството на Томас Дънстан.

Кейтлин се засмя престорено.

— Толкова добре познаваш съпруга ми. Но наистина не е споменавал за никакви картини на Дънстан, освен онези, които ще бъдат предложени на търга в Лас Вегас. Толкова се вълнуваме и единствената причина да не сме във Вегас в момента е, че след няколко часа трябва да дадем пресконференция по повод откриването на новия музей.

— Точно това очаква да чуе всеки организатор на търг. Ще бъде вълнуващо преживяване за всички ни, особено след като щедростта на Тал стане публично достояние.

Кейтлин едва успя да измърмори нещо одобрително.

— И аз самият имам куп неща за вършене преди търга — продължи Уърдингтън. — Но ако Тал чуе нещо, винаги ще намеря време да поговоря с него. Точно сега трябва да се свържа с Лий Дънстан.

Кейтлин приключи разговора с обичайните любезности, затвори слушалката и се загледа в здраво стиснатите си и останали без капка кръв пръсти.

37.

Над Юта

Петнайсети септември, 13:10 ч.

Пръстите на Скор направо летяха по клавиатурата на компютъра му. Нямахше нужда от разпечатките на Ейми, за да се увери, че онази Брек пак е хукнала нанякъде. Проследяващото устройство, което бе монтирал в сателитния ѝ телефон, показваше промяна в местоположението ѝ, която отговаряше единствено на полет със самолет.

По дяволите. Откъде ли има пари, за да плати за всичко това?

Потропа нервно с пръсти отстрани на клавиатурата. Откъде жената имаше пари, не бе негов проблем.

Но не трябваше да я изпуска от поглед.

Продължи да барабани с пръсти, докато чакаше някой от офиса му да се докопа до новия летателен план на Брек.

Когато най-сетне получи информацията, изпсува под нос. После включи слушалките и микрофона и каза:

— Трябва да заявим нов план на полета.

— Накъде? — Гласът на пилота прозвуча едновременно рязко и отегчено.

— Към Таос.

Пилотът нямаше нужда да поглежда в компютъра, за да събщи добрата новина на клиента си.

— Трябва да кацнем в Солт Лейк, за да презаредим с гориво, както беше според досегашния ни летателен план.

— А защо не в Сноубърд? — *Където проследяващото ми устройство, а следователно и госпожица Брек са прекарвали известно време.*

— Там няма писта за кацане.

Естествено.

— Просто ме закарай до Таос по най-бързия начин.

Скор ядно свали от главата си слушалките и микрофона и се загледа в примигващия сигнал на проследяващото устройство, което започна да се отдалечава от него.

Щеше да изпита голямо удоволствие, когато най-сетне се докопа до кучката, която му създаваше толкова неприятности.

38.

Карсън Сити, Невада

Петнайсети септември, 17 ч.

Докато стоеше редом с губернатора на Невада, Тал Крофърд отново се замисли с одобрение за безукорния стил на съпругата си. Застаналата до него, Кейтлин излъчваше едновременно спокойствие и загрижено внимание, очите ѝ бяха приковани в губернатора и сякаш не забелязваше купищата камери и микрофони, които бяха насочени към политика. Прическата ѝ бе елегантна и в същото време обикновена и напълно подходеше на дама, която е постигнала вътрешен мир. Нежна усмивка озаряваше идеално оформените ѝ с червило устни. Усмивката, както и всичко останало във вида ѝ — от стилните обувки на висок ток, до сакото в пастелни тонове и подходящата пола — бе подбрано с много вкус и специално за камерите. Не беше прекалено крещящо, нито старомодно, просто беше изискано.

Най-добрата инвестиция, която някога съм правил.

Тал за малко да се ухили при тази мисъл, но успя да запази благото изражение на лицето си, докато слушаше театралната реч, която бе толкова важна част от политиката.

А политиката бе ужасно важна за богатството му.

— Дами и господа от пресата — обърна се към събраните хора губернатор Ролинс, — за мен е удоволствие да обявя, че един от нашите съграждани, господин Талбърт Крофърд, скоро ще дари на великия щат Невада най-ценната колекция от пейзажи от Запада, ставала някога публично достояние.

Групичката културни светила, застанали зад губернатора, заръкопляскаха възторжено.

Тал се мъчеше да изглежда така, сякаш новите му каубойски ботуши изобщо не му убиват. Но му убиваха.

Нямам представа как издържа Кейтлин с онези смешни обувки, които носи. Аз щях да осакатей след две крачки.

— Е, аз лично не разбирам много от изкуство — увери избирателите си губернаторът, — но определено знам какво ми харесва. И наистина много харесвам картините на Томас Дънстан, най-големия художник, който Западът е раждал някога.

Последваха нови аплодисменти.

— Това е наистина забележителен ден в културната история на нашия щат — продължи губернаторът.

Хората зад него кимаха и се усмихваха възторжено като деца по Коледа. Вълнението, което изпитваха, бе искрено, а не специално заради камерите.

— С дарението на тази великолепна колекция, както и с платната на Дънстан, които Тал възнамерява да купи на предстоящия търг в Лас Вегас, нашият прекрасен щат ще притежава петнайсет от големите творби на един артистичен гений, безспорно най-значимия човек, който някога е рисувал нашия див и красив щат. Това е с цяла дузина повече от която и да е обществена музейна сбирка или частна колекция!

Кейтлин слушаше аплодисментите и се молеше всичко да мине по план в Лас Вегас.

Ще мине.

Трябва.

Но тревогата ѝ изобщо не личеше в езика на тялото ѝ. Една дама на публично място трябваше винаги да бъде спокойна, грациозна и скромна.

— С тази колекция — продължаваше губернаторът — нашият щат вече може да претендира за званието *културен лидер на Запада*. Новият щатски музей, който строим, ще бъде като магнит за почитателите на културата от всички краища на великата ни страна.

Кейтлин се включи в откъслечните ръкопляскания, които се разнесоха откъм хората, събрани пред стъпалата на щатския съд.

Проблеснаха светкавици на фотоапарати.

Губернаторът се усмихна и се обърна към Тал.

— От името на гражданите на великия щат Невада искам да ви благодаря за щедростта.

Камерите и микрофоните се насочиха към Крофърд.

— Удоволствието е мое, губернаторе — провлачено подхвана Тал. — Господ е сметнал за угодно да ме дари със състояние, с което

да се отплатя поне отчасти за онова, за което съм задължен на нашата велика нация. Освен на губернатор Ролинс, искам да благодаря и на сенатор Пат Хийли. Той ми помогна много в осъществяването на този проект. Много сме щастливи, че той се грижи за интересите ни във Вашингтон. — Тал се усмихна като малко момче, заловено да краде курабийки. — Трябва да си призная, че ако не бяха усилията на тези двама добри граждани, аз едва ли щях да склоня да се разделя с моите картини на Дънстан, да не говорим за цялата ми колекция от произведения на западното изкуство.

Усмивката на Кейтлин замръзна в грациозна извивка, докато тя ръкопляскаше, политиците се усмихваха, а светкавиците на фотоапаратите запечатваха заслепяващите си послания за слава. Продължи да се усмихва и когато Тал заговори за непоколебимата преданост към обществото на губернатора и сенатора, за важността на западното изкуство и как светът постепенно започвал да признава величието, което винаги е било присъщо на художници като Томас Дънстан.

В речта му нямаше изненади за Кейтлин. Тя лично бе одобрила всяка дума, всяко ударение и всяка пауза за публиката. Сега оставаше само да се моли Тал да не обърка нещо и да се държи като истинска акула в бизнеса, какъвто бе по рождение и призвание.

— Когато този музей е готов и отвори врати за гражданите, милиони хора ще могат да се наслаждават на картините на Томас Дънстан — говореше Тал. — И точно тук, в този момент, аз искам да отправя предизвикателство към другите колекционери на западно изкуство да надминат моето дарение с творби от собствените си колекции. Конкуренцията е част от нашия славен начин на живот, затова ги приканвам да дойдат на търга в Лас Вегас тази неделя и да наддаваме един срещу друг за единствените картини на Томас Дънстан, които се появяват на пазара от десетилетия насам. Обещавам ви, че ще прославим името на Невада и ще поставим нови рекорди при продажбата на един велик художник на Запада!

Аплодисментите бяха много и възторжени. Очевидно културният елит на Невада имаше големи надежди за бъдещето на Карсън Сити като нов център на западното изкуство.

Тал се ухили и отстъпи назад, предоставяйки микрофона отново на губернатора.

— Благодаря ти, Тал — каза политикът и отново се обърна към струпаните отпред камери. — Наша отговорност и приятно задължение е да се погрижим културното ни наследство тук, в Запада, да бъде защитено и да получи своето достойно място, така, както нашите братя на изток от река Хъдсън се грижат за своите регионални творци. Отдавна очакваме този ден, но сега нашият ред дойде. Великият щат Невада ще бъде лидер в новата западна култура!

Ръкоплясканията бяха бурни и продължителни.

Усмивката на Кейтлин стана още по-сияйна, докато стоеше до Тал и ръкопляскаше на тълпата, която пък аплодираше него.

Почти свърши.

Почти.

Продължи да се усмихва и да ръкопляска, както и да се моли търгът да приключи.

39.

Таос

Петнайсети септември, 18 ч.

На местното летище в Таос ги очакваше нов додж „Магнум“. Зак бързо натовари шестте дървени каси в колата. Макар че бе почти с размерите на покрит пикап, зад предните седалки не остана много място за брезентовата торба на Зак и раницата на Джил. Той се намръщи.

— Щях да съм по-доволен, ако „Сейнт Килда“ бяха наели брониран камион — измърмори той, докато се настаняваше на предната седалка.

— Защо? Картините ми са просто имитации — горчиво се обади Джил, докато седнаше на седалката до шофьора, след което тръшна здраво вратата. — Всички експерти по западно изкуство са убедени в това.

— Хм. Явно някой е бил налегнат от мрачни мисли, докато аз спях в самолета.

— Някой смята, че всичко това е само прахосване на време и пари.

— Решението е на Фароу — обади се Зак. — Докато не се уверим, че Бланчърд е спрял хронометъра, ще продължим играта.

— Не съм сигурна, че ми харесва как звучи.

— Кое? Че ще продължаваме да играем ли?

— Че нечий хронометър трябва да спре. Звучи ми много окончателно.

Зак не ѝ обърна внимание и се смеси с трафика в ранната привечер. Светлината падаше косо, беше мека и всичко изглеждаше някак окъпано в злато.

— Защо сме в Таос? — попита направо тя.

— Да се видим с един експерт по творчеството на Дънстан.

— Защо не се обадихме по телефона? Всички други правят така.

— Гарлънд Фрост не е като всички — заяви Зак. — Затова сме тук.

Джил наблюдаваше как той умело се ориентира в късите, непредсказуеми и тесни улички в стария град. От двете им страни следваха една след друга порутени от времето кирпичени стени и много стари едноетажни и двуетажни жилищни постройки и обществени сгради. Джил мълчаливо се взираше в тополите, които бяха вероятно толкова древни, колкото и дървото до нейната къща в ранчото, и в прозорците, които бяха направени от толкова старо стъкло, че мехурчетата и грапавините изкривяваха светлината, която проникваше през него.

Зак се ориентираше в тесните улички с лекотата на човек с дълъг опит.

— Тук ли живееш? — попита тя.

— Вече не.

— Какво те накара да заминеш?

— Гарлънд Фрост.

— Тогава защо сме тук? — продължи да настоява Джил.

— Заради Гарлънд Фрост.

Тонът му не поощряваше задаването на нови въпроси. Джил се замисли дали да не се нахвърли с юмруци отгоре му, макар и само заради едната забава, но после се отказа. Инстинктивно усещаше, че ядосаният Зак Балфур няма да е много забавен.

Колата зави по една тиха уличка, която вървеше покрай кирпичена стена с човешки ръст. В средата на уличката се озоваха пред широка порта, през която се влизаше в двор с много тополи и вечнозелени дървета. Зак спря пред входната врата на голяма кирпичена къща и изключи двигателя.

— Сега какво? — попита Джил.

— Ще видим дали напразно сме прахосали самолетното гориво.

— Някой ден може би ще ми дадеш истински отговор.

— Може би и прахосването на самолетно гориво е съвсем истинско.

Той отвори задния капак на колата, разпечата капака на една от дървените каси и измъкна отвътре метално куфарче. Зелените дъски на касата скърцаха и скриптяха, но се затвориха отново. Шперплатовите страни на касата прикриваха факта, че сега бе празна.

Веднага щом Джил слезе от колата, Зак заключи с дистанционното и се запъти към входната врата на къщата. Пренебрегна електронния звънец и предпочете да използва старата бронзова камбанка, като дръпна езичето ѝ три пъти, силно.

И се приготви да чака.

Близо минута по-късно вратата се отвори. Висок мъж с посребрена коса, сини джинси, стари туристически обувки и синя работна риза застана на входа под чезнещата светлина. Слаб, строен, добре сложен, той имаше очи, тъмни като беззвездна нощ.

Погледна Зак, после Джил и отново се върна на Зак.

— Значи все пак се върна — каза той. Гласът му бе дрезгав, нито пътен, нито писклив, а просто загрубял. — Поне си ми довел красивата си придружителка, за да има кого да гледам, тъй като не се вълнувам особено от твоята физиономия.

— Чувствата ни са взаимни — каза Зак. — Ще ни пуснеш ли да влезем?

Възрастният мъж погледна Джил. Усмихна се и ѝ подаде ръка.

— Казвам се Гарлънд Фрост.

Тя примигна и откри, че също му се усмихва в отговор. *Сигурно е бил голям сладур като млад. Дори и сега усмивката му може да разтопи и айсберг.* Пое ръката му и я стисна за миг.

— Аз съм Джил Брек и много се радвам да ви видя, макар че господинът до мен е сърдит.

Фрост се изсмя рязко.

— Той ме познава.

— Затова съм сърдит — обади се Зак.

— Заповядай — покани я Фрост. — Вече ми харесваш.

— Ами той? — попита тя.

Старецът погледна сребристото куфарче в ръцете на Зак.

— Носиш ли ми нещо?

— Защо иначе бих дошъл?

Нещо проблесна в очите на възрастния човек. Можеше да е и гняв, и любопитство, и болка, и нетърпение, или пък комбинация от четирите.

Джил нямаше нужда от опита, който бе натрупала през годините в преценяването на характера на клиентите си на реката, за да разбере,

че каквото и да бе общото минало на Зак и Фрост, чувствата им бяха сложни и болезнени.

— Защо ли наистина? — грубо отсече Фрост. — Би трябвало да затръшна вратата в неблагодарното ти лице.

— Тогава няма да разбереш какво съм ти донесъл — усмихна се Зак, разкривайки белите си зъби. — А това ужасно би те ядосало.

Фрост му обърна гръб, хвана Джил за ръка и я поведе навътре в дома си.

— Добре дошла в Таос. Невероятно е, че толкова хубаво момиче може да търпи грубиян като Зак Балфур.

Тъй като не затръшнаха вратата в неблагодарното му лице, Зак ги последва вътре.

Не бързаше да ги настигне. Знаеше съвсем точно къде и как Фрост ще подложи Джил на изпитание. Голямата стая не бе наречена така само заради размерите си. Ако някой не останеше впечатлен от нея, тогава Фрост изобщо не си губеше времето с него.

Джил издържа на теста.

Тя мълчаливо се взираше в голямата стая на Фрост. Надяваше се, че не е зяпнала с отворена уста, но не би се учудила, ако беше така.

В единия ъгъл гореше огън в откритата камина. Уханието на горящи кедрови цепеници изпълваше стаята с чист и натурален аромат. Десетки картини бяха окачени високо по светло боядисаните стени. Под тях, на нивото на очите, по протежението на цялата стая имаше витрини с глинени съдове, бронзови статуетки на каубои и предмети, изработени от индианците.

Доколкото можеше да прецени, всичко във витрините бе достойно за музейна експозиция.

Библиотечни маси, покрити с купища книги и полусглобени съдове заемаха по-голямата част от приземната част на помещението, освен едно огромно дървено бюро, което приличаше на наблюдателен пост. Намираше се върху платформа, издигната на две стъпала над пода на голямата стая.

— Харесва й — обърна се Фрост към Зак. — Вкусът ти към жените се е подобрил.

— Тя ми е клиентка — отвърна той. — Работя по една задача.

— Значи още си в правителствените служби. Съжалявам да го чуя. Онези празноглавци, които управляват страната, не заслужават да

им се помага.

— Напуснах службите преди пет години — обясни Зак. — Сега работя за „Сейнт Килда Консултинг“.

Сребристите вежди на Фрост се вдигнаха изненадано.

— Учудвам се, че посланик Стийл те търпи.

— Той е истински образован човек и джентълмен. Разбираме се прекрасно.

За разлика от Зак и Фрост.

Джил потръпна от подводните течения, които усещаше, но се поколеба да застане между двамата. Освен това стаята беше забележителна. Сърбяха я ръцете да надникне във всяко чекмедже и шкаф.

— Значи пак си в бизнеса с изкуство? — попита Фрост, все още нащрек.

Зак сви рамене.

— Нали съм тук. Когато не съм зает с това, се занимавам с автоархеология.

— Какво, по дяволите, е това?

— Колекционирам стари американски коли. Ако все още имаш оня стар „Интернешънъл Тревъл Ол“, ще ти дам пет хилядарки за него.

— Защо?

— Познавам човек, който търси такъв и ще ми плати поне осем хиляди.

— Не ти вярвам — отсече Фрост. — Как се казва?

— Не го познаваш — отвърна Зак.

— Ще го открия — каза Фрост. — Няма нещо в света на колекционерите, което да не мога да открия след време.

— Така ли? — подразни го Зак. — Тогова ми намери „Плимут Баракуда“ от хиляда деветстотин седемдесет и първа година, кабриолет, с двигател „Хеми-426“.

— Може и да намеря — рязко отвърна Фрост. — Ако имам време за губене.

— Ще ти трябва доста време — подхвана Зак. — Били са направени само девет такива и осем вече са намерени. Предполага се, че последната кола е превърната в старо желязо в някаква морга някъде тук в Югозапада, но аз мисля, че това бебче все още е някъде тук.

— И какво от това? Колите не са изкуство.

— Кажи го на човека, който плати два милиона и отгоре за кабриолет номер осем — възрази Зак.

— Два милиона долара ли?

— И отгоре.

— Да ме вземат мътните — възкликна Фрост. — Но въпреки това, не са изкуство.

— Въпрос на гледна точка.

— Стига си дразнил домакина ни — обърна се Джил към Зак, без да откъсва очите си от картините на стената. — Много добре знаеш какво е изкуство, когато видиш такова. А аз в момента гледам наистина изящни произведения на изкуството.

И двамата мъже сякаш се изненадаха от напомнянето, че не са сами в стаята. Проследиха погледа на Джил.

На стената бяха подредени осем пейзажа от Запада. Всички бяха красиво изложени в позлатени музейни рамки и поставени под насочено осветление, което подчертаваше всяка светлосянка в платното.

— Големите равнини, Западните Скалисти планини, Северозападният бряг, високите плата, Югозападът — във всеки сезон и настроение — говореше тя и минаваше покрай картините. — Невероятно.

А две от платната бяха на Дънстан.

40.

Над Ню Мексико

Петнайсети септември, 18:14 ч.

— Нещо ново? — кресна в слушалката Скор.

— Виждаш ли нещо ново във файловете си? — Тонът на Ейми издаваше съвсем ясно колко е ядосана в действителност. — Излязла съм на среща, а телефонът ми не спира да подскача като уплашен хамстер. Прекарвам толкова много време в дамската тоалетна, че Дан сигурно мисли, че имам разстройство.

— Плащам ти извънреден труд.

— Предпочитам да се уредя със секс.

Скор прехапа устни, за да не изругае. Проблемът с наемането на умни и млади компютърни специалисти бе, че бяха повече млади, отколкото умни.

— Няма нищо ново от подслушвателното устройство в телефона — каза тя, като изговаряше думите отчетливо, сякаш Скор беше идиот. — Казах ти, че ще ти се обадя, ако има нещо.

— Кога за последно провери?

— Когато ми звънна последния път. Което означава преди четири минути и шестнайсет — о, не, седемнайсет — секунди.

— Къде е компютърът ти?

— В офиса, свързан със сателитния телефон в другия ми джоб, в случай че нещо се промени. Освен това съм накарала Стив да следи непрекъснато компютъра ми, в случай че изскочи нещо по-съществено. Защо просто не му пратиш съобщение на него и не изключите посредника?

Скор изсумтя отвратен и прекъсна линията. Намръщи се на компютрите пред него. Мигащият сигнал на проследяващото устройство се появи наскре уличната карта на Таос.

Единствената добра новина беше, че бе спряло да се движи.

Увеличи мащаба на картата, докато не видя точния адрес. После зададе информацията в другия си компютър и зачака нетърпеливо на

екрана да се появят указанията как да стигне дотам. Докато чакаше, гледаше мигащия сигнал.

Все още седеше на едно място.

— Точно така, бебчо. Остани, където си. Татко идва да те вземе.

И много се надяваше онази кучка Брек да му се изпречи на пътя. Нищо лично. Просто носеше прекалено много неприятности и никаква полза. Също като пралеля си. С малко късмет госпожица Брек скоро щеше да си бърбри със старата дама.

Стига мъртвите да говорят.

41.

Таос

Петнайсети септември, 18:21 ч.

— Значи харесваш пейзажите от Запада — обърна се Фрост към Джил, нарушавайки тишината. — Особено картините на Дънстан. Защо?

Тя се сепна и едва тогава осъзна, че е била напълно завладяна от изкуството и е пренебрегнала останалите в стаята.

— Съжالياвам. Не исках да бъда груба.

— Нищо подобно — каза Фрост. — Твоята реакция просто ми напомня колко велики са тези картини. Толкова се захласвам в сглобяването на парчетата от глинени съдове, че забравям да вдигам поглед достатъчно често.

Джил погледна към Зак и безмълвно го запита доколко би могла да се довери на Гарлънд Фрост.

— Онова, което ще кажем тук, си остава само между нас — обърна се Зак към Фрост. — Съгласен ли си?

Фрост измери Зак с проницателния си поглед.

— Също като в доброто старо време.

Зак кимна.

— Съгласен — обади се Фрост. — Какво има?

— Имам въпроси за едни дванайсет пейзажа, които са притежание на семейството на Джил от три поколения насам — започна Зак.

— Добри ли са?

— На мен ми харесват — отвърна Зак. — Много.

Фрост изсумтя и се обърна към Джил:

— Кой е купил картините?

— Подозирам, че са били подарени. — *Или дори откраднати.* — Определено не съм намирала никакви квитанции за покупката им в семейните книжа.

— Произход? — обърна се към Зак по-възрастния мъж.

— След бабата на Джил ги наследява по-малката сестра на баба й, а след това и самата Джил.

— Има много експерти, а и „Сейнт Килда Консултинг“ има договор за сътрудничество с „Реъритис Ънлимитид“. Защо идвате при мен? — поинтересува се Фрост.

— Преди Томас Дънстан да се самоубие, моята баба е била негова любовница в различни периоди от живота му — обясни Джил, преди Зак да успее да отговори. — Първоначално е имало тринайсет картини. След като данъците за земята станали прекалено високи и Модести вече не можела да ги плаща, тя изпратила най-малкото платно за оценка в една галерия в Парк Сити, Юта. По някаква случайност платното било „изгубено“.

Фрост присви очи, но не каза нищо.

— После някой ми върна картината под формата на срязани ивици платно — завърши тя горчиво.

— Унищожена ли е? — попита възрастният човек.

— Непоправимо — обади се Зак. — Парчетата са в чантичката на кръста й. Не ме питай защо. Казах й, че нямат никаква стойност.

Джил сви рамене, разкопча колана на чантичката и я метна към него.

— Тогава ти ги изхвърли. Аз не мога.

— По-късно. — Зак улови чантичката с една ръка и я хвърли към най-близкия диван. Сателитният телефон й придаваше достатъчно тежест, за да прелети разстоянието от близо два метра. — По-важна е смъртната заплаха, която се е появила заедно с парчетата. Тогава тя се свързала със „Сейнт Килда“.

Фрост погледна към металното куфарче, което Зак все още стискаше.

— Надявам се, че вътре е някоя от картините.

Зак остави куфарчето на земята, отключи ключалките и го отвори. Когато махна предпазните покрития, отдолу се показаха две платна в идеално премерени гнезда от стиропор — по едно платно от всяка страна.

Фрост остана мълчаливо загледан в картините толкова дълго, че накрая на Джил й се прииска да го разтърси.

— Извади ги — обади се възрастният човек. — Нека ги видя отблизо.

Зак внимателно извади картините.

— Вие ли свалихте рамките им? — попита Фрост.

— Доколкото знам, никога не са били слагани в рамки — обади се Джил.

— Насам — нареди кратко Фрост.

Замахна с ръка по повърхността на бюрото си и набързо разчисти място и за двете картини. Списания по археология и художествени доклади се посипаха по пода, без да ги забележи.

Зак сложи платната на бюрото.

— Донеси и останалите — нареди Фрост, без да откъсва очи от картините.

— Живея, за да служа — измърмори Зак.

— Ще ти помогна — бързо се обади Джил.

— Разчисти място ей там — предложи Зак и посочи към една библиотечна маса, отрупана с книги.

Фрост не обръщаше внимание на нищо друго, освен на платната пред него. Напрежението в погледа му преливаше и в мълчанието му. Не вдигна очи, докато Зак не донесе още две картини. Фрост се приближи към тях, като стъпваше безшумно върху персийския килим. Изобщо не забеляза, когато част от книгите, които Джил подреждаше на пода, шумно се строполиха.

Зак се върна с още две картини.

Фрост гледаше към собствените си платна на Дънстан. Когато Джил постави петата и шестата картина на библиотечната маса, той побърза да отиде при тях.

За пръв път в живота ѝ тишината направо побъркваше Джил. Когато Зак се върна в стаята с картини номер седем и осем, тя повдигна въпросително вежди. Той поклати глава, затвори празното куфарче, остави го редом с другите и излезе.

Фрост размести две от платната и каза:

— Светлина. Металната лампа до глинените парчета.

Тъй като Джил бе единственият друг човек в стаята, предположи, че заповедта е отправена към нея. Прекоси половината стая, изключи лампата от контакта и я занесе на Фрост.

Той събори още книги на пода, за да направи място за основата на лампата и дългото ѝ подвижно рамо. Без да чака да ѝ наредят, тя включи лампата в най-близкия контакт.

Ако така се е отнасял и със Зак, нищо чудно, че двамата не са се разбирали — помисли си тя. — Но предполагам, че познанията му в областта са поне толкова големи, колкото и арогантността му. Ако не беше така, Зак нямаше да дойде тук.

Тя продължи да премества книги, а Зак — да носи картини, докато всичките дванайсет не се озоваха на масата, а шестте алуминиеви куфарчета не бяха чинно подредени зад вратата. Последната картина на масата бе нейната любима — пейзажът с жената в червена пола.

Фрост ги разглеждаше много внимателно. После се зае да вдига всяко платно и да го оглежда и откъм гърба.

— Не са подписани — каза Зак. — Нито една от тях.

— И аз имам очи — сопна му се Фрост.

Тишината се възцари отново, докато той не огледа и последната картина.

И остана ненарушена.

Най-накрая Фрост погледна Джил:

— И кой е малоумникът, който твърди, че това не са творби на Дънстан?

42.

Таос

Петнайсети септември, 18:40 ч.

— Отговорът е сложен — обади се Зак. — Устата на един от търговците е била запушена лично от Лий Дънстан.

— Когато става дума за изкуство, Лий не може да различи собствения си задник от конска фъшкия — отсече Фрост.

— Две думи само. Морално право.

— Сякаш може да се говори за някакъв ген, който определя способността да твориш и който да се предава със сигурност на следващото поколение...

Зак сви рамене.

— Когато липсват доказателства за произхода на картината, синът има последната дума при определянето на това дали тя е, или не е рисувана от Дънстан.

— Пълни глупости. — Фрост махна нетърпеливо с ръка. — Да, знам, че е така. Това е и една от причините да се махна от търговията с предмети на изкуството. Има прекалено много идиоти. — Той се обърна към Джил. — Значи Лий Дънстан отказа да удостовери автентичността на картините ти?

— Не съм му пращала никоя от картините. Но ако мога да съдя по онова, което е казал на Джо Уейвърли-Бенет, най-добре да си спестя пощенските разходи.

— Коя картина е видял?

— Онази, която сега е на парчета — отвърна тя и посочи към чантичката си в другия край на стаята.

— Да го вземат мътните. Да не би да искате да кажете, че неизвестна творба на Дънстан е била унищожена?

— Знам само — внимателно подхвана тя, — че моята пралеля е изпратила най-малкото от тринайсетте платна за оценка. Сега имам само дванайсет картини и куп смачкани парчета.

Без да каже дума, Фрост прекоси стаята, разкопча ципа на чантичката ѝ и изсипа съдържанието на дивана. Като видя парчетата от платното, той започна да псува тихо, изричаше грозни думи, които обикновено не би произнесъл пред жена.

Остави всичко на дивана и се извърна.

— Има дни, в които съм напълно разочарован от хората — каза Фрост, докато се приближаваше към Джил. — Този е един от тях.

— Аз се разочаровам доста по-често — измърмори Зак.

Фрост не му обърна внимание и попита Джил:

— Кой още не хареса картините?

— Никой, освен вас двамата със Зак, не ги е виждал в действителност. Изпратих електронни изображения на още три от картините на различни собственици на галерии в Запада.

— Включително и на Рамзи Уърдингтън — провлачено се обади Зак.

— Е? — нетърпеливо попита Фрост.

— Уърдингтън направо ми каза, че мога да бъда арестувана за измама — отвърна Джил.

Фрост присви очи.

— Покажете ми тези електронни снимки.

Зак отиде до брезентовата си торба, извади лаптопа си, включи го и след като извади на монитора изображенията, го подаде на Фрост.

По-възрастният мъж отдели на снимките много по-малко време, отколкото бе посветил на истинските картини.

— Никой ли не е поискал да види картините?

— Само човек на име Бланчърд — отвърна Джил, — в известен смисъл.

— Човек, който в действителност не съществува под това име — допълни Зак.

— Какво каза този Бланчърд за картините? — попита Фрост.

— Нищо. Когато не намерил картините в колата на Джил, той нарязал седалките вътре и оставил заплахата за убийство.

— И унищожената картина — добави Джил.

— След разходката ни до Сноубърд ми стана ясно, че няма да мога да вляза в средите на търговците на произведения на изкуството — каза Зак. — Тогава се обадих на твоята готвачка и икономка и ѝ казах, че ще бъдем тук за вечеря.

— Е, това обяснява количествата храна, приготвена от Лупита — каза Фрост. — Тя винаги е смятала, че слънцето изгрява заради теб.

— Умна жена — невъзмутимо отсече Зак.

Джил се ухили.

— Нуждаем се от непредубедено мнение за картините — каза Зак. — Затова дойдох при теб.

Устните на Фрост се отпуснаха в леко подобие на усмивка.

— Е, поне дотолкова ми вярваш.

— Кажни ми мнението си — подкани го Зак.

— Ако тези картини не са на Томас Дънстан, аз съм готов да изям цялата си колекция от индиански глинени съдове. Но аз не притежавам моралното право. Нямам и влиянието на Рамзи Уърдингтън в средите на ценителите на изкуството на Запада. С моето мнение и четиристотин долара в добавка можеш само да сложиш рамка на някоя картина.

— Не бъди толкова сигурен — възрази Зак. — Репутация като твоята не потъва безследно, а се превръща в легенда.

Фрост погледна към Зак по начина, по който гледаше картините на Дънстан. После кимна отсечено.

— С какво мога да ви помогна?

Джил по-скоро почувства, отколкото видя как Зак си пое облекчено въздух.

— Благодаря ти — каза той. — „Сейнт Килда“ с удоволствие ще плати за твоята...

— Не ме обиждай — прекъсна го Фрост. — Докарай стълбата от гаража и свали моите две картини на Дънстан.

Зак сякаш настръхна от заповедта, но после леко се усмихна.

— Да, сър.

Фрост изглеждаше изненадан, но след това също се усмихна едва-едва.

— Аз ще ида за стълбата — побърза да предложи Джил.

— Няма нищо — обади се Зак. — Играл съм по свирката на този човек много по-често, отколкото и на двама ни е приятно да си признаем.

— Тогава престани да си чешеш езика и донеси стълбата — сопна се Фрост. — Искам тези картини една до друга.

— Твоите са по-големи от моите — обърна се Джил към Фрост.

— Независимо какво са ти казвали младите момчета, по-голям не значи по-добър — отвърна Фрост.

Тя се стъписа, после се засмя. Гарлънд Фрост не беше от лесните характери, но тя го харесваше, също както предпочиташе бързеите пред ленивите и бавни води на речните завои.

Без да каже нищо повече, Фрост изчезна в една от другите стаи. Джил видя достатъчно, за да прецени, че е библиотеката.

Зак се върна, понесъл голяма алуминиева стълба. Постави я под двете платна на Дънстан и се покатери. Подаде първото на Джил.

— Хвани го здраво — предупреди той. — По-тежко е, отколкото изглежда.

Тя пое тежестта му, без да залитне. Гребането по реката бе отличен начин да развиеш мускулите в горната част на тялото си.

— Държа го. Можеш да го пуснеш.

— Облегни го на подиума на бюрото — каза Зак.

Тя внимателно остави картината до бюрото и се върна за втората. Докато я постави до първата, Зак вече бе застанал до нея и гледаше картините.

— На едната има нарисувана фигура — каза тя. — Много малка, но я има.

— Мъжка фигура — обади се той, след като я разгледа отблизо.

— Може би. А може да е жена с панталони. Жените са носели джинси и тогава. При работа в ранчото дългите поли са ужасно бремене.

— Култовият творец и изразител на духа на мъжествения Запад да рисува жени — с панталони или не?! — иронично възкликна Зак. — Уърдингтън пръв би метнал камък по подобна еретична мисъл.

— Аз бих метнала камък по него.

— Картините на Фрост са подписани — отбеляза Зак.

— Късметлия. — Джил се поколеба. — Мислиш ли, че моите дванайсет картини наистина са на Томас Дънстан?

— Сега бих заложил много по-уверено на това, отколкото преди два часа.

— Толкова добър ли е Фрост?

— Да. И отлично го съзнава.

— А знае ли го и Рамзи Уърдингтън? — попита Джил.

— Да. — Зак се ухили като пират. — Ще бъде интересно надцакване.

Фрост се появи с една голяма и доста тънка книжка. Постави я на бюрото и я разгърна на предварително маркираната страница.

— Това са моите картини на Дънстан — каза той. — „Зора над каньона“ и „Преди бурята“.

Джил погледна репродукциите на картините, а после и заглавната страница на книгата.

— Пълният каталог с творбите на Дънстан. Кога е излязъл?

— Тал Крофърд поръча издаването му преди година и половина — обясни Фрост, — по времето, когато цените на платната на Дънстан започнаха да се качват главоломно. И то наистина главоломно.

— Кой е Крофърд? — попита Джил.

— Един от големите колекционери — отвърна Фрост. — Изкарах доста пари благодарение на него, когато се занимавах с галериите. Чух, че наддавал за всяка картина на Дънстан, която се появи на пазара. Опитва се да се докопа до моите две от години.

— Защо? — попита тя. — Искам да кажа, да, и аз обичам картините на Дънстан, но не изпитвам нужда да притежавам всяка една от тях.

— Ти не си колекционер — казаха едновременно Зак и Фрост.

— Това са хора от съвсем различна порода — продължи по-възрастният мъж.

— Амин — съгласи се и Зак. — Като речните плъхове.

— Ясно — усмихна се Джил. — Луди в рамките на предвидимото.

Фрост я погледна.

— Слава богу, че вкусът на Зак към жените се е подобрил.

— Аз съм клиентка — напомни му Джил.

Домакинът само се усмихна.

— Все това повтаряте.

Зак смени темата.

— Картините на Джил определено са в по-добро състояние от твоите. По-свежи. По-ярки.

— Били са пазени в сандък на тавана — обади се тя.

Фрост потръпна.

— Е, това е по-добре, отколкото да ги държат в хамбара. Разглеждали ли сте ги под черна светлина?

— Не — отвърна Зак.

— Защо не?

— Нямах черна светлина — отговори той. — Нито време.

— Намери си време — каза Фрост. — Вземи моята лампа. Второто чекмедже от дясната страна на бюрото. Провери женските фигури в картините на Джил. Може да са нарисувани отгоре, да са добавени по-късно, или нещо такова.

Зак отиде до бюрото и се върна с някакъв предмет, който приличаше на подвижна работна лампа, само че крушката беше черна, а не прозрачна, и се храняваше с батерии. Джил го наблюдаваше, докато той включи лампата и я насочи към първата картина. Морава светлина обля пейзажа.

— Ултравиолетова светлина — поясни Зак.

— Хлапетата, които си падат по готик стила, я използват в купоните си — обади се Джил.

— Не мога да си те представя на готик купон.

— Странно, аз пък лесно си представям теб на такова място.

Зъбите на Зак проблеснаха зловецко, когато лъч светлина ги освети.

— Когато не купонясвам, използвам ултравиолетовата светлина, за да различа поправките или допълнително нарисуваните места върху някоя картина.

Джил погледна към Фрост.

— Това ли мислиш, че е станало? Че женските фигури са били добавени по-късно?

— Няма да е за първи път — отвърна той. — Твоята пралея рисуваше ли?

— Не, но баба ми е рисувала. От майка си знам, че Джъстин Брек е правела портрети на деца и цветя.

— Женски теми — отбеляза Фрост.

Джил сдържа езика зад зъбите си.

Зак огледа картините под специалната светлина много старателно, като обръщаше особено внимание на женските фигури.

— Откри ли нещо? — нетърпеливо попита Фрост.

— Не. Фигурите са неразделна част от картините. Същото важи и за бензиностанцията в „Индиански извори“. Всички са рисувани по същото време, както и пейзажът, и са абсолютно необходими за хармонията на картината като цяло.

— И аз можех да ви кажа това — измърмори Джил под носа си.

Фрост не ѝ обърна внимание. С лекотата, присъща на дългогодишния опит, той извади едната от своите картини от рамката ѝ и я постави сред останалите. Направи същото и с втората.

Джил усети как цялата настръхва. Без рамките си, подписаните платна на Дънстан заприличаха напълно на неподписаните. Безмълвно погледна Фрост.

— Благодаря ти — каза той, но гледаше към Зак. — От двайсет години не съм виждал нещо толкова добро като тези картини.

Двамата мъже останаха загледани един в друг и очите им сякаш искаха да споделят нещо, което бе заседнало в мислите и на езиците им.

— Няма защо — каза накрая Зак. — Знаех, че ще ни дадеш откровеното си мнение, независимо дали то ще бъде именно онова, което искам да чуя.

— То ли е? — попита Фрост.

— Дали това съм искал да чуя?

Фрост кимна.

— От една страна, ми се иска да подскачам от радост — отвърна Зак.

— А от друга? — попита по-възрастният мъж.

— От друга, сега трябва да се обадя на „Сейнт Килда“ и да им кажа, че тази задача току-що се е превърнала в бомба със запален фитил.

43.

Таос

Петнайсети септември, 19:10 ч.

Скор седеше в задната част на безличния си микробус, взет под наем. Беше паркирал близо до рекламната табела на заведение, предлагащо нощувки със закуска. Това бе добре — непознатата кола нямаше да прави впечатление никому.

Лошата новина бе, че в хотелчето действително имаше отседнали гости, макар да бе време на затишие между летните туристи и зимните скиори. Но нямаше особено оживено движение на хора, така че да пречат на наблюдението му, а силно затъмнените стъкла на микробуса му осигуряваха прилично прикритие. Беше се настанил доста удобно и наблюдаваше долния край на улицата и желязната врата в кирпичените стени на дома на Гарлънд Фрост.

Най-лошото бе, че нищо от онова, което научи за Фрост, не му допадаше.

Експерт по западно изкуство. Завидна репутация, въпреки липсата на престижни дипломи. Невероятен усет за добри произведения. Оттеглил се от професията.

Но не и дотолкова, че „Сейнт Килда“ да не се докопа до него.

Поне се слави като много арогантен човек. Често се случва хората да прекарват доста време на колене, преди да привлекат вниманието му.

С малко късмет онази кучка Брек ще го ядоса с нещо.

Разпечатката от подслушвателното устройство в сателитния телефон на Брек беше любопитна, но съвсем не бе достатъчно добра. Ейми в момента я обработваше с най-различни програми за пречистване на сигнала. Трябваше всеки момент да чуе новини от нея или от Стив.

Крайно време беше.

По дяволите, това се превръща в истинска каша. Трябва да знам дали Фрост гледа електронни изображения или истински картини,

или пък изобщо е отказал да гледа каквото и да било.

И трябва да го разбере възможно най-скоро.

Търгът все повече го притискаше. В най-лошия случай Фрост в момента гледаше истинските картини.

Мога да прехвърля зида или да се промъкна през портата. Никакъв проблем.

Но в къщата?

Голям проблем.

Можеше да се обзаложи, че къщата на Гарлънд Фрост има видеонаблюдение и модерна охранителна система. Нямаше да е като при старата дама с нейната ръждясала пушка. Фрост имаше доста ценности в дома си.

Скор нямаше намерение да рискува да се стигне до убийство в тази къща, освен ако не му оставаше друг изход.

Ужасно се ядосваше, че не може дори да използва насочващия се микрофон, за да подслуша разговорите вътре в къщата. Тези кирпичени стени бяха като попивателна гъба, а не можеше да стигне до някой от прозорците, без да разкрие присъствието си. Патова ситуация. Вторият му компютър изписука. Погледна го и активира програмата за гласова комуникация. От вградените високоговорители се разнесе гласът на Стив.

— Скор?

— А, не, Великденският заек се обажда. Какво имаш за мен?

— Определено има и трети глас — каза Стив.

Сериозно? — саркастично си помисли Скор. — *И аз можех да му кажа същото.*

— Тоя тип псува като моряк — продължи служителят му. — Всичко е в разпечатката.

— Отделни думи или общата насока на разговора?

— Думи. Искаш ли да ти прочета разпечатката? — попита Стив.

— Не, освен ако не говори за картини.

— В множествено число ли? Не. Всичко беше доста заглушено, както по-рано — обясняваше Стив, — а после изведнъж стана чисто. Новият глас беснееше за някакви мръсници, които унищожавали изкуството.

— Нещо друго?

— Новият глас се сля с другите два, сякаш човекът се отдалечи от подслушвателя. Звучите отново станаха приглушени, но не като преди.

Скор застина като ловджийско куче пред скок.

— Какво е различното?

— Разликата е като между намален звук и заравяне на микрофона в кал. Имам една нова програма за обработване на звука, но не исках да започвам, без да съм питал...

— Направи го — прекъсна го сопнато Скор. — Докладвай ми незабавно.

— Може да отнеме няколко часа. Тази програма използва сложни алгоритми и отнема много време, особено на моя лаптоп.

— Независимо колко е късно, обади ми се. Обади се, чу ли? Използвай мобилния телефон. Ясно?

— Ясно.

— Тогава действай.

Скор изключи гласовата програма и се загледа през прозореца. Единственото сигурно нещо бе, че една картина е била унищожена. Тъй като именно той бе действал с мачетето, това вече му бе известно.

Защо все най-простите на вид задачи се превръщат в катастрофа?

Отиде до задната част на микробуса, отвори малко метално куфарче и извади от него полуавтоматичен пистолет. Сложи му заглушител, провери пълнителя и се върна в предната част на колата.

Когато се стъмни напълно, щеше да огледа района около дома на Фрост. Може би щеше да намери прозорец, където да действа. От товарния отдел на регионалното летище в Таос бе научил, че шест дървени каси са били разтоварени от самолета, нает от „Сейнт Килда“. Изглежда, оперативният работник слагаше всичките си яйца в една кошница.

А може би не.

Ако нещо прилича на патица и ходи като патица...

Можеше да е и херинга.

А Скор отлично знаеше как да изпържи рибата.

44.

Таос

Петнайсети септември, 19:15 ч.

В кътчето за закуска в голямата кухня на Фрост можеха да седнат трима човека. Едва-едва.

Постоянната топлина и стягането на мускулите на силното бедро на Зак разгорещяваха Джил по-силно и от пикантните питки с месо на Лупита. Зак явно не забелязваше нищо необичайно. Само дете с всяко следващо помръдване, колкото и малко да беше, се озоваваше по-близо до нея.

Сигурно случайно.

Да, а пък кокошките снасят шоколадови яйца, помисли си тя, почувствала топлината на стегнато и едро мъжко тяло от глезена чак до ханша си.

— Чух какво каза — обърна се тя към Фрост, — но все още не разбирам какъв е проблемът. Експертите спорят непрекъснато. Всеки адвокат ще го потвърди.

Зак се приведе напред, за да си вземе от пикантния сос. Докато се накланяше и изправяше, част от ръката му леко се докосна до гърдите ѝ. Добре че сега говореше Фрост, защото в този миг Джил не би могла да изрече и една дума, дори и животът ѝ да зависеше от това.

— Експертите естествено спорят и ще продължават да поддържат различни мнения — вдигна рамене домакинът им. — Виждал съм съдебни дела за авторството на дадена картина, които се проточват с години, дори и когато става дума за творби на западното изкуство от деветнайсети и дваисети век, които са относително добре документирани.

Зак се пресегна за още сос.

Или за друго.

— Виждал съм да се харчат повече пари за съдебни дела за авторство, отколкото струва самата картина — продължаваше Фрост. — В момента в Монтана се гледа едно дело за картина, която според

мен е на Чарли Ръсел, а според други — не. Един от търговците изрази публично съмненията си. Собственикът на картината го съди за клевета, уронване на престижа и пълно малоумие, задето е подбил цената на картина за пет милиона долара.

— Какво стана? — попита Зак, а гласът му бе нисък и дрезгав.

Джил си каза, че трябва да диша нормално.

И се пресегна през Зак за хартиените салфетки от дясната му страна.

Едно приятно отъркване заслужава да получи същото в замяна, каза си тя.

Зак рязко си пое дъх. Мускулите на бедрото му се стегнаха до крака ѝ.

— Добрите момчета от журито в Монтана отсъдиха в полза на експерта от Монтана — обясни Фрост. — Затова търговецът отвърна и на свой ред обвини собственика на прословутата картина в злонамерена злоупотреба със съдебния процес. Друго жури в Монтана присъди на експерта от Монтана обезщетение от двайсет милиона долара, или нещо подобно, но също толкова бомбастично като сума. Сега това подлежи на обжалване пред всевъзможни институции. Ще се влачат по съдилища, докато адът замръзне.

— Поучителна история за всички — каза Зак и издиша едва когато тялото на Джил най-сетне се върна на мястото си, — но и отличен пример за това какво се получава, когато се съберат заедно богати колекционери, адвокати и експерти по изкуството. Истинска касапница.

— Това означава ли, че ти няма да изразиш публично мнението си за моите картини? — обърна се Джил към Фрост.

Той се засмя.

— Това е една от привилегиите на старите и богатите. Няма защо да се страхувам от никого и от нищо.

— Сякаш някога е било иначе — измърмори Зак.

Фрост се направи, че не чу, и се обърна към Джил:

— Разгорещените спорове на експертите са само част от проблема ти. Друг важен аспект е това, че в сравнение с останалите творци на западното изкуство, пазарът за творби на Дънстан е доста ограничен.

Зак пак се пресегна за соса.

— Видях последните продажни цени и никак не ми изглеждат зле.

Джил си отмъсти, като си пое дълбоко дъх. Знаеше, че зърната на гърдите ѝ са настръхнали. Сега и той го знаеше.

— Погледни отвъд цените, момко — каза Фрост. — Нещата невинаги са толкова истински, колкото изглеждат.

Зак се изкашля и прочисти гърлото си, напълно убеден, че всичко, което бе докоснал, бе съвсем истинско.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Дънстан е нарисувал много малко картини — каза Фрост. — Това може да навреди на репутацията на един художник.

— Мислех, че тъкмо ограничената наличност е в основата на пазара на позиционно изкуство — обади се Джил.

— Ако има няколкостотин платна, тогава и конкуренцията е по-малко настървена — поясни Фрост и размаха вилицата си за подкрепа на думите си. — Повече хора се включват в играта, защото има по-голям шанс да се докопат до нещо. — Той спря и погледна Зак. — Ако продължаваш да се протягаш така за пикантния сос, няма да ти останат никакви вкусови рецептори, когато станеш на моите години.

Зак не му обърна внимание и си капна още малко от соса, преди да остави бутилката на мястото ѝ в средата на масата. Много бавно.

Фрост поклати глава.

— Години наред нямаше особено търсене на картини на Дънстан. Като цяло търговията с художествени произведения от Запада се финансира с пари на хора от Запада, предимно от бизнеса с петрол, а евтиният петрол доста подронваше позициите на любителите на Дънстан.

— Напоследък това не е проблем — обади се Джил.

— Не, но в изкуството винаги трябва да се гледа дългосрочно. — Фрост отпи глътка от червеното си вино, после задържа чашата високо и се наслади на наситения цвят на питието. — Импулсът, който движи колекционера, е обвит в мрак. В крайните си проявления това си е чиста проба състезателен спорт.

— Често се превръща в кървав спорт — съгласи се и Зак.

— Аз поне се утешавам с мисълта, че съм платил за всяка вещ в различните си колекции с пари, които съм изкарал на гърба на други колекционери. — Фрост се усмихна самодоволно. — Понякога си

мисля, че колекционерите се опитват да запълнят някаква черна дупка в душата си с всички тези вещи, но аз поне успявах да си изкарвам и прехраната от това.

— Виждам откъде Зак се е научил да бъде циничен — отбеляза Джил.

— Направих каквото можах за него — съгласи се Фрост.

Тя вдигна очи към тавана.

— В изкуството има много повече от цинизъм. Нещата винаги имат и своята вътрешна, а не само привнесена стойност. Подозирам, че Зак притежава изключително изтънчено естетическо чувство. А за теб съм сигурна, че е така — каза тя на Фрост.

— С всичко това и четиристотин...

— ... долара можеш да сложиш в рамка някоя малка картина — довърши Зак.

Фрост го изгледа строго над масата.

Зак не му обърна внимание. Точно в момента единственото, което го интересуваше, бе напрежението в слабините му.

— Дори и на запалените търговци и частните колекционери — продължи Фрост, — колекционерите на Дънстан им изглеждат доста странна групичка. Всъщност има около десетина такива и повечето от петдесетте картини са в техни ръце.

— Кои са? — попита Зак и вдигна очи от втората си питка.

— Най-напред, Тал Крофърд — каза Фрост. — Милиардер. Петролен магнат. Голям задник.

— Мислех, че си пада по модернизма — каза Зак. — Нали именно той плати крупна сума за една картина на Уорхол малко преди да напусна Таос?

— Онази картина беше за офиса му в Бостън. Платната на Пикасо отидоха в офиса му в Манхатън. Творбите на Полък са за имението му в Мартас Винярд. Последно чух, че си е построил истински замък южно от Рино, както и ранчо, което заема по-голямата част от долината Карсън.

— Затова естествено му трябват и картини от Запада за всички онези стени в замъка — обади се Джил.

— Милиардерите и мултимилionерите, които колекционират произведения на изкуството, не са малко — продължи Фрост. — В наши дни те определят пазара на художествени произведения,

независимо от жанра. Позиционното изкуство непрекъснато поставя рекорди в продажните цени. Още бира? — предложи ѝ той.

— Ами за мен? — Зак не искаше бира, но не би пропуснал шанса да подразни Фрост.

— Знаеш къде е хладилникът — отвърна му той.

— За мен, не, благодаря — каза Джил.

— Сигурна ли си? — попита Зак. — Можеш да прекрачиш скута ми и да се измъкнеш.

— Типично за Y-хромозомата — измърмори тя под нос.

Той само се ухили и отпи от първата си и единствена бира.

Фрост сякаш не ги забелязваше.

— Всъщност Тал може и да не е в клуба на милиардерите напоследък. Носят се слухове, че в последното десетилетие много успешно превръща милионите в хиляди. Може би именно затова се ориентира към западното изкуство като цяло и към Дънстан, в частност.

— Лесно е да минеш за голяма риба в малко езеро, така ли? — попита Зак.

— Да.

— Ако картините на Дънстан се продават за четири милиона и нагоре, това си е доста голямо езеро — обади се Джил.

Фрост сви рамене, без да се впечатли особено.

— Не чак толкова. От онова, което чувам напоследък, картините на Дънстан в Лас Вегас ще стигнат до десет милиона всяка.

— Всичко е относително — каза Зак. — Помниш ли Климт?

Джил си пое въздух, после издиша.

— Да, много над десет милиона. Просто... — Тя поклати глава. — Толкова много нули не ми изглеждат реални.

— Крофърд е колекционер от трийсет години — каза Фрост. — По един или друг начин, особено през последните няколко години, той купува всяко платно на Дънстан, което се появи на пазара, а също и няколко направо от частни колекции. Говори се, че именно той е големият спонсор на проекта за щатски музей на Невада, в който ще се помещава най-голямата съществуваща колекция от платна на Дънстан. Най-голяма, главно поради факта че това е единствената съществуваща такава.

Джил погледна към голямата стая на домакина им.

— Има две безспорно автентични творби на Дънстан, които той не притежава.

— Не мисли, че не съм бил изкушен от предложенията му — каза Фрост. — Като нищо бих могъл да получа седем милиона за по-голямата картина, но не мога да си позволя да я продам.

— Защо не? — попита тя. — Като оставим настрана факта, че много я харесваш, разбира се.

— Заради данъците — обясни Фрост. — Ще трябва да се разделя със солидна сума заради разликата между цената, на която съм я купил, и продажната ѝ цена, а аз изобщо не смятам, че правителството е заслужило тези пари.

— И аз бих имала подобни данъчни проблеми — каза Джил.

— Ако потвърдим авторството на картините ти, ще имаш — потвърди Зак.

— Какви?

— Данък имущество — каза той.

— Данъците върху имуществото на Модести Брек са официално уредени или изплатени, или както там му казват адвокатите — изтъкна Джил.

Зак погледна към Фрост, който сви рамене.

— Може и да мине — каза той. — А може и не. Правителството непрекъснато иска още пари. Така си купуват гласоподаватели.

— Искаш да кажеш, че може да се наложи да продам половината картини, за да платя данъка за другата половина? — попита Джил.

— Или да ги дариш на някой музей и така да задържиш останалите „безплатно“ — обясни Фрост. — Даренията винаги целят спестяване на данъци, а не изпълнение на гражданския дълг.

— Добре дошла в прекрасния свят на данъците и семейните финанси — обади се Зак. — И на лотариите. Независимо кой печели, правителството винаги получава близо половината от джакпота.

Джил се пресегна за бирата си и отпи голяма глътка.

— Забележително. Защо ли не сме вдигнали революция?

— Прекалено малко печеливши има. — Зак довърши и последния залък от пикантното ястие в чинията си и погледна Фрост. — Има ли начин да ни представиш на Тал Крофърд?

Фрост се засмя.

— По-лесно е да се снима човек с президента.

— Може би Стийл познава някого, който на свой ред познава друг — каза Зак.

— Мога да се свържа с един от търговците, които Крофърд използва — обади се Фрост, — но това още не значи връзка с Крофърд. Освен това по-голяма е вероятността да е в Африка или Венецуела, отколкото в Невада или Ню Мексико.

— Бих искал да видя как ще реагира на една дузина нови картини на Дънстан — каза Зак.

Фрост се измъкна от мястото си.

— Ще се обадя тук-там. Ако Крофърд е на запад от Мисисипи, ще разбере. Но само защото ми харесваш — каза той на Джил. — Ако беше заради каубоя, с когото пътуваш...

Зак изпрати с поглед Фрост, който се измъкна от кухнята и го остави с мръсните чинии. Не се случваше за първи път. И ако останеха тук, нямаше и да е за последен.

Не му се предлагаше кой знае какъв избор, освен да остане.

45.

Таос

Петнайсети септември, 20:05 ч.

Скор леко отвори страничната врата на микробуса. Лампичката на тавана не светна, защото я беше счупил. Уличните лампи бяха доста раздалечени. Вероятно защото и „тротоарът“ беше просто отъпкана ивица пръст в краищата на тясната странична уличка между онова, което би трябвало да е бордюр, и кирпичените стени на къщите. Въпреки лъскавата рекламна табела на хотела, туризмът явно не бе много популярен в този квартал на високи стени и железни порти.

Само две пресечки по-нататък уличното движение бе доста шумно и много коли минаваха и спираха пред различни ресторанти и галерии. Никой не завиваше по тясната уличка с дебели кирпичени стени и обърнати навътре към дворовете къщи в испански стил.

Време за леко разузнаване.

Пистолетът се люшкаше доста неудобно в кобура на колана му. Заглушителите винаги бяха усложнение. Но затова пък бяха много полезни.

Много му се искаше да се отърве от лошите предчувствия за тази операция. Може би това беше само обичайната му параноя. Или беше свързано с шестте транспортни каси, които бяха докарани в дома на експерт по западно изкуство.

А може би причината бяха кирпичените стени, които го обграждаха. Къщите изглеждаха като крепости в тъмната уличка. И това стигаше, за да накара човек да се заозърта през рамо.

Скор се постара да се отърси от притесненията и се съсредоточи върху задачата си. Вървеше небрежно, като човек, който имаше пълното право да се намира тук, и мина бавно по тъмната и грубо отъпкана пътека.

Когато стигна до портата, видя, че е точно такава, каквато му бе изглеждала и през бинокъла. Затворена. Заключена. С прилична

аларма, добре инсталирана. Електронните табла, които контролираха портата и алармата, бяха недостъпни откъм страната на улицата.

Огледа кирпичените стени. Ако са били предназначени да пазят от натрапници, явно не вършеха добре работата си. Равномерно разположени ниши с плочки предлагаха лесен и бърз достъп до гъстите клони на дърветата, които бяха надвиснали над стените.

Скор се покатери.

Нямаше метални жици върху дебелия стена. Никакви сензори. Нито счупени стъкла. Никакви звънци или сигнални устройства. Само прахоляк и малко окапали листа.

Фрост все едно е сложил килимче с надпис „Добре дошли“.

Скор се усмихна. Когато хората бяха толкова нехайни, заслужаваха всичко, което им се случваше.

Скочи леко в двора зад ствола на едно дърво. След като няколко минути се ослушва и оглежда, внимателно се приближи до паркирания додж „Магнум“.

Заклучен.

С електронна ключалка.

Бодигардът на „Сейнт Килда“ не е небрежен, за разлика от Фрост.

Тъй като през никой от прозорците на къщата откъм страната на улицата не идваше светлина, Скор рискува и освети за миг с фенерчето си вътрешността на колата. Транспортни каси, точно както ги бе описал човекът от летището. Шест на брой. Здраво затворени.

Явно Фрост никак не изгаря от желание да помага с оценката на картините.

Стига вътре наистина да има картини, а не просто нещо, с което да се отклони вниманието на заинтересованите. В „Сейнт Килда“ разполагат с повече трикове и от училище за магьосници.

Изключи фенерчето и отново потърси прикритие в сянката на дървото. Можеше да открадне колата, но това бе загубена кауза. Даже и да минеше през заключената порта, толкова близо до мексиканската граница на много от скъпите коли под наем монтираха скрити проследяващи устройства.

Да се опита да измъкне дървените каси една по една, никак не му допаднаше като идея. Шест прехвърляния през стената, натоварен с по една каса, си беше чисто търсене на беля.

Независимо какво щеше да реши, налагаше се да изчака всички в къщата да заспят. Или да си тръгнат. Нямаше никакви гаранции, че бодигардът и онази жена, Брек, нямаше да напуснат къщата всеки момент. Фрост се славеше като доста сприхав и негостоприемен тип. Имаше по-голяма вероятност да изхвърли служителя на „Сейнт Килда“, отколкото да му помогне.

Скор се усмихна пресметливо. Щеше да изчака и да види какво ще стане. Много по-лесно щеше да му е да си свърши работата на паркинга на някой мотел, отколкото в двора на Фрост.

Прехвърли се обратно през стената също толкова тихо, колкото беше влязъл.

Никой не забеляза.

Настани се удобно в микробуса си и се зае да наблюдава единствения вход и изход за коли на старата кирпичена къща. Ако никой не се размърдаше в къщата до полунощ, той щеше да отскочи набързо до бензиностанцията с малкия денонощен супермаркет в края на града. После щеше да се върне, да вдигне врява и да стреля по всеки, който беше достатъчно глупав да се покаже навън.

Ако не друго, то поне щеше да забави противниците си достатъчно дълго, за да мине търгът.

А след това изобщо не го беше грижа какво ще стане.

46.

Таос

Петнайсети септември, 20:30 ч.

— Това не се е променило — възмутено отбеляза Зак.

— Кое?

— Лупита няма да идва утре, а Гарлънд би направил всичко, само и само да се отърве от разчистването на масата. — Зак се зае да събира мръсните чинии. — Явно смята, че е под достойнството му.

Джил се засмя.

— Вие двамата откога се преструвате, че не се харесвате? — попита тя и се присъедини към почистването.

— Да се преструваме ли?

— Точно така. Не можете да залъжете никого, освен себе си.

Зак изсипваше остатъците от храната в коша и после оставяше чиниите на плота. Джил отвори съдомиялната и почна да я зарежда.

— Започнах да работя за Фрост през последните си години в колежа — подхвана Зак. — Като неплатен стажант, „който си струва всяко пени“, както обичаше да казва той. Получих първата си заплата едва след шест месеца. Останах пет години. Но... — Той сви рамене. — Нямахме достатъчно място и за двама ни.

— Двама капитани на един кораб са прекалено много — съгласи се тя. — Това е първото, което научаваш на реката.

Зак се усмихна, отвори едно чекмедже и извади стар месингов ключ.

— Ела. Ще те изпратя до стаята ти. Оставих там раницата ти по-рано.

— Ами чантичката ми за кръста?

— Прибрана е в раницата ти. Трябва ли ти?

— Не.

Тя го последва навън в чистия планински въздух. Лек бриз подмяташе окапалите листа по испанските плочки на двора. Плисъкът на фонтан бе като тих смях в мрака.

Зак отвори вратата на малка къщичка за гости и отстъпи встрани, за да влезе Джил. Докато минаваше покрай него, топлината и лекото ѝ ухание накараха тялото му да се напрегне още по-силно.

Затвори вратата зад гърба си. Единствената светлина в стаята идваше от малка ниша, в която беше запалена стара керамична свещ.

— Когато напуснах Фрост — каза Зак, докато окачваше ключа на един пирон на стената, — мислех, че няма да се върна повече. Никога. Един от старите съдружници на Фрост ме нае в ЦРУ като консултант по международната търговия с предмети на изкуството.

— Не би ми хрумвало, че ЦРУ може да се занимава с изкуство — подхвърли Джил и отиде до камината.

— Много грешаш. В търговията с изкуство има замесена голяма доза дипломация и международно разузнаване. Само руснаците например перат милиони долари чрез престижни аукционни къщи в Лондон и Ню Йорк.

В мрака проблесна дълга клечка. Джил поднесе пламъчето към сухите подпалки и тънките клонки в камината.

— А какво стана с изкуството заради самото изкуство? — попита тя, когато се изправи.

— Сблъска се с реалността. — Зак направи няколко крачки и се озова до нея и грациозния танц на пламъците. — Но и като бюрократ не бях по-щастлив, отколкото като момче за всичко на един арогантен гений. Затова, когато посланик Стийл ми предложи да работя за него по определени задачи, веднага приех.

Джил се обърна и погледна към Зак. Огледа го внимателно.

Видяното ѝ хареса.

— Какво? — попита той. — Да не би носът ми да е наопаки?

— Не съм чела досието ти, така че съм в по-неизгодна позиция.

Очите му с цвета на уиски бяха почти златисти под светлината на огъня.

— Не си пропуснала нищо важно.

— Относно работата — може би. Но колкото до забавленията...?
— Тя зачака.

Той замръзна. Осезателният спомен за докосването на настръхналите ѝ зърна изгаряше съзнанието му като огън.

— Питай каквото искаш. — Гласът му излезе прекалено дрезгав, но не можеше да промени този факт, както не можеше да овладее и

пулсирането в джинсите си, които му отесняваха с всеки удар на сърцето му.

— Обвързан ли си с нещо друго, освен със „Сейнт Килда“ и със стари американски коли? — попита Джил.

— С какво например?

— С жена.

— Не. А ти?

— Предпочитам мъжете.

— В множествено число? — попита той направо.

— Мисля, че и един като теб ми стига. — *Вероятно един като теб ще ми дойде в повече* — призна си мислено тя, — *но пък докато го разбере, ще бъде страхотно приключение.*

Точно както ѝ харесваше.

Зак обви с ръка тила на Джил и я придърпа към себе си, а после още малко, докато почувства тялото ѝ плътно до себе си от устните до коленете си.

— Дали си мислиш за онова, за което се надявам да си мислиш? — попита той.

— Ако надеждите ти включват двама ни и едно легло, да.

— Легло, под, стена, каквото и да е. Не съм придирчив.

— Възбуден си — прошепна тя във врата му, — което те прави непридирчив.

И прекалено изкусителен, за да откажа.

Чувството, което изпита, когато езикът ѝ лекичко го докосна, накъса дишането му.

— Караш ме да забравям лекцията за опасностите при смесването на работата с удоволствието.

— Спускането по реката е моя страст и работа едновременно. Какво лошо има в това?

— Проклет да съм, ако знам.

Джил се повдигна на пръсти, когато ръцете му я обгърнаха. Целувката бе като Зак — силна, страстна, напрегната и възбуждаща, също като мига, в който бързеите подемаха сала.

Целият гняв и страхът, които Джил се мъчеше да овладее, откакто бе намерила изтърбушената си кола, сега пламнаха в страст. Гладът, който изпитваше, не можеше да се сравни с нищо, изпитано досега. След като бе задоволила първоначалното си любопитство в

колежа, рядко бе имала любовници. Реката бе много по-вълнуваща от всеки мъж.

Досега.

Зак почувства разпалващата се у нея страст, чу дрезгавия звук, изтръгнал се от гърлото ѝ, и забрави всичко, освен вкуса, топлината, кожата ѝ под ръцете и езика си.

Леглото бе в другия край на стаята.

Прекалено далеч.

Захвърли блузата ѝ през рамо и се наведе към настръхналите ѝ зърна, които го подлудяваха още от вечерята. Докато поемаше едното с устни, усети хладния въздух в стаята с гърба си, когато тя свали ризата му и я пусна встрани.

Докосването на ръцете ѝ до ципа на джинсите му го накара да потръпне от страст.

— Презерватив — успя да каже той.

— Къде? — попита тя, допряла устни до голите му гърди, докато лекичко гризваше от плътта му.

— В задния джоб.

— Надявах се да е отпред.

Смехът му се превърна в стенание, когато едната ѝ ръка разкопча ципа му, а другата с бавно опипване търсеше презерватив в задния джоб.

— Обичаш да дразниш — каза той.

— Заслужава си да те подразни човек.

Одобрението в гласа ѝ и ласките на ръката ѝ едва не го накараха да загуби самообладание на мига.

— Другият джоб — дрезгаво се обади той.

Ръката ѝ се плъзна под бельото му и само след секунди се озова обвита около него. Той измърмори нещо с надебелял и прегракнал глас, докато пръстите, а после и устните ѝ го галеха.

— Край — отсече той. — Стига толкова игри.

Само след секунди Джил се озова гола и легнала по гръб пред огъня. Зак коленичи между краката ѝ, сложи презерватива на мястото му и провери с пръст колко е разгорещена. Влагата, която усети, и уханието на възбудата ѝ го накараха да благодари на бога, че вече е на колене, защото иначе сега щеше да падне. Тя беше влажна, гореща и

стегната, кожата ѝ бе пламнала от страстта, ханшът ѝ се повдигаше да срещне докосването му.

Опита се да проникне нежно в нея, но беше прекалено късно. Тя бе твърде разпалена за още закачки, както и той. Само стегна мускули и проникна в нея с един рязък тласък, изпълвайки я.

От гърлото на Джил се изтръгна задавен вик и Зак замръзна абсолютно неподвижен.

— Прекалено рано ли беше? — попита той през стиснати зъби.

Тя не отговори и той понечи да се измъкне. Тогава усети ритмичното пулсиране на оргазма ѝ да го обгръща, да го гали и да го понася отвъд ръба. Започна да се движи в нея уверено, дълбоко, бързо и после потрепери, и не спря, докато светът не потъна в мрак.

Зак не знаеше колко време е минало, преди да усети отново огъня, който пропукваше наблизко, докосването на дланите на Джил върху гърба му, мекотата и силата на тялото ѝ под своето.

— Ще те смачкам — отрони той.

Тя се засмя задъхано.

— Да, но ми харесва. Което е хубаво, защото у теб има много за харесване.

Той я целуна по шията, после се търкулна настрани, като я повлече със себе си, все така потънал в нея.

— Съжалявам. Обикновено не свършвам толкова бързо.

— Аз изобщо рядко свършвам — отвърна тя, като се протегна върху гърдите му и въздъхна. — Още се чудя какво стана. И как да го повторя.

Той лениво прокара пръсти по гръбнака ѝ и надолу между стегнатите полукълба на сексапилното ѝ дупе, а после и още по-ниско, където все още бе гореща и влажна.

Дишането ѝ се накъса.

— Зак?

— Ммм?

— Не е ли прекалено рано?

— Не и за теб.

Понечи да го попита какво има предвид, но откри, че не може да диша. Можеше само да отвърне на нежните ласки на пръстите му, на натиска, отъркването, плъзгането и нежното отдръпване, докато огънят изпод пръстите му не обхвана цялото ѝ тяло.

Той се усмихна, когато почувства оргазма ѝ. Когато тя най-сетне застина и остана да лежи безпомощна върху него, той най-накрая се измъкна от нея.

Тя само изръмжа като сърдито коте.

Той се засмя и я вдигна на крака.

— Време е за леглото.

Тя се прозя.

— Тук ми харесва повече.

— На сутринта ще си ми благодарна.

— И в момента съм ти безкрайно благодарна.

Зак грабна джинсите си, измъкна от джоба още презервативи и я погледна.

— Надявам се, че не ти се спи особено, защото искам да опитам още доста неща.

Джил го погледна и се усмихна лениво и предизвикателно.

— Къде?

— Навсякъде.

47.

Таос

Петнайсети септември, 23:07 ч.

Гарлънд Фрост седеше, заобиколен от картини, и мислеше за колекцията. Пълният каталог с творбите на Дънстан лежеше отворен на бюрото. Снимките не бяха най-добрият начин за сравняване на картини, но само с това разполагаше, освен със собствените си две платна.

Колкото повече гледаше неподписаните платна и пълния каталог, и своите две картини на Дънстан, толкова повече нарастваше увереността му, че картините на Джил Брек са дело на Дънстан. Въпреки женските фигури, въпреки картината „Индиански извори“ с нейната странно изглеждаща днес бензиностанция, въпреки липсата на подпис.

Картините просто трябваше или да са на Дънстан, или да са рисувани от толкова гениален фалшификатор, че вече да няма същинска разлика между фалшификацията и изкуството.

Истинският подпис на един творец бе в работата му с четката, в енергията, подбора на цветове, усещането за пространството или липсата му, чувството за покой или липсата му, в хилядите дребни художествени детайли, чието съчетание правеше уникални платната на Дънстан.

Тези бяха нарисувани от Томас Дънстан.

Фрост трябваше само да го докаже.

Вълнението наелектризираше цялото му тяло и го зареждаше с енергия, която си мислеше, че с годините е изгубил. Но всичко това се спотайваше у него, очаквайки само нещо, заслужаващо интереса му, да се появи в живота му, загубил своя живец.

Искаше му се да събуди Зак и да го прегърне. Но той едва ли щеше да се зарадва да бъде прекъснат.

Фрост се усмихна и отново се зае с онова, което бе правил многократно през последните няколко часа. Вдигаше всяко платно

поред и го оглеждаше внимателно отпред, отзад и отстрани. Пропускаше нещо важно. Знаеше го.

Просто не можеше да разбере какво.

С въздишка на нетърпение той отвори лаптопа, който използваше за проучванията си. Отново прегледа набързо всички бележки, които бе намерил за Дънстан, стари снимки на творбите му и всички високопарни думи, с които се описваше неописуемото.

— Идиоти и глупаци — измърмори той. — Особено Лий Дънстан. Този човек разбира от изкуство, колкото и магарето — от музика.

Гарлънд разсеяно прокарваше пръсти по ръба на „Индиански извори“, замислен за Дънстан и изкуството, за живота и непознаваемото. Когато осъзна, че пръстите му постоянно се връщат към едно и също място на летвичката за опъване на платното, той спря, после повтори лекото движение, този път напълно съзнателно.

Определено структурата беше по-различна.

Обърна платното с главата надолу, за да погледне какво е напипал. Това, което бе привлякло пръстите му, можеше да е просто допълнително удебеление на боята, но не можеше да е сигурен на тази светлина. Занесе платното до бюрото си, насочи силната лампа и намръщено се загледа в долния край на платното, който бе загърнат върху летвичката — част от картината, която нямаше да се вижда, след като се сложи в рамка.

После включи черната светлина и изключи лампата на бюрото. Остана за минута загледан в резултата, после се зае да преглежда долния ръб на всяка от картините с черната светлина.

Едва преполовил огледа, вече се усмихваше широко. Когато приключи, се смееше с чистата радост на човек, открил нещо ново и прекрасно в етап от живота си, когато всичко му се струва старо и безинтересно.

— Зак, момчето ми, на сутринта ще ме разцелуваш и по четирите бузи, и при това ще ми благодариш.

Все така широко ухилен, Фрост се зае да подкрепи истината с малко проучване в интернет.

48.

Таос

Шестнайсети септември, 1:07 ч.

Скор приключи с уринирането в празната бутилка от лимонада, затвори я и я остави до другата, на пода пред дясната предна седалка в микробуса. Когато по-късно напуснеше града, щеше да направи като всички шофьори на камиони на дълги разстояния, които работеха на надница — да изхвърли през прозореца пълните с урина бутилки покрай магистралата.

Провери компютрите си, не научи нищо ново от подслушвателя в телефона на жената и реши, че е време да се захване за работа. Крайно време.

От миризмата на бензин му се гадеше.

Измъкна се от микробуса и се плъзна напред като сянка в нощта. Докато изминаваше краткото разстояние до къщата на Фрост, усещаше в страничния джоб на якето си масивната палка с кръгла топка в единия край, която се удряше в бедрото му. Пистолетът със заглушителя му убиваше на кръста. Бутилката с бензин, която носеше увита в хартиена торба, продължаваше да вонят ужасно, както през целия изминал час. Пелетите от пресовани дървени стърготини, които сега крепяха бутилката изправена в торбата, бяха готови да се включат в забавлението.

Никой не го видя как се прехвърли през кирпичената стена.

Стигна бързо до колата, забеляза, че дървените каси са още вътре, и се усмихна. Удари рязко задното стъкло с палката. При удара обезопасеното стъкло се раздробиха на лъскави парченца, точно както трябваше. Без остри ръбове, които можеха да срежат плътта.

Алармата се разпищя за няколко кратки секунди, колкото му бяха нужни да запали импровизирания фитил на бензиновата бомба и да метне торбата и бутилката вътре в колата.

Пламъците избухнаха толкова мигновено и яростно, че едва не обгориха лицето му.

Майчице. Следващия път няма да използвам толкова стърготини.

Но сега искаше да е сигурен, че огънят ще се разгори и няма да угасне. Остана в сянката на стената още няколко секунди, колкото да се увери, че пламъците няма да отслабнат.

Огънят пламтеше с такава ярост, че хвърляше сенки като от слабо слънце.

Неочаквано предната врата се отвори. Скор видя отблясък от посребрени коси, измъкна оръжието си и се прицели.

Пистолетът на Фрост гръмна миг преди и Скор да стреля.

49.

Таос

Шестнайсети септември, 1:11 ч.

Зак бе нахлузил джинсите си и вече тичаше към вратата на къщата за гости още преди да осъзнае напълно какво го е събудило.

— Зак? — обади се Джил с пресипнал от съня глас.

— Остани тук — нареди той на път към вратата. — Изстрели.

Откъм предния двор се носеха тревожните звуци на алармата на колата.

Зак затвори плътно вратата на къщата за гости и хукна бос през двора към голямата къща. Оръжието му беше там, където трябваше да бъде и той — в стаята за гости на горния етаж.

Входната врата бе отворена. Фрост лежеше на пода и в светлината на лампите червенееше локва кръв. Голям револвер лежеше на няколко сантиметра от дясната му ръка.

Огънят гореше буйно напред алята и поглъщаше колата, като придаваше на всичко в заградения с кирпичени стени двор зловец вид.

Един куршум звънна при удара в металната камбанка само на десетина сантиметра от главата на Зак.

Заглушител.

Зак угаси светлините в коридора и се просна на пода редом с Фрост. С едната си ръка опипа за пулс.

Учестен, но все пак го има.

Взе пистолета на Фрост, хвана го здраво с две ръце и се прицели в сянката на мъжа, който бе замрял за миг върху кирпичената ограда.

Тъмният метал в ръката на непознатия отразяваше пламъците.

Звукът от пистолета на Фрост проехтя втори път, а след това и трети, взривявайки нощната тишина. Револверът даваше силен откат в ръцете на Зак, но той го очакваше. Фрост винаги бе казвал, че ако оръжието не рита като муле, значи е за жени.

Чу се рязък вик, ругатня и сянката изчезна отвъд стената.

Зак скочи на крака и набра кода за отваряне на портата. Докато правеше това, чу шляпане на боси крака в коридора зад гърба си и веднага след това Джил го повика по име.

— Обади се на телефон 911 — извика той на свой ред. — Фрост е ранен. Не се показвай на светлината. Може да има повече от един стрелец.

Зак се затича към портата и чу как някой бяга. Рискува и хвърли бърз поглед през бавно отварящата се врата.

Един куршум рикошира в металните пръти.

Зак се хвърли по очи и пропълзя няколко сантиметра напред, колкото да види, че мъжът отново е побягнал. Изстреля още два бързи куршума, които прозвучаха като една обща звукова експлозия.

Миг колебание, а после сянката зави зад ъгъла и изчезна в пресечката.

Зак вече бе на крака и бе изскочил на улицата. Само след три крачки бе набрал пълна сила и преследваше смъртоносната сянка.

50.

Таос

Шестнайсети септември, 1:12 ч.

Когато Зак изчезна през портата, Джил падна на колене до Гарлънд Фрост. Искаше да извика след Зак да бъде внимателен, но беше прекалено късно. Него го нямаше и единственото, което можеше да стори, бе да помогне на Фрост.

Дори и без светлината от уличните лампи или от верандата се виждаше, че кръвта тече от рана малко над и леко встрани от катарамата на колана му и попива в ръчно тъканото килимче, което освежаваше плочите на пода.

Прекалено много кръв.

Тя грабна безжичния телефон от масичката в коридора, набра 911 и подпря слушалката между ухото и рамото си. Още преди да дочака сигнал, започна да разтваря ризата на Фрост, за да прецени сериозността на раната. Едва забелязваше горящата кола, миризмата на пластмаса, парафин, дървени плоскости и суров бензин. Беше напълно съсредоточена върху Фрост.

От телефона се чу спокоен мъжки глас.

— Таос, 911. От какъв характер е спешният случай?

— Имаше стрелба, един човек е ранен и една кола е в пламъци — каза Джил. — Домът на Гарлънд Фрост в Таос. Трябва ни линейка, и то веднага. Също и пожарна кола. Един приятел преследва стрелеца. И двамата са въоръжени. Не знам точния адрес.

— Преди малко получихме сигнал за тревога от компанията, инсталирала охранителната система на Гарлънд Фрост. Полицията е на път. Име и възраст на пострадалия?

— Гарлънд Фрост, над седемдесетте.

— Вашето име, моля.

— Само елате — рязко отвърна Джил. — По-късно ще попълня формулярите ви.

Без да затваря, тя остави телефона настрана и се съсредоточи върху Фрост. Очите му бяха отворени и блестяха с отражението на пламъците. Устните му бяха стиснати от болка.

— Гарлънд — високо го повика тя, докато разкъсваше ризата му.
— Чуваш ли ме?

Главата му помръдна и очите му се спряха на нея за няколко секунди. Устата му се отвори, но оттам излезе само стенание. Очите му се затвориха и тялото му се отпусна.

Само един поглед бе достатъчен на Джил, за да прецени, че раната се нуждае от по-професионална помощ от нейната. Единственото, което ѝ оставаше, бе да се погрижи Фрост да не изпадне в шок.

— Гарлънд — каза тя спокойно и с ясен глас. — Трябва да ми помогнеш. Не губи съзнание. *Погледни ме.*

Погали бузата му. Той не отговори и тя го ощипа по-сериозно. Очите му се отвориха и се вторачиха в нейните.

— Боли ли те някъде другаде, освен отстрани? — попита тя.

Главата му се завъртя на една страна, а после на другата в бавно отрицание.

Тя изпита облекчение. *Гръбначният стълб не е засегнат. Слава богу.*

— За... застреля ме — каза той.

— Знам. Вече идва помощ.

В далечината се чу вой на сирени. Силно се надяваше те да са на път за дома на Фрост.

Едно силно избухване на пламъци през задния прозорец на колата привлече вниманието ѝ. Ако резервоарът избухнеше, Фрост със сигурност щеше да пострада.

— Гарлънд, трябва да те изтегля по-навътре. Ще боли. Съжалявам. Нямам друг избор.

Влезе покрай него в къщата, вдигна другия край на индианското килимче и започна да го тегли, докато килимчето не поддаде и не тръгна с бавно приплъзване към вътрешността на къщата, по-далеч от вратата.

Бавно — повтаряше си тя наум. — Недей да утежняваш допълнително раната. Бензиновите резервоари избухват само във филмите.

Глупости. Избухват винаги, когато има подходящи условия за това.

А само бензиновият резервоар си знаеше кога са настъпили те.

Фрост може и да бе прехвърлил седемдесетте, но съвсем не бе крехък или сух. Тежестта му върху килима бе солидна. Джил запъна босите си ходила на плочите и бавно потегли назад. Телефонът се придвижи заедно с Фрост. Мина ѝ през ума дали кръвта, която капе отгоре му, няма да причини някое късо съединение вътре в него.

Стори ѝ се, че това ѝ отне цяла вечност, но само след няколко секунди вече бе издърпала Фрост на безопасно място в коридора. Хукна към входната врата и я затвори плътно. После отново се надвеси над Фрост. Той ту идваше в съзнание, ту отново го губеше.

— Остани с мен, Гарлънд — заповяда му тя и грабна телефона.
— Остани с мен!

Без да обръща внимание на кръвта, тя сложи телефонната слушалка между ухото и рамото си и се опита да напипа пулса на Фрост. Още се усещаше.

Той простена слабо.

— Казвам се Джилиън Брек — каза тя в слушалката. — Пациентът непрекъснато губи съзнание.

Докато говореше, тя се изправи и отиде в малката и старомодно обзаведена всекидневна. Грабна две големи възглавници от дивана, както и декоративната индианска покривка на кушетката.

— Останете на линия — помоли диспечерът в слушалката. — Хората от медицинската служба са на път.

Докато се връщаше обратно при Фрост, Джил чу как операторът изпраща допълнителни подкрепления и предава съобщенията по радиото, предупреждавайки полицаите, че единият от обитателите на къщата е въоръжен.

— Госпожо, кажете на приятеля си да остави оръжието — нареди диспечерът.

— Нямам контакт с него, а и той не би оставил оръжието си, защото някой стреля по него. Този някой явно използва заглушител, защото аз чух изстрели само от един пистолет.

— Полицейската кола ще бъде при вас след минута — обясни диспечерът. — Опишете ми кой е добрият в престрелката.

— С боси крака и без риза — отвърна Джил, докато повдигаше краката на Гарлънд върху възглавниците и го завиваше с вълнената покривка. — Носи джинси. Казва се Зак Балфур. Над метър и осемдесет, тъмна коса, с тяло като на родео ездач. — Приложи натиск върху раната, доколкото се осмели, с надеждата да забави кървенето. — Нямам представа как изглежда другият.

Джил чу гласа на Зак да я вика.

— В коридора съм — викна тя в отговор, като закри слушалката. — Полицията е на път. Искат да оставиш оръжието.

Входната врата много бързо се отвори и затвори.

— Най-добре да го оставя — с възмущение каза Зак. — Свършиха ми патроните. Старата браква на Фрост произвежда много шум, но носи малко патрони.

— Приятелят ми вече не е въоръжен — отчетливо произнесе Джил в слушалката. — Разбрахте ли ме? Не е въоръжен.

— Ясно. Ще предам на полицаите.

Воят на сирените беше съвсем близък.

Когато Джил вдигна очи, видя Зак на фона на дългите и тесни прозорчета на входната врата, през които проникваше заревото от танцуващите пламъци.

— Мислиш ли, че резервоарът ще избухне? — попита тя.

— Зависи колко ще се забави пожарната кола. Как е Фрост?

— Жив е.

Зак не попита повече. Напрежението в гласа ѝ казваше повече от думите.

— Кога ще пристигне линейката? — попита Джил по телефона. — Пациентът е в шок. Нямаме много време.

— Вие лекар ли сте? — попита диспечерът.

— Професионален речен водач съм. Обучавана съм да давам първа помощ.

— Кажете им да изпратят пожарната кола на предната врата — обади се Зак достатъчно високо, за да го чуят от другата страна на линията. — Резервоарът за бензин може да избухне всеки момент. Откъм северната страна има по-малка врата към двора. Тя ще е безопасна, в случай на експлозия. Изпратете медицинските лица там.

— Ясно — потвърди диспечерът. — Врата откъм северната страна. Пожарната кола е на по-малко от километър от вас. Полицаите

и медицинските лица ще използват северния вход.

— За последно видях стрелеца да бяга в южна посока — каза Зак. — Стори ми се, че чух запалване на кола, но не съм сигурен. Не видях никакви светлини или фарове.

— Ясно — обади се диспечерът. — Ще информирам полицаите.

Зак остави пистолета на масичката в коридора и погледна Джил.

— Ще ида да отворя вратата от северната страна. Връщам се след минутка.

— Донеси още одеяла. Какво стана с нападателя?

— Почти съм сигурен, че го раних, но все пак избяга. Няма го.

А после и Зак изчезна, хукна бос през къщата, без да вдига никакъв шум.

51.

Таос

Шестнайсети септември, 1:18 ч.

Една полицейска кола бе спряла встрани от портата на улицата. Сирената бе изключена, но синьо-червената сигнална лампа продължаваше да предупреждава за опасност. Един полицай с мегафон приканваше любопитните съседи да се прибират по домовете си още щом се появяваха на улицата.

Мощният дизелов двигател на пожарната кола заръмжа с двойна сила, когато шофьорът включи вътрешните помпи. Защитени зад силните струи вода от маркуча, двама пожарникари в специални екипи и каски на главите се приближиха към горящата кола. Водата съскаше върху горещата стомана и се превръщаше в пара, която се смесваше с кълбетата черен дим. Друг пожарник се втурна напред с брадва в ръка, замахна и строши стъклата на страничните врати.

Пламъците започнаха да стихват, потушени от водата. Много бързо взетата под наем кола се превърна в грозна и съскаща развалина. Носеше се миризма на химикали и пара. Отделни участъци все още упорито тлееха.

Джил чу как Зак води тичешком медицинските лица в къщата. Тъй като досега се бе справяла на затихващата светлина от огъня, тя светна лампите в коридора. При липсата на пламъците, които придаваха цвят на кожата му, Фрост ѝ се стори почти прозрачен. Тя се изправи и отстъпи мястото си на медицинските лица.

Една жена клекна до Фрост, за да го прегледа. В това време мъжът с нея се свърза по радиостанцията с болницата и започна да им препредава какви са жизнените му показатели, които жената му съобщаваше.

За миг Джил почувства замайване. Заради пушека, адреналина, страха или всичко накуп. Зак я прегърна през кръста, за да я подкрепи.

— Добре ли си? — попита той.

— Само си поемам дъх.

— Имаш кръв по себе си.

Тя погледна ръцете си и разсеяно ги избърса в джинсите.

— По Фрост има много повече.

Зак я поведе по коридора към малката всекидневна.

— Полицаите, които преследват нападателя, много скоро ще се откажат и ще се върнат да ни разпитват. Ако са добри, ще ни разделят, за да чуят версията на всеки.

— Е?

— Кажи им всичко, освен онова, което мислим за картините ти — тихо каза той. — Дошли сме тук само за да получим оценка от Фрост. Ясно? Просто оценка. Не споменавай за „Сейнт Килда“, смъртната заплаха или за подозренията за смъртта на пралеля ти, само за картините и експертната им оценка.

Откъм коридора чува женски глас.

— Някой от вас роднина ли е на този човек?

Зак се върна в коридора.

— Доколкото знам, има дъщеря в Санта Фе. Аз съм му стар приятел. Какво ви е нужно?

— Пациентът е слаб, но иска да говори с вас — каза жената. — По-добре да го направи, преди да го преместим.

Зак разбра онова, което жената премълча. Това можеше да се окаже последният шанс да поговори с Гарлънд Фрост.

Когато Джил дойде в коридора, тя завари Зак коленичил до Фрост. По-възрастният мъж се пресегна немощно. Кислородна маска бе закрепена под носа му и закриваше част от устата му. Устните му помръдваха.

Зак пое невероятно студените му пръсти в топлата си длан. Наведе се и приближи ухото си до устните му.

— ... стн... ъм... нт... он... тм...

Фрост повтаряше звуците отново и отново. Ръката му потръпваше в дланта на Зак.

Зак усети как палецът на Фрост го побутва лекичко. Пусна ръката му. Китката на възрастния мъж трепереше, когато завря палеца си под носа на Зак.

— Казваш, че си добре ли? — попита Зак.

Фрост поклати отрицателно глава. Изрече беззвучно някаква дума.

— Още кислород? — опита се да налучка Джил.

Същото болезнено поклащане на главата. Той простена и отново вирна палец нагоре, като се взираше в очите на Зак, сякаш искаше ученикът му да прочете мислите му.

Изведнъж Фрост се отпусна напълно.

— Не — приглушено изрече Зак. — Не, по дяволите!

Допря пръсти до вената на врата на Фрост и усети пулса. Слаб, но все още го имаше.

— Закарайте го в болница — обърна се той към медицинските служители. — *Веднага.*

В същия миг мъжът от линейката извика на пожарникарите. Двама мъже веднага скочиха на камиона и изтичаха към къщата с приготвена носилка. Натовариха Фрост и го пренесоха покрай изгорялата кола към линейката.

— Отиваме в болница „Хоули Крос“ — каза жената. — Ако успеете да намерите дъщерята, кажете ѝ да дойде там по-бързо.

Зак стисна зъби заради онова, което не бе изречено.

— Ще ѝ кажа.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса за стрелбата — каза един полицай, който тъкмо влизаше през отворената врата.

— Говорете първо с нея — каза Зак и посочи с палец към Джил. — Аз трябва да се обадя на най-близкия роднина.

52.

Таос

Шестнайсети септември, 2:30 ч.

Зак запали двигателя на старата кола на Фрост, модел „Травъл Ол“. Моторът забръмча с равномерен звук. Фрост все още поддържаше колите си в отлично състояние.

— Мислиш ли, че полицаите ни повярваха? — попита Джил.

За първи път бяха останали насаме след времето в къщата за гости.

— Горедолу.

— Дойде ми до гуша да повтарям едни и същи отговори пред един и същи полицаи безброй пъти.

— Стандартна процедура. Полицаите трябва да разследват стрелба и палеж. — *Може би и убийство. Господи, надявам се, че не.* — Замесен е известен местен гражданин. Докато Фрост не потвърди версията ни, ние сме единствените заподозрени, с които полицаите разполагат.

— Защо ще ги викаме, ако някой от нас е застрелял Фрост?

— Защо не?

Джил понечи да каже нещо, но се отказа и само въздъхна.

— Забрави, че съм питала. Умът ми не е в най-блестящата си форма.

Той вдигна дясната си ръка и погали бузата ѝ.

— Справи се отлично, Джил. Много по-добре, отколкото мога да очаквам от обикновен цивилен. Запази самообладание и помогна, вместо да се пречкаш.

— С всичко това и четиристотин долара... — Звукът, който издаде, би могъл да бъде и смях, но вероятно не беше. — Мислиш ли, че Фрост ще се оправи?

— Той е силен. — *Прекалено много кръв имаше. Почти му изтече кръвта в коридора.* — Ако успеят навреме да му прелеят достатъчно кръв, скоро пак ще е на крака.

— Какво каза дъщеря му?

— Пътува насам. Ще ѝ трябват поне два часа, може и повече.

Джил се загледа в уличните лампи, покрай които преминаваха бързо. Имаше малко хора по улиците и още по-малко бяха трезви.

— Защо? — попита тя след минута.

Зак знаеше какво пита.

— Не е обикновен обир, който се проваля в движение. Колата е била мишената, което означава, че стрелецът е търсел картините.

— Те са в къщата.

— Транспортните каси бяха в колата. Добавяш малко парафин, бензин и запалваш. Трябва само да отстъпиш бързо, преди да е избухнало в лицето ти.

— Но защо е стрелял по Гарлънд Фрост?

— Бил си е у дома — мрачно отвърна Зак. — А и той е непредсказуем. Мисълта, че Лий Дънстан ще оплюе експертната му оценка, никак не би притеснила Фрост. Напротив, това само ще го забавлява.

— Значи мислиш, че всъщност Фрост е бил мишената? — попита Джил с напрегнат глас.

— Ще попитам нападателя веднага щом докопам мръсния му врат.

Погледна Зак отстрани. Под редките светлини на уличните лампи и рекламните табла профилът му изглеждаше като изсечен от камък. Може да спореха много с Гарлънд Фрост, но въпреки това, държеше на него.

— Откъде нападателят е знаел, че сме тук? — попита тя.

— В това е проблемът на летателните планове и колите под наем. Оставяш документална или електронна диря, която всеки обикновен хакер може да проследи.

— Чак до къщата на Фрост?

— Това попитах и аз Фароу. Той се опитва да се свърже с компанията за коли под наем и да разбере дали нашата е имала проследяващо устройство и ако е така, дали е било активирано.

— Но защо биха... да, ясно, Мексико.

— Да. Едно прескачане на границата и крадецът се оказва с няколко хиляди по-богат.

— Вярваш ли, че нападателят още е наоколо? — притеснено попита тя.

Не искаше да се замисля над факта колко близо до смъртта се бяха озовали Фрост и Зак само преди няколко часа.

— Фрост е под охрана. А и аз ще остана с него, докато дойде дъщеря му. Искам да си до мен.

Зави към паркинга на болницата и спря близо до входа на спешното отделение.

Джил забеляза двете патрулни коли и мислено се помоли въпросите да не започват отначало. Не знаеше дали щеше да има толкова търпение.

Когато Зак забеляза цивилните, които стояха до патрулните коли, се запита на кого ли са възложили случая. Отговорът дойде веднага щом двамата с Джил влязоха през автоматичните врати в стерилната чакалня с твърди столове. Трина униформени полицаи разговаряха с висок червеносок мъж с джинси, ботуши и спортен пуловер с качулка.

— Е, това вече е нещо — измърмори тихо Зак. — Олтън Коригън още е в града.

Червеносокосият се обърна и ги погледна, после уморено поклати глава. Прекоси чакалнята, с ръце в предния джоб на пуловера си.

— Зак, трябваше да се отбиеш да ме поздравиш, преди да се забъркаш в някоя престрелка — каза Коригън. — Щеше да ми спестиш много неприятности. Сега дори не мога да ти стисна ръката, преди моите хора да те проверят.

Зак кимна.

— Съжалявам. Как е Фрост?

— В операционната — отвърна Коригън. — Една от сестрите излезе преди минута да ни каже, че куршумът е закачил артерия. Ако не бяхте го докарали бързо тук, щеше да е мъртъв.

— Заслугата е нейна — каза Зак и кимна към Джил. Представи я и добави: — Олтън беше главен инспектор, но щом казва „моите хора“, явно е станал началник на полицията.

Коригън изглежда втренчено Джил, а после и Зак.

— И двамата ли сте приятели на Фрост?

— Тя е мой клиент — обясни Зак. — Проучваме семейни картини, които тя притежава. Фрост беше първата ни спирка.

— За пръв път се връщаш от... колко... от пет години? — попита мъжът и погледна към Зак.

— Горедолу.

— И Фрост не те изрита на улицата? — Коригън поклати глава. — Явно си му донесъл много специални картини.

— Това се опитвахме да разберем — отвърна Зак.

— Свързани ли са с подпалването на колата ти?

— Просто спях и изведнъж чух изстрел, скочих и побягнах — отвърна Зак. — Само това знам със сигурност.

— Защо имам чувството, че не ми казваш всичко? — попита Коригън.

Усмивката на Зак бе уморена, но истинска.

— Защото е така. Работя като детектив за адвокат на име Грейс Силва Фароу. Госпожица Брек е клиент на съдия Силва Фароу, така че в случая става дума за поверителна информация.

Коригън изсумтя.

— Казах на полицаите всички факти, които са ми известни — поясни Зак.

— Какви са подозренията ти? — побърза да попита Коригън.

— Доколкото ми е известно, законът в Ню Мексико не ме задължава да споделям каквито и да било свои предположения. Но мога да ти гарантирам, че искам да разбера кой е стрелял по Гарлънд Фрост повече и от теб.

— Изобщо не ме интересува — направо отсече Коригън, — нито имам желание да тормозя теб или госпожица Брек. Но ако се налага, ще го направя.

— Нищо ново.

— Мислиш ли, че наистина си прострелял нападателя? — попита Коригън.

— Не достатъчно сериозно, че да го пратя в болница.

Коригън отново изсумтя. После кимна леко на Джил и се върна при хората си.

53.

Холивуд

Шестнайсети септември, 8 ч.

— Точно така — каза Скор в телефонната слушалка. — Шестте транспортни каси са на пепел, както и всичко, което беше вътре в тях.

— Продължавай да ги следиш все пак.

Скор положи огромни усилия да овладее темперамента си. Не можеше да понася следенето, спането на пресекулки и нервните клиенти.

— Колко време? — попита той през стиснати зъби.

— Докато мине търгът.

— Парите са твои.

— Не го забравяй.

Той само погледна слушалката, която вече бе безмълвна, и я затръшна с отвращение върху поставката.

— Ей, шефе — обади се някой от другата страна на заключената врата на кабинета му.

Скор натисна копчето за отключване.

— Влизай.

— Изглеждаш като смъртта — отбеляза Ейми на влизане. Метна куп листа с разпечатки на бюрото му.

Трябва да уволня устатата кучка.

— Старая се — сопнато й отвърна той.

Но не и колкото Ейми. Днес косата ѝ бе розова със сребристи кичури.

Скор се помъчи да не обръща внимание. Беше свикнал с пиърсинга и различните метални халки, които носеше на болезнени на вид места, но непрекъснато променящите се цветове на косата ѝ още го стряскаха. Беше все едно да работиш с хамелеон.

— Цяла нощ будувах заради един клиент. — Потърка парещите го очи и се помъчи да не потръпне от болка. Десният му бицепс сякаш

бе дамгосан. Нищо не пареше толкова силно, колкото ужилването на куршум.

Ще ми се този търг да беше минал вече. Не съм се напивал както трябва, откакто проклетите картинки се появиха в интернет.

Посочи към разпечатките.

— Има ли нещо?

— Нещата ужасно се объркаха на мястото, където е подслушвателят. Чуват се сирени, викове, нещо, което много приличаше на изстрели.

Скор прикри прозявката си.

— Така ли? Някой да е пострадал?

— Там или е много студено, или някой на име Фрост^[1] е ранен сериозно. Името се споменава често.

— Хм. Мъртъв ли е?

Ейми не си направи труда да скрие прозявката си.

— Последния път, когато чух да го споменават, жената тъкмо се връщаше от болницата. Фрост беше стабилизирен, но под пълна упойка. Всичко е в разпечатката.

Скор прелисти с лявата си ръка няколко страници.

— Изглежда, устройството успява да улови повече информация, отколкото преди.

— Да. Сигурно са извадили телефона от торбата или каквото там е било увито около него. Но е на периоди. Жената не си носи телефона като моден аксесоар. — Ейми отново се прозя. — О, споменават нещо за проследяване.

Ръката на Скор замръзна за миг, после продължи да прелиства разпечатките.

— Кой?

— Не знаят. Или ако подозират някого, не са го споменавали близо до подслушвателя. Говореха само колко било лесно да се добере човек до летателните планове и дали на колата им под наем не е сложено някакво проследяващо устройство, понеже Ню Мексико е много близо до онзи страхотен гараж за крадени автомобили южно от границата.

Скор прочете тази част от данните, намръщи се, прочете я отново и реши, че Ейми е права. Засега на обекта не му се бе случило нищо,

което да може да бъде обяснено единствено с факта, че някой използваше подслушвателно устройство срещу него.

— Добре — каза той.

— Това значи ли, че мога да си взема почивен ден?

— Ще ти кажа, след като говоря с клиента.

— По дяволите.

— Можеше да е и по-зле — отвърна ѝ Скор.

— Колко точно?

— Можеше да си търсиш работа в някое пътуващо цирково шоу.

[1] Frost (англ.) — „скреж, мраз“. — Б.пр. ↑

54.

Таос

Шестнайсети септември, 9 ч.

Макар че всички полицаи си бяха отишли, предният двор на къщата на Гарлънд Фрост оставаше забранена зона. Следователите, които разследваха палежа, искаха да работят в „чиста“ среда. Зак погледна през входната врата на къщата и отново изпита благодарност, че картините не са били в колата под наем. Всичко изглеждаше още по-зле на дневна светлина.

Чу отварянето на задната врата.

— Зак? — повика го Джил.

Той затвори предната врата.

— Ела в кухнята. Кафето трябва да е готово.

— Значи има господ.

Зак се усмихна и потърка брадата, която бе превзела лицето му.

Наистина трябваше да се обръсна, преди да си легна с Джил.

Но тя не се бе оплакала. Дори ѝ бе харесало да гали с дланите си страните му. Както и други части на тялото му.

Когато стигна до кухнята, завари Джил да се прозява и да рови в шкафовете за чаши. Бузите ѝ изглеждаха ожулени. А по шията ѝ имаше следи от любовна игра.

— Някакви новини за Фрост? — попита тя.

— Все същото. — Зак взе чашите, сипа от тъмната и гъста течност и ѝ подаде едната. — Искане ми се да разбера какво се опитваше да ми каже.

— Можеш да го попиташ, когато се събуди. — Отпи глътка от кафето и възкликна: — Уха! — След което отпи повече. — Това се казва кафе.

Зак се усмихна леко.

— Според прогнозите на лекарите, Фрост няма да се събуди преди приключването на търга. Сега го поддържат в изкуствена кома.

— Той оцеля, въпреки че артерията му беше засегната, въпреки пораженията на куршума в корема му и дългата операция — изтъкна Джил. — Малко хора на неговата възраст могат да понесат всичко това.

— Заглушителят.

— Какво?

— Заглушителят намалява скоростта на куршума при напускането на цевта — обясни той. — Затова Фрост оцеля след изстрел с деветмилиметров пистолет.

Джил потръпна.

— Студено ли ти е? — попита Зак. — Мога да запаля камината.

— Това кафе е по-добро от огън. — Тя забеляза компютъра на кухненската маса. — Вече работиш?

— Само проверявах нещо. Къде ти е сателитният телефон?

— В къщата за гости. Твоят напълно ли сдаде багажа?

— Натам върви — отвърна той. — Синг е проверила вчерашните летателни планове на всички чартърни полети от Солт Лейк до Таос.

— Добри новини?

— Зависи какво разбираш под добри. Някой е излетял от Солт Лейк около час след нас и се е приземил в Таос около осемдесет минути след нашето кацане.

Джил присви очи.

— Казваш, че са ни проследили?

— Не е точно като „опашка“ — обясни той. — Прекалено далеч от нас са. Лесно е да се разбере какъв е бил летателният ни план. Данните за колата под наем са в компютъра на агенцията, в който лесно може да се проникне. Фароу в момента проверява дали на колата е имало проследяващо устройство. Толкова близо до границата това не е рядкост.

— Аз... — Гласът ѝ заглъхна. — Не съм свикнала да пътувам с толкова много препятствия.

— Да, някои са истински капани. А същинската веселба ще настане, ако някой, по някакъв начин, е успял да ни сложи подслушвателно устройство. От друга страна, това би било истински шанс за нас.

— Подслушвателно устройство ли?

— Да. Ако има такава и успеем да го намерим, можем да го превърнем в предимство.

— Как?

Той потърка замислено брадата си.

— Дватамата с Фароу спорим по въпроса.

— Кой печели?

— Аз. И на него никак не му харесва — отвърна Зак.

Тя погледна към компютъра, на който бе работил. На екрана се виждаше размазана репродукция на пейзаж на Дънстан.

— Трябва ти монитор с повече пиксели — отбеляза тя. — Като на Фрост.

— Аз не се занимавам с оценки — каза Зак. — Само проучвам пазара за творби на Дънстан в светлината на наученото от Фрост. Бих помолил „Сейнт Килда“ да го направят, но в момента са затрупани с необичайно много задачи. Изследователският отдел издъхва. Затова, ако случаят не е на живот и смърт, няма да тропам на тяхната врата.

Тя се вгледа в монитора.

— Значи Томас Дънстан има собствен уебсайт?

— Да, но този е специално направен за търга на Уърдингтън в Лас Вегас. Разглеждах каталога в интернет.

— Ужасни репродукции.

— Само на моя монитор. Освен това интересното тук съвсем не са картините, а цените.

Тя се наведе и леко наклони екрана. Образът мигновено се изчисти. Картината се казваше „Рубинено поле“. Бяха изобразени високи планини, ясносиньо небе и заблатена долина, позлатена от есента. Платното беше огромно, определено музееен размер.

Сумата, за която се продаваше, бе от шест до осем милиона долара.

Зак забеляза как очите на Джил се разширяват и разбра, че е стигнала до цената.

— Тази картина е сред централните експонати на търга за изящно изкуство от Запада в Лас Вегас — каза той.

— Уха.

— И така може да се каже. Уърдингтън наистина се е развихрил този път — Ръсел, Ремингтън, Хауърд Терпнинг, Джоузеф Шарп,

Блуменщайн. Ако се вярва на приказките, на този търг ще бъдат изтъргувани някои от най-хубавите картини на Запада от онази епоха.

— Онзи, как се казваше — големият колекционер на Дънстан, — той ли е собственикът на това? — попита тя, сочейки картината, наречена „Рубинено поле“.

— Талбърт Крофърд ли?

— Да.

— Не, тази е на сина на Дънстан.

— Онзи, който е смачкал репутацията на Уейвърли-Бенет ли?

— Същият — потвърди Зак.

— Който е казал, че картините ми са фалшификати?

— Да.

— Негодник — отсече тя.

— Вероятно. — Зак се пресегна през нея и прехвърли няколко страници в интернет. — Погледни това.

Джил седна до масата, нагласи монитора на компютъра и се зачете в статия с официалния герб на Карсън Сити и вчерашна дата.

Очаква се водещи фигури от художествените среди в щата да обявят големи дарения за колекцията от картини, която ще бъде изложена в новото крило на Музея на Невада и Запада в Карсън Сити.

По-късно през седмицата се очаква да бъдат оповестени даренията на известни колекционери като Тал Крофърд, виден инвеститор и собственик на голямо ранчо в източната част на долината Карсън.

Крофърд е ангажиран с разговори с щатските власти в сферата на изкуството във връзка с плановете му да дари значителен брой известни картини на музея.

Говорителят на Крофърд не споменава конкретно какво ще бъде дарено, но потвърди, че колекционерът е събрал „вероятно най-голямата колекция западни творби в щата, и по-специално значителен брой платна на Томас Дънстан, който е считан за един от най-великите пейзажисти на Запада“.

„Господин Крофърд винаги е искал да сподели тези значими творби с останалия свят“, заяви говорителят.

Източници от кабинета на губернатора изразяват надежда да чуем изявление относно конкретното дарение до края на следващата седмица.

— Значи това е имал предвид Фрост, когато говореше за „голямата клечка“ — каза Джил и погледна Зак. — Събота. Търгът е тогава, нали?

— Вдругиден — разсеяно потвърди той, замислен за Крофърд, картини от Запада, политика и търгове.

— Все си мисля, че Фрост се опитваше да ни каже нещо за картините.

— Да потвърди с вдигнат палец автентичността им ли?

Тя се намръщи.

— Може би. Или пък е било свързано с търга. Има ли още кафе?

— Исках да поговорим за навика ти да пиеш кафе — отбеляза Зак, докато се пресягаше за каната.

— Да, знам. Наистина трябва да пия повече. Почвам отсега. — Тя му протегна празната си чаша.

Зак се усмихна и я напълни.

— Не мисля, че Фрост е вдигнал палец, за да потвърди автентичността на картините.

— Защо?

— През цялото време, докато сме били заедно, нито веднъж не е използвал този жест. Прекарал е прекалено много време в Австралия, където това означава нещо съвсем различно.

— Така ли? Какво?

— „Заври си го отзад“.

Джил се задави с кафето, преглътна с усилие и се закашля.

— Бих искала да ме предупреждаваш предварително за такива неща, докато пия кафето си сутрин.

Зак се усмихна, целуна я нежно и потърка острата си брада.

— Ще те оставя да го пиеш на спокойствие. Ще се обадя на Фароу и ще създам още работа на отдел „Проучвания“. После ще свърша нещо, което трябваше да направя още вчера.

— Какво?

— Ще се обръсна.

— Сърби ли? — попита тя.

— Как позна?

— Мъжете по реката все се оплакват колко ги сърби, докато косъмчетата израстват. Но повече хленчат заради маймунското дупе.

Той спря за миг, преди да отпие последна глътка кафе.

— Маймунско дупе ли?

— Някога виждал ли си в зоопарка дупето на женски павиан, когато е разгонен?

Той кимна предпазливо.

— Ако седиш на пейката за гребане по бански и непрекъснато се триеш в нея, докато се спускаш по реката, а и постоянно те обливат водни пръски с песъчинки от бързеите — обясняваше тя, — много скоро се сдобиваш с маймунско дупе.

— Яркочервено и болезнено чувствително?

Тя кимна.

— Бръсненето не помага ли?

Тя потръпна.

— Не си го и помисляй.

— Добре. Ще ида да обръсна маймунското си лице. — Зак понечи да тръгне, но спря, когато забеляза как Джил гледа компютъра му. — Ако искаш да си поиграеш, използвай компютъра на Фрост. В моя има заложени доста вълчи капани.

— Вълчи капани и маймунско дупе. Страшна двойка сме.

Очите му с цвят на уиски срещнаха нейните. Той се усмихна, но погледът му остана сериозен.

— Да, така е.

55.

Сан Диего

Шестнайсети септември, 9:10 ч.

Лейн Силва Фароу гледаше как малката му сестричка спи в старинната люлка до цяла редица най-модерни компютри. Баща му говореше по един от телефоните, държеше слушалката на друг в режим на изчакване и участваше в конферентна връзка със сенатор Стийл по интернет.

Майка му бе затънала до гуша в някакви правни текстове на съседното бюро. Нещо, свързано с правата на чужденците в Зимбабве. Или пък във Венецуела.

И всеки път, щом бебето помръднеше, родителите му поглеждаха към люлката.

Сигурно имат някакъв вграден родителски радар, каза си Лейн.

Колкото и да му харесваше, че си има малка сестричка, напоследък не можеше да си намери място. Всички наоколо бяха затрупани с работа и той се чувстваше безполезен.

Като бебе.

Фароу затвори единия телефон, взе другия, слуша известно време и отсече:

— Ще го предам в отдел „Проучвания“, Зак. Но тъй като не е *Код три*, недей да тръпнеш в очакване.

Той затвори и си отбеляза нещо.

— Татко? — повика го Лейн.

— Да? — обади се Фароу, без да откъсва очи от бележника си.

— Свърших с домашните, готов съм и със специалния си проект и искам да помогна за „задачата“ с Джилиън Брек.

— Как?

— Ами чух да казваш на Зак, че отдел „Проучвания“ са затрупани с работа и ще трябва да си изчака реда, освен ако „ножът не е стигнал до кокала“.

Устните на Фароу се извиха в лека усмивка.

— Така ли казах? Надявам се, че малката Аналийс е спяла.

— Единственото, което прави, е да спи и да пълни памперса. И да яде.

— Животът си е непосилно бреме за едно бебе.

— Мога да пусна „пипала“ по въпроса на Зак.

Фароу примигна и се обърна към сина си. Също като него, и Лейн бе висок и слаб. За разлика от него, Лейн още не бе развил напълно мускулите си.

Нито търпението си.

— Повтори ми го отново на английски — каза Фароу.

— Каквато и информация да се опитва да намери Зак, то тя може да бъде обобщена като определена тема — започна Лейн с преувеличено спокойствие. — *Да пуснеш пипала* означава да се свържеш с няколко други печени в компютрите момчета и да се проучи темата, като се използват най-различни търсачки.

— Пипала.

— Да. Може ли? Трябват ми само няколко ключови думи.

— Дай му да свърши нещо — обади се Грейс, без да вдига поглед от правните текстове, които сравняваше. — Иска да помогне на жената, която му е спасила живота.

Фароу отново провери монитора пред себе си. Нищо ново. Погледна бележките, които си бе водил по думите на Зак, после откъсна листа и го подаде на сина си.

— Действай — каза той.

Лейн грабна листа и хукна към стаята си, като мислено си отбелязваше с кой от познатите си в интернет може да се свърже за помощ. Със сигурност познаваше поне петима. А всеки от тях вероятно знаеше други пет.

И всеки от тях...

Пипала.

56.

Таос

Шестнайсети септември, 9:14 ч.

Джил се отказа да оглежда картините с черната светлина. Независимо колко внимателно и дълго се взираше във всеки милиметър от тях, не успяваше да види нищо специално. Погледна към компютъра на Фрост. Или бе изключен, или само „спеше“. Екранът бе тъмен.

Може би не е открил нищо по картините.

Може да е намерил нещо в интернет.

Отиде до компютъра. За разлика от онзи на Зак, този беше модел на „Макинтош“, какъвто имаше и тя. Само дето този бе два пъти по-голям. Мониторът бе огромен. Но операционната му система бе същата. Можеше да се оправи и със затворени очи.

Само едно натискане на клавиш беше достатъчно да „събуди“ компютъра.

Значи го е използвал снощи.

Или е от хората, които никога не изключват компютрите си.

Седна на бюрото и придърпа лаптопа по-близо. На екрана се виждаше същият уебсайт, който и Зак бе разглеждал, но с различна картина на Дънстан.

Джил отново бе завладяна от магията на пейзажа, който бе едновременно емоционално въздействащ и много детайлно нарисуван. Дънстан отлично владееше перспективата — както и способността да пресъздава собствения си поглед върху нещата — което караше човека на изкуството вътре в Джил да му завижда. Творбите му бяха уловили широтата и простора на Запада по начин, който съчетаваше романтизма на деветнайсети век и непреклонния реализъм на двайсети.

Тя въздъхна, поколеба се, после си каза, че не нарушава ничие лично пространство. Просто трябваше да разбере какво се опитваше да каже Фрост, преди да изгуби съзнание. Ако компютърът можеше да й

помогне в това, значи имаше пълното право да го използва. Прекалено много хора бяха засегнати, откакто Модести бе изпратила първата картина за оценка.

Но въпреки това, изпитваше неудобство да рови в компютъра на Фрост.

— Може би трябва да изчакам Зак — измърмори тя на себе си. — Или просто да се свия в ъгъла и да заплача. Животът не е справедлив, какво остава пък да е любезен. Преживей го.

Избра падащото меню в браузъра и отвори файла с архивите. Появи се списък с уебсайтовете, които Фрост последно бе посещавал.

Още по-хубавото бе, че компютърът пазеше в паметта си кои точно страници са били разглеждани през последните няколко часа, дни и седмици.

И отново ѝ направи впечатление, че някои от страниците бяха като онези, които Зак бе разглеждал. Същите, но все пак имаше разлика, която не можеше да определи точно. Това никак не я изненада. Всяко търсене в мрежата бе индивидуално, както и човекът и търсачката, която бе използвана.

В търсенето на Фрост преобладаваха резултати с името на Томас Моран. Вярно, че Моран бе художникът, с когото често сравняваха Дънстан, особено по отношение на емоционалното внушение, но някои от останалите художници, които Фрост бе проучвал, бяха от средите на модернизма и постмодернизма, както и от течения в модерното изкуство, за които тя не бе учила.

Тогава забеляза, че думата „отпечатък“ е с удебелени букви на всички страници.

Вратата на кухнята се отвори и отново се затвори.

— Джил?

— В голямата стая съм — обади се тя.

Прясно обръснат и изкъпан, Зак влезе в стаята с бодра крачка. В ръката му имаше димяща чаша кафе. Помисли си, че се е привела пред компютъра като скъперник, който брои златото си. Езикът на тялото ѝ говореше за напрегнат размисъл.

— Намери ли нещо полезно? — попита той.

— Не знам.

Нещо в тона ѝ изстреля във вените му адреналин, много по-силен от какъвто и да било кофеин.

— Какво откри?

— След като с теб се озовахме в леглото, Фрост е седнал на компютъра си.

Зак се усмихна при страстния спомен.

— Надявам се, че и на него му е харесало.

Джил се засмя, но не вдигна поглед от списъка със сайтове.

— Търсел е отпечатъци.

Зак спря насред глътката кафе.

— Продължавай.

Тя му разказа основното от сайтовете, които бе прегледала досега.

— През втората половина на двайсети век е било често срещана практика художниците да оставят не само подписа си върху своите картини, но и отпечатък от пръст, най-често палец.

— Жалко, че по това време Дънстан вече е бил мъртъв.

— Томас Моран също, но и той е използвал отпечатък.

Зак се закова на място.

— Така ли?

— В началото Моран се е подписвал с името си, като всички останали — обясни Джил, като четеше бързо от бележките, които си бе нахвърлила. — В зрелите си години добавил и *Й* по средата на инициалите си, след като критиците започнали да го наричат Йосемити Моран, защото рисувал много от платната си в националния парк.

Зак искаше да изтръгне компютъра от ръцете ѝ, но се сдържа. С голямо усилие.

— Нещо друго?

— После, в началото на двайсети век, Моран започнал да подписва картините с името си и да оставя отпечатък от палеца си в крайната част на платното, която била изтегляна — опъвана — върху дървената рамка. Много съвременни художници превръщат тази част от платното в негово продължение. Нещо като вътрешна рамка.

Зак издаде звук, който потвърждаваше, че я слуша.

Тя четеше от монитора и бързо преразказваше:

— Един от братята на Моран решил да изкара лесни пари от славата на майстора, като сътворил забележително посредствени картини и ги подписал с името Моран.

— Опитал се е да използва стария Том, така ли?

— Определено. Томас Моран започнал да използва уникалния отпечатък от палеца си, за да докаже, че има само един Моран, който си струва да колекционираш.

— Значи все пак онзи знак от Фрост не е бил окуражителен жест — измърмори Зак и се запъти към платната на Дънстан, облежнати на стената. — Отпечатък от палец. — Посегна към първото платно. — На коя страна?

— Може да е навсякъде, дори и в самата картина. Моран го е поставял върху онази част от платното, която се е увивала около рамката. По този начин не е нарушавал хармонията на картината. Но творбите на Дънстан са много по-наслоени, така че може да е навсякъде и да не стърчи като...

— Не го казвай.

— Вирнат палец? — невинно довърши тя.

Зак се усмихна, но очите му бяха напрегнати, докато оглеждаше платното. „Индиански извори“ определено бе с много слоеве боя. Обърна го и разгледа платното, което бе увито около дървената летвичка на рамката.

— Добре — отрони той. — Никой не би могъл да го види, ако платното е в рамка. — *И аз изобщо не го виждам в момента.*

Премести се на по-добре осветено място.

Джил взе друга картина и я приближи на сантиметри от очите си, взирайки се в повърхността ѝ. Не видя друго, освен следите от четката и наслоената боя. После си спомни къде Моран е поставял своя запазен знак върху запънатия ръб на платното.

— Черна светлина — измърмори Зак.

— Какво? — не разбра тя, потънала в собствения си оглед.

— Фрост я е оставил включена — каза той и вдигна лампата, като посочи към ключа, който бе останал на позиция *включен*.

— И какво?

— Значи я е използвал, след като си легнахме, и е забравил да я изключи. Батериите са изтощени.

Зак отиде в кухнята и започна да рови шумно в чекмеджетата, докато не откри батерии. Измъкна старите от лампата и ги смени. Проблесна моравя светлина.

— Донеси картина — каза той и грабна наслуки едно от платната.

Джил го последва в импровизирания трезор на Фрост, в който той пазеше най-ценните си образци от древно и съвременно изкуство.

— Затвори вратата и изключи осветлението.

В момента, в който тя бе готова, черната светлина заля помещението. Картината грееше зловещо преобразена. Всички цветове бяха променени. Формите станаха почти триизмерни. Отделните движения на четката придобиха още по-дълбока и много отчетлива структура. По-тънките пластове върху платното, както и местата, където художникът бе нанасял допълнителни слоеве боя за постигане на естетически ефект, се виждаха ясно като черен шрифт върху бял лист.

— Виждаш ли нещо в самата картина? — попита тя.

— Не и на пръв поглед.

— Опитай по ръбовете.

Той премести платното в ръката си и го обърна така, че горният му ръб да бъде осветен от магическата светлина на черната лампа.

— Виждаш ли нещо? — попита тя.

— Боя.

Завъртя платното на деветдесет градуса. И двамата се вторачиха в новия отрязък, осветен от лампата.

— Нищо, освен боя — обади се Джил.

— Да. Надявам се да не се налага да оглеждаме подробно лицето на картината — каза Зак и я завъртя на още деветдесет градуса. — Може да отнеме...

Гласът му секна, сякаш прерязан с нож.

— Към мен, съвсем леко — помоли Джил с пресипнал от вълнение глас.

Той наклони картината съвсем леко, за да изпъкне по-релефно структурата.

— Това, което си мисля, ли е? — попита тя и докосна нежно платното.

— Да. — Той отново обърна платното. — На долния ръб на рамката. Няма как да сбъркам тези ръбчета и извивки. Дай ми платното, което държиш.

Джил обърна картината, която носеше, наопаки и му подаде долния ръб на дървената рамка, за да го освети с черната лампа.

— Да ме вземат мътните — въздъхна Зак. — Още един отпечатък от палец. На същото място.

— Как познаваш, че е палец, а не друг пръст?

— От опит.

— Значи Дънстан е „подписвал“ дори и неподписаните си творби?

— Така изглежда. Ще донеса картините на Фрост.

Джил взе черната лампа, която той ѝ подаде, и се опита търпеливо да го изчака да се върне с другите картини.

Идваше ѝ да крачи напред-назад, но в трезора бе прекалено тясно.

Стана още по-тясно, когато Зак се върна с двете по-големи платна. Обърна ги с долната страна нагоре и ги облегна на една витрина с древни керамични съдове в червено и черно. Наведе черната лампа.

Джил се загледа в ивиците платно.

— Ето, на няколко сантиметра от ъгъла.

— Също като при другите.

На второто платно на Фрост също имаше отпечатък от палец.

— Ще донеса и останалите ми картини — каза тя.

Много скоро в трезора бе пълно с картини, обърнати с главата надолу.

Всички те имаха отпечатък от палец върху долния ръб на рамката, на няколко сантиметра от десния ъгъл.

— Намръщен си — отбеляза Джил. — Би трябвало да се усмихваш и да ме поздравяваш.

— Само се чудех как неизвестни никому отпечатъци ще бъдат приети в съда срещу моралното право и твърденията на всички мастити критици на западното изкуство.

— *Неизвестни* отпечатъци ли? Не смяташ ли, че е прекалено лековерно да се мисли, че някой друг, освен Дънстан, е оставил отпечатък от палец върху всички тези картини?

— Адвокатите обожават да подлагат на съмнение убежденията на хората. Така си изкарват прехраната. — Зак измърмори нещо под носа си. — Само ако Дънстан бе живял двайсетина години по-късно, отпечатъците му със сигурност щяха да се пазят в някое досие.

— Може и да се пазят.

Той рязко извърна глава към нея.

— Къде?

— В затвора на окръг Кениън в Блесинг. Където се е обесил.

— Вземали ли са отпечатъци?

— Всички пазители на закона от рода Пърсел са със средновековни разбирания по отношение на жените — отбеляза Джил, — но като мъже се гордеят, че са винаги наясно с новостите в прилагането на закона.

— С изключение на полигамията ли?

— Никаква полигамия не съществува в мормонския запад — саркастично подхвърли тя. — Това са само измислици в резултат на развихреното въображение на медиите. Няма нищо такова.

— Много е лесно да не намериш нещо, особено ако не го търсиш.

— Да не би бащиното ти име да е Пърсел?

— Господи, надявам се, че не е. — Той я сграбчи в прегръдките си, целуна я страстно, после я пусна бавно. — Имаме прекалено много неща за вършене, за да има време за онова, което наистина ми се иска да направя.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Добре. С какво почваме?

— Ще се обадя на „Сейнт Килда“ и ще започнем да харчим пари.

— Да започнем ли? Само това правиш, откакто те срещнах.

— Още нищо не си видяла. Поставянето на картините в рамки струва почти колкото наемането на чартърен полет.

— Защо ще слагаш рамки на картините?

— Първото, което научих от Фрост, беше, че когато става дума за продаване на изкуство, представянето е всичко. — Зак измъкна сателитния си телефон от задния си джоб и погледна индикатора на батерията. Беше празен. — Къде е сателитният ти телефон?

— Мобилният е по-евтин.

— „Сейнт Килда“ плаща.

— Ще го донеса.

Зак се зае да съставя списъци наум. Когато Джил се върна, той взе телефона и набра няколко цифри. После набра още доста и накрая се свърза с някого, който можеше да го прехвърли на Джо Фароу.

— Обажда се Фароу. Как е Фрост и какво е станало с твоя телефон?

— Състоянието му е стабилно, а батерията ми свърши — отвърна Зак. — Разполагам с малко време, затова слушай. Трябват ми същите онези специалисти по товара, които ми помогнаха при вчерашния полет, и то незабавно. Гледай да дойдат подготвени. Нека да ми докарат и допълнителна кола. Както и нова карта за самолет. Моята почти е свършила, а ми трябва поне за още един полет незабавно.

— Как е екипировката ти? — попита Фароу.

Зак усети на кръста си тежестта на пистолета в кобура.

— Във форма и нямам търпение да ме поканят на танци.

— Задръж.

Той зачака, привидно спокоен, докато Фароу се обади на нужните хора и подготви всичко.

— Обзалагам се, че Фароу проклина деня, в който настоя той лично да ръководи тази операция — обърна се Зак към Джил. — Страшно обичам да давам заповеди на този човек.

— Споменах ли, че си типичен представител на Y-хромозомата?

— Снощи не се оплакваше.

Тя се усмихна бавно.

— Понякога и Y-хромозомите си имат място.

— Да, точно между... — Зак прекъсна рязко и се заслуша.

— Ще имаш каквото ти е нужно до половин час — обади се Фароу. — Заедно с нов сателитен телефон. Постарай се да не го съсипеш преди края на операцията. Накъде потегляте?

Зак се замисли за миг, после сви рамене. И бездруго трябваше да заявят летателния си план, а регистрите бяха публични.

— Най-близкото летище до Блесинг, Аризона, и ми трябва кола там.

— Задръж.

Фароу прекъсна само за няколко секунди.

— Обърни се към чартърна компания „Ол Уест“. Ще те чака самолет. Както и кола при кацането. Къде искаш да замине товарът?

— Ще ти кажа, когато не съм притиснат толкова от времето.

— Ще чакам да се обадиш.

Фароу прекъсна връзката, преди Зак да затвори.

57.

Блесинг, Аризона

Шестнайсети септември, 14:30 ч.

Шерифът Нед Пърсел накара Джил и Зак да изчакаат дваайсет минути пред кабинета му. Двамата седяха на два дървени стола с високи облегалки, също като избягали от час хлапета, които чакат заместник-директора.

Зак се намести на неудобния стол и погледна към рецепционистката, която ръководеше и комуникационния център на шерифа. Табелката на бюрото я представяше като Маргарет Кингстън.

— Дали нещата биха могли да се ускорят, ако ви кажа, че сме наели чартърен самолет, за да дойдем дотук? — попита Джил.

Тонът ѝ бе рязък. Този път тя играеше ролята на лошия в двойката. Зак не вярваше, че тя ще успее да прикрие раздразнението си от патриархалния и религиозен подход на Пърсел към гражданското право.

Рецепционистката вдигна ръка, за да изчакаат секунда, после продължи да мести връзките на телефонната централа, да проверява доклади и да предава съобщения на екипите, които изпълняваха различни задачи.

— Казах на шерифа, че сте тук заедно с един мъж — обади се жената най-накрая — и че искате да говорите за баба си, която е починала много отдавна. Въпросът не е от най-спешните.

След тези думи тя отново посвети цялото си внимание на задачи, които бяха по-спешни от нещо, случило се, преди да е била родена.

— Искаме само да прегледаме част от старите архиви на затвора — каза Джил.

— И за това ви е нужен шерифът — обясни рецепционистката.

— Защо? — попита Зак.

— Такъв е редът тук — отвърна жената и вдигна един от телефоните, който звънеше.

Зак понечи да ѝ обясни каква загуба на време е това за всички заинтересовани, но си спомни, че сега той бе прилежно обръснатият добър гражданин и млъкна.

Вратата на вътрешния кабинет се отвори. Нед Пърсел подаде глава и ги изгледа както водопроводчик поглежда запушена тоалетна. Кимна към кабинета си и се обърна към рецепционистката.

— Задръж обаяданията ми за няколко минути, миличка.

— Да, сър.

Джил погледна шерифа, който влизаше обратно в стаята си, а после и рецепционистката.

— „Миличка“? В реалния свят това се нарича уничително отношение, в най-добрия случай, и сексуален тормоз, в най-лошия. Освен, разбира се, ако не сте някоя от личните му любимки?

Кингстън не ѝ обърна внимание.

Нито пък шерифът.

— Успокой се, скъпа — обади се тихо Зак. — Шерифът не е искал да обиди никого.

Джил преглътна острата реплика, която бе на езика ѝ, и хвърли на Зак поглед, пълен с обожание.

— Сигурно си прав, захарче.

— Затворете вратата след себе си — каза само шерифът.

Настани се удобно в коженото си кресло с висока облегалка, пресегна се за кутийката диетична кока-кола, която стоеше запотена върху кожения полицейския дневник, и отпи солидна глътка.

Зак погледна Джил.

— Диетична кола? Мисля, че ми беше казала, че шерифът е старейшина в църквата на Светиите от последния ден.

— Наричат диетичната кола „мормонски чай“ — обясни тя. — Не е била измислена по времето, когато Джоузеф Смит получил благата вест, че кафето и чаят са дело на злото, затова много мормони смятат, че газираната напитка е позволена.

Зак затвори вратата.

— Всеки ден научавам нещо ново.

— Искате ли нещо от мен, или просто репетирате някаква комедия? — попита ги Пърсел.

Зак знаеше, че шерифът би предпочел да говори по работа с друг мъж, но много се изкушаваше да остави Джил да поведе разговора,

само заради спорта. Познаваше доста мъже от неговото поколение, които още не бяха осъзнали, че и жените са хора. Мъжете като шерифа не бяха непременно глупави или корумпирани — просто бяха със закостенели схващания.

— Последния път, когато Джил е била тук, сте й казали, че пазите архиви от времето, когато баба й Джъстин Брек и Томас Дънстан са били арестувани. За неприлично поведение в нетрезво състояние.

Пърсел кимна, а видът му бе едновременно делови и отегчен — но гледаше Зак с открития и проникателен поглед на човек, който е свикнал да преценява другите. Отново отпи от диетичната си кола.

— Пазите ли още доклада от ареста им? — попита Зак.

— Случаят се оказал по-сериозен от неприлично поведение в нетрезво състояние — каза Пърсел. — Джъстин имала пушка двайсет и втори калибър. Заявила, че любовникът ѝ я заплашвал, затова го простреляла. Той твърди, че тя го е заплашвала. Била е прекалено пияна, за да се прицели добре, слава на бога. Но определено го е стреснала здраво. Куршумите често действат така на хората. — Той остави кутията с безалкохолно. — Нещо друго? Зает съм.

— Били ли са повдигнати обвинения? — попита Зак.

— Разбира се, че са били — заяви Пърсел. — Не можем да оставим една жена просто така да стреля по мъж на главната улица на Блесинг.

— На другите жени може да им щукнат всякакви идеи — мило се обади Джил.

Зак побърза да се намеси:

— Джъстин Брек тук ли е била задържана?

— В стария затвор всъщност — обясни шерифът. Смачка с една ръка алуминиевата кутийка и я метна в коша. — Използвахме го за жените, след като беше построен новият затвор. Имали сме само една-две затворнички. Жените са прекалено заети да се грижат за семействата си, за да се забъркват в неприятности.

Джил измърмори нещо под носа си.

— Каква процедура е била използвана при арестуването им в онези дни? — попита Зак, без да обръща внимание на забележката ѝ за жените в полигамното семейство, които били плодовити като зайци и умни като патици.

— Използвани са най-добрите методи, известни за времето си — заяви Пърсел. — Мъжете в моето семейство винаги са били прогресивни в мисленето си. Снимки, отпечатъци, съдебни защитници, бързи съдебни процеси, всичко, което го има на Изток, го имаме и тук, в Блесинг. Може да сме на края на географската карта, но не сме боси по отношение на закона.

Зак кимна и предупредително стисна Джил за рамото. Имаха нужда от тези архиви, а шерифът държеше ключа.

— Да — съгласи се Зак. — Чувал съм много добри неща за вашия окръг. Сигурно е заради факта че има приемственост между мъжете, които са възпитавани да вършат работата на шерифа правилно.

Джил прехапа здраво език.

Пърсел кимна. Раменете му се отпуснаха.

— Гледаме много сериозно на задълженията си. Малко хора в големите градове го разбират.

— Джъстин Брек била ли е изправена пред съда? — попита Зак.

Шерифът се намръщи.

— Адвокатът ѝ бил достатъчно хитър, за да не иска тя да бъде изправена пред съдебни заседатели. Съдията бил външен човек, нов на поста си. Съжалил Джъстин, защото любовникът ѝ се бил обесил, затова пренебрегнал съвета на баща ми и пуснал тази жена на свобода само след няколко седмици. Но ѝ казал, че ако отново я види в съдебната зала, ще я осъди с цялата строгост на закона. Истинско чудо, но тя го послушала. Никога повече не сме имали неприятности с нея.

— Бихме искали да видим доклада за ареста — помоли Зак.

— Защо?

— Шефът на Зак е бивш федерален съдия, а сега е много влиятелен адвокат — обади се Джил. — Тя ме увери, че тези архиви са публични. Ако не сте съгласен с нея, ще издейства съдебна заповед, преди да успеете да кажете „мормонски чай“.

— Тя ли? — въздъхна Пърсел.

— Да, накъде е тръгнал светът — съчувствено се обади Зак. — Жени съдии и адвокати. Докато се усетим, ще се появят и жени следователи и шерифи.

— Искате ли да се обзаложим от какъв пол ще е човекът, който ще ни донесе съдебната заповед за получаването на архивите? —

попита го Джил.

— Успокой се малко, скъпа — намеси се Зак. — Шерифът просто си върши работата. Тя никак не е лесна. Понякога гражданите са лоши и от престъпниците.

Пърсел изгледа Зак доста продължително. Каквото и да видя в лицето му, явно наклони везните в тяхна полза. Зак не блъфираше и не обиждаше шерифа на малкия град.

Най-хубавото бе, че Зак държеше изкъсо нахалната госпожица Брек.

— Надявам се да ви провърви повече, отколкото на другите мъже с жените от рода Брек — каза Пърсел, пресегна се за телефона и натисна бутона за вътрешната линия с рецепцията. — Обади се в архива и им кажи, че двама души ще слязат да ровят в прахоляка.

58.

Холивуд

Шестнайсети септември, 14:25 ч.

Веднага щом входната врата се отвори, Ейми скочи на крака.

— Крайно време беше да се върнеш от обяд.

— В моя кабинет, веднага — сопнато отсече Скор.

Беше в ужасно настроение.

Тоя случай така поглъща времето ми, сякаш това е единственият ми клиент.

Много важен клиент.

— Затвори вратата — нареди той. Седна зад бюрото си и се опита да преглътне оригване, от което очите му се насълзиха.

Козе сирене. Кой е решил, че мъжете трябва да ядат това нещо върху пицата си и въпреки това да се държат вежливо?

Но онова, което наистина му бе докарало проблеми с храносмилането, бе клиентът, популярна личност в Холивуд, когото изнудваха и който искаше да отвърне подобаващо.

Кога ли ще се научат да оставят на мира непълнолетните момченца?

Не че Скор се оплакваше. Поне не много. Когато хората се превърнеха в светци, той щеше да остане без работа.

— Е? — подкани той Ейми.

— Тя отново е на път. Връща се в добрия стар Блесинг, Аризона.

— Хм. — Намери пакетче ментови бонбони и схруска три наведнъж. — Защо?

— Да говори с шерифа.

— За какво?

— За арестуването на баба й.

Какво общо има това с картините?, помисли си Скор.

— И какво?

— Ами с изключение на един разговор, тя не е била близо до подслушвателя, затова не можах да чуя нищо особено, докато не

тръгнаха за летището от Таос. — Ейми разсеяно изпробва доколко държи гелът ѝ за коса, като я опипа с пръсти. Беше започнала да клюмва. Тя също. Беше пропуснала обедната почивка.

— Какъв разговор? — попита Скор.

Тя прелисти до съответната страница в разпечатката.

— Охранителят от „Сейнт Килда“ докладва в централата, като използва телефона на жената.

— Какво каза?

— Поиска да му пратят същите хора, които са се погрижили за товара вчера, и...

— Казах ти незабавно да се свържеш с мен, ако бъдат споменати картини — прекъсна я Скор.

Резкият му тон накара Ейми да потръпне.

— Никой нищо не е казвал за картини — побърза да поясни тя. — Такъв ли е бил товарът?

Скор не знаеше отговора на този въпрос, но се опасяваше, че думата „товар“ чудесно би заместила „дванайсет картини“.

Сигурно са били в къщата, а не в колата.

Сега не можеше да направи нищо по въпроса. Освен да преглътне с мъка, да овладее нервите си и да сдъвче още няколко от ментовите бонбони за стомаха си.

— Кога е станало това? — попита той.

Ейми потръпна. Когато Скор заговореше с този тон, много скоро по бюрата се появяваха розови картончета. Не искаше да загуби работата си.

— Разговорът е бил проведен в девет часа и четирийсет и две минути — отговори тя.

— Става ли дума за къде пътува товарът? — попита шефът ѝ.

— Не.

Скор замръзна. Стомахът му се сви и понечи да изпрати козето сирене обратно в изгарящия му хранопровод.

— Нещо друго?

— Жената вече е кацнала в Блесинг, Аризона. Подслушвателят явно е близо до нея, защото сигналът е много чист.

— А товарът? С тях ли е?

— Не. Охранителят само ѝ каза, че е на сигурно място.

По дяволите „Сейнт Килда“. За какво изобщо се бъркат в подобна вътрешна операция?

Козето сирене продължаваше да се опитва да стигне до гърлото му. Успя да спре движението му за момент и изръмжа:

— Разкажи ми основното.

— Бяха на среща с шерифа на окръг Кениън в Блесинг — започна Ейми, като обобщаваше информацията от подслушвателното устройство. — Искаха да прегледат доклада за арестуването на Джъстин Брек.

— Хм. Защо им е? Станало е преди много време.

Ейми сви рамене.

— Не знам. Явно бабата и някакъв мъж се забъркали в пиянска свада, при която накрая той бил прострелян, а после и двамата се озовали в ареста.

— Кой е бил мъжът? Казаха ли?

— Не споменаха име. Знам само, че бил неин любовник. И се обесил в ареста.

Скор забарабани с пръсти по бюрото и се запита с какво ли са се захванали сега в „Сейнт Килда“. Този случай бе провал след провал. Вече бе на ръба да изгуби контрол и да пребие първия, до когото се докопа.

Толкова хубаво би било.

— Има ли още? — попита той.

— Канят се да прегледат досието в архивите. И подслушвателното устройство предава много ясно.

— Не споменават ли за картините?

— Не. Само коментираха, че онзи Фрост няма да може да говори с никого известно време. Споменаха нещо за кома.

Поне това се получи — утеши се Скор. — Крайно време беше да си отдъхна малко. Само ако можех да съм сигурен, че онези картини са изгорели.

Или че не са.

Най-лошият вариант: Не са изгорели и „Сейнт Килда“ ги държи на сигурно място. Което означава, че тази операция е тотално оплескана.

Трябваше да застрелям онази кучка вместо стареца. Именно заради нея са всички неприятности.

Скор се оригна звучно и се закле, че никога повече няма да вкуси козе сирене, независимо кой е клиентът.

— Искам да знам накъде ще тръгнат от Блесинг. Стой до компютъра, докато дойде Стив.

— Кога ще стане това?

— Когато те потупа по рамото. Ако чуеш нещо за картини...

— Веднага ще ти кажа — прекъсна го Ейми. — Разбрах го още първите десет пъти, когато ми го каза.

Успя да се измъкне през вратата, преди Скор да изтърве нервите си и да започне да рита бюрото.

59.

Сан Диего

Шестнайсети септември, 14:29 ч.

Грейс вдигна телефона.

— Зак? Фароу е много зает.

— Ами ти? — попита Зак.

— Давай по-накратко.

— Може ли „Сейнт Килда“ да издейства съдебна заповед за получаването на публичните архивни данни относно ареста на Джъстин Брек и Томас Дънстан в окръг Кениън, Аризона, през...

Грейс премести бебето в другата си ръка и започна да си води записки.

— Направи ли снимки на отпечатъците върху картините на Джил?

— Да, но само като предпазна мярка. Един експерт по отпечатъците ще има нужда от по-добри снимки. Отпечатъкът от палеца се вижда трудно, освен под черна светлина. Дънстан е използвал доста материал, а и рамките върху картините на Фрост донякъде са замазали нещата.

— Но отпечатъците на всички картините ти изглеждат еднакви, нали?

— Определено. Така е почти сигурно, че Дънстан е рисувал картините на Джил.

— Значи струват доста пари.

— Милиони, според оценката в каталога за търга. Но ако всички нейни картини се появят на пазара едновременно, това може да снижи цената им — отвърна Зак. — Или пък може да се получи изключително търсене. Кой знае? Колекционерите са странна порода.

— Ще се постарая да направим отлични снимки на картините ѝ — каза Грейс. — Имаш ли представа колко хартия ще трябва да изпиша за тази съдебна заповед?

— Ще ти кажа веднага щом разберем. — От другия край на линията се чу пресекливо хленчене на малко бебе. — Да не би да е време за хранене в зоопарка?

— Ще почака няколко секунди. Кога искаш да вземем онези досиета?

— По възможност вчера. Прекалено много неща изгоряха в този случай, ако разбираш какво имам предвид.

— Само гледай Джил да не се окаже сред тях.

— Държа я на една ръка разстояние през цялото време — увери я Зак.

Грейс се усмихна.

— През *цялото* време ли?

Той се прокашля.

— Ще се обадя, когато ни потрябва още нещо.

— Как е новият ти сателитен телефон?

— Засега добре.

Фароу приключи разговора си едновременно с Грейс.

— Нещо станало ли е? — попита Фароу.

— С новия телефон всичко е наред. Засега.

— Този човек има невероятно електромагнитно поле. Съсипва батериите — дори и тези, които се презареждат — с невероятна скорост. Какво искаше?

— Съдебна заповед за публични архивни данни.

Фароу повдигна вежди.

— Щом са публични, защо се налага?

— Зак казва, че прекалено много неща са изгорели вече.

— Има право.

Виковете на бебето станаха по-настоятелни.

Фароу предложи:

— Дай я на мен. Ще я преобуя, докато ти се справиш с правните документи.

— Можеш да я преобуеш, след като се нахрани. — Грейс разгърна блузата си и се зае да кърми бебето. — Мога да пиша и с една ръка. Има ли някакви новини от посланик Стийл във връзка с заплащането за случая с прането на пари в Бразилия?

— Счетоводителите прехвърлят нашия процент за намирането на парите в сметката ни в момента.

— Добре. С темпото, с което Зак харчи, скоро ще са ни нужни повече пари в брой. Къде е най-близкият ни експерт по отпечатъците?

Фароу се наведе към компютъра си, натисна няколко клавиша, изчака.

— Намира се в Лос Анджелис.

— Кажи ѝ да бъде в готовност за действие във всеки един момент.

60.

Холивуд

Шестнайсети септември, 14:31 ч.

Скор вдигна телефона и изръмжа:

— Да?

— Обажда се Ейми. Най-добре ела бързо тук. Говорят за картини и отпечатъци, и...

Скор затвори и тръгна към малкия килер в приземния етаж, който служеше за кабинет на Ейми.

Тъкмо когато затвори вратата на кабинета зад гърба си, телефонът му звънна.

Изобщо не се поколеба.

— Обажда се... — започна рецепционистката му.

— Да оставят съобщение — прекъсна я грубо той.

Затвори вратата и остави жената да се разправя с недоволния клиент.

Изобщо не го интересуваше. Имаше си свои проблеми.

Картините са невредими. Голямо прецакване.

Беше трудно да се предвидят щетите.

61.

Блесинг, Аризона

Шестнайсети септември, 14:33 ч.

Кашоните бяха покрити с червеникавокафява пустинна прах, която се бе наслойвала в течение на години. Въпреки вида им обаче, съдържанието им бе в прилично състояние, досиетата бяха наредени по дата и име. Понякога папките бяха разделени по отдели, след това — по дата, и накрая — по име. Друг път — според вида на престъплението. А имаше и случаи, които бяха подредени по някаква лична система на архивиране, която нямаше смисъл за никой друг.

След поредица от опити и грешки, основани на различни комбинации от име, дата и отдел, Джил най-сетне изрови полицейските доклади и съдебните улики за всичките десет криминални дела, които бяха разследвани в годината, в която Джъстин Брек бе решила да стреля по Томас Дънстан.

— Намерих ги — обади се Джил и кихна.

— Наздраве — каза Зак. — Какво намери?

— „Щатът срещу Джъстин Брек“. — Тя размаха картонената папка и се помъчи да потисне ново кихане. — Тук вентилацията е лоша, отколкото в някое мазе.

Бръкна в чантичката на кръста си и порови вътре, докато измъкне доста омачкана стара кърпичка.

Зак пое папката, докато тя си издуха носа. Отдалечи се за малко, тръсна папката в бедрото си, за да падне част от прахоляка, и отново ѝ подаде всичко.

— За твоето семейство се отнася, значи папката е твоя — каза той.

Джил развърза връвчицата, която държеше папката затворена. Когато връзките се разделиха, тя разгърна кориците и набързо прегледа съдържанието, за да намери листовите с отпечатъци.

Не ѝ отне много време.

— Е, бог да благослови добросъвестния ни шериф — възкликна тя и измъкна два картонени листа.

Зак се сдържа и не ги грабна от ръцете ѝ.

— Джъстин Мередит Брек и Томас Лангли Дънстан — прочете тя. — Арестувани за неприлично поведение в нетрезво състояние, както и за други провинения. И, да, имаме отпечатъци от палците!

Подаде картоните на Зак. Горната половина на всеки лист представляваше бланка, в която се попълваше името, годините, рождената дата, датата на ареста и всички други данни, които бяха нужни за официалните документи при арестуването. Долната половина бе разделена на табличка с пет квадратчета в колонка и два реда.

Всяко квадратче в таблицата бе маркирано с петно от черно мастило.

Зак взе картоните с отпечатъците и ги повдигна така, че светлината от тясното прозорче на мазето да пада върху тях.

— Няколко точки за отбора на добрите.

— Можеш ли да ги използваш?

— О, да. Задръж картоните, докато ги снимам.

— И двата ли?

— Преди случаят да стигне до съда — поясни Зак, — бих искал да се застраховам срещу възраженията, че това може да са нечии фермерски — или пък на любовницата — лепкави ръце, оставили отпечатък върху картините.

— Основателно съмнение?

— Не съвсем — каза той и извади от задния си джоб фотоапарат, — но кой казва, че хората, особено съдебните заседатели, се ръководят от разума си? Само си помисли за О Джей Симпсън.

— Предпочитам да не мисля за него, благодаря. Искаш да държа картоните ли?

— Да. Ела тук. Ще използвам режима за снимане отблизо и възможно най-естественото осветление.

— Защо са ни снимки? — попита тя. — Мислех, че „Сейнт Килда“ ще изпрати някого със съдебна заповед да вземе оригиналите.

— Приеми го като застраховка срещу пожар.

Вратата се отвори и влезе шериф Пърсел.

— За какъв пожар говорите?

— Само отбелязвах колко лесно могат да изгорят старите книжа — каза Зак.

— Затова имаме надпис „Пушенето забранено“. — Пърсел пристъпи от крак на крак и погледна папката, която Джил стискаше в ръце. — Виждам, че сте разгадали системата на архивиране.

Не и благодарение на теб — мрачно си помисли тя, — *нито пък на огнедишащия дракон на рецепцията.*

— Има си своите особености — каза тя на глас, — но успяхме да ги разгадаем.

— Какво ще правите с тези документи? — попита шерифът.

— Снимаме ги. — Гласът на Зак бе любезен и делови.

Пърсел се намръщи.

— Не споменахте нищо за снимки.

— Не искахме да задвижваме цялата сложна процедура за изискване на пълно копие на досието — каза Зак. — Вашите хора си имат по-важни задачи от това да се ровят в старите папки заради нас. Не се тревожете, много внимаваме с оригиналите.

— На първия етаж има копирна машина за общо ползване. Струва десет цента на лист — каза шерифът.

— Благодаря за предложението — отвърна Зак, — но по-бързо ще се справим с цифровия апарат, а и така има по-малка опасност от повреда за оригиналите.

Пърсел ги наблюдава мълчаливо няколко минути.

— Ще ми кажете ли за какво е всичко това?

— Опасявам се, че това е свързано с поверителна информация — спокойно отвърна Зак, — а в момента нямаме основание да смятаме, че вие сте свързан по някакъв начин с разследването на този случай. — Той се обърна към Джил. — Дай само основните документи, скъпа. Винаги можем да се върнем, ако има нужда.

— Няма проблем, захарче — обади се тя и разгъна документите, които бе подбрала върху прашните кашони. — Само основните неща и нищо излишно.

Пърсел понечи да каже нещо, после сви рамене и излезе.

— Би ли могла да изпълнеш добре това писмо? — помоли Зак. — Ръкописните документи са трудни за снимане.

Джил се приближи до него, внимателно изпълна и задържа стар лист хартия, а после изчака, докато той не ѝ каза да го обърне.

Помагайки си взаимно, успяха да снимат документите в папката. После оставиха всичко вътре, сниха мястото на папката в кашона, както и датите от външната страна на кашона.

Застраховка срещу пожар.

62.

Блесинг, Аризона

Шестнайсети септември, 14:56 ч.

— Ти карай — каза Зак и се настани от дясната страна на прекалено тясната кола под наем. Резервациите в последния момент бяха като трън в задника. Буквално.

Джил свали чантичката от кръста си и я метна на задната седалка. Колата явно бе направена за някоя планета, където краката на хората бяха по-къси от ръцете им.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На същото летище, където кацнахме.

— А после?

— Зависи какво ще намеря в документите.

Докато Джил наблюдаваше как Блесинг се отдалечава от тях в огледалото за обратно виждане, Зак прехвърли снимките от фотоапарата в компютъра си. Преди да отвори първия файл, копира всичко и го изпрати на „Сейнт Килда“.

Поредната застраховка срещу пожар.

После започна да чете.

— Ехо? — обади се Джил след известно време. — И аз съм част от този екип, забрави ли?

Зак я погледна.

— Засега става дума само за фамилната история на семейство Брек. Реших, че сигурно вече я знаеш.

— Сбъркал си.

Той се усмихна леко и се върна към първия документ, за да обобщи накратко информацията за Джил.

— Баба ти, Джъстин Брек, и Томас Дънстан са били арестувани от заместник-шерифа Джоуъл Пърсел близо до „Сити Тавърн“.

— Къде е това?

— Малко извън Блесинг — отвърна Зак.

— Ясно. Сега се нарича „Кладенеца“. Окръг Кениън е на сух режим. Формално това е частен клуб, защото в частните клубове е разрешено да се сервира алкохол. В реалния свят входната такса, която плащаш на вратата, се нарича куверт.

Той се засмя.

— Не мога да преценя кое те дразни повече — лицемерието или патриархалният морал.

— Ще ти кажа, когато и самата аз реша.

— Явно баба ти и Дънстан са празнували Деня на независимостта, но нещата са излезли извън контрол.

— Какво е станало? — попита Джил.

— Ами според бармана — можеш ли да повярваш, че се е казал Трули Нолън?

— За съжаление, да.

Зак поклати глава.

— Както и да е. Барманът чул Джъстин и Дънстан да се карат. Било наистина люта кавга.

— За какво?

— Не станало ясно на никого от присъстващите там, но това се случва често при пьянски разправии. Според бармана, Дънстан известно време „търпял всичко“. После скочил и ударил Джъстин през устата с опакото на дланта си.

Джил стисна по-здраво волана.

— Мил човек.

— Знаеш какви са художниците. Много са чувствителни. Ударил я толкова силно, че столът ѝ паднал назад и тя се стоварила върху напитките на хората от другата маса. После той се нахвърлил отгоре ѝ и се опитал да я удуши. След това веселбата съвсем се развихрила.

— Да я удуши ли?

— Да. Човекът изгубил контрол, напълно. Това е било по времето, преди да измислят климатиците, а нещо ми подсказва, че тук става доста горещо около четвърти юли — провлачено отбеляза Зак.

— Често минава над четирийсет градуса. И то ако не броим вятъра, сух като шкурка и горещ като от ада — допълни Джил. — Чудя се какво са правили в Блесинг?

— Освен да пият и да се бият ли? Рисували са. Поне така казал Дънстан, а и дрехите му били покрити с петна от боя за доказателство.

Изглежда, той много е обичал да рисува района около ранчото на Брек, от Блесинг до ръба на каньона, Индианските извори и платата, където пелинът отстъпва място на скалите.

— Това в доклада ли е? — изненада се Джил.

— Нарича се четене между редовете. Освен това направих кратко проучване, докато чакахме да разберем дали Фрост ще излезе жив от операционната.

— Пълният каталог на Дънстан. Беше се зачел в него, сякаш вътре е скрита тайната на живота и смъртта.

Или просто за да не изгуби здравия си разум.

Зак отвърна само:

— Добрият стар Трули Нолън прекратил боя с помощта на здравата дръжка на една брадва, която държал зад бара. Когато всичко утихнало, Джъстин вече я нямало. Дънстан хукнал след нея. Бил на около десетина метра вътре в града, когато тя започнала да вика: „Никога повече няма да ме удариш, мръсничко!“. После стреляла по него с пушка двайсет и втори калибър.

— Старата пушка срещу змии в ранчото — обади се Джил. — Модести още я използваше, когато не засичаше, а това ставаше непрекъснато.

— Онази нощ не засякла. Джъстин стреляла и продължила, докато не ѝ свършили патроните.

— Или пушката е засякла.

— Само веднъж успяла да одраска с куршум задника на Дънстан, но като цяло не го улучила — продължи Зак.

— Жалко. Ако бях наблизко щях да ѝ услужа с моя „Колт Удсмън“. Или сама бих застреляла нещастника.

Той ѝ хвърли кос поглед.

— Напомни ми никога да не те ядосвам.

— Не се тревожи. Семейната пушка за змии не е оцеляла след пожара.

— Притеснява ме твоят „Колт Удсмън“.

Тя се усмихна иронично.

— Оставих го в една заложна къща, защото ми трябваха пари за учебници.

Искаше му се да я прегърне. Вместо това продължи.

— След като на Джъстин ѝ свършили патроните...

— ... или пушката засякла... — обади се Джил.

— ... заместник-шерифът я арестувал и я отвел с белезници на ръцете.

— Ами Дънстан? — попита тя. — Той се е опитал да я удуши.

— О, той също бил арестуван — каза Зак. — Веднага след като местният лекар приключил с поливането на раната му с уиски и превързал задника му.

— И после?

— Патриархалният морал, който толкова добре познаваш и обичаш, се намесил.

— Което означава?

— Джъстин била обвинена в опит за убийство. Дънстан бил арестуван за публично пиянство. Осъдили го на една нощ в затвора.

Кокалчетата на Джил побеляха върху волана, но единственото, което каза, беше:

— Душенето не се ли брои за опит за убийство?

— Не и когато става дума за някоя устата кучка, която си го проси. — Устните на Зак се извиха в някакво студено подобие на усмивка.

— Звучи ми, сякаш си съгласен с Дънстан — каза тя.

— По-скоро съм чел прекалено много доклади за семейно насилие. Ще ми се да имах машина на времето.

— Защо?

— Щях да довърша започнатото от Джъстин. Не мога да понасям мъже, които пребиват жени.

Суровата безизразност в гласа на Зак накара стомахът на Джил да се свие. Надяваше се никога да не се обърне към нея с този тон.

Издиша дълбоко.

— Извинявай. Изкарвах си го на теб.

Той погали бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си.

— Няма нищо. Не се стряскам лесно, когато някоя жена се ядоса.

— Заради дългия си опит с по-големи сестри?

— Отлична тренировка — съгласи се той. Отново я погали и се върна към компютъра си. — Когато заместник-шерифът проверил килията на Дънстан на другата сутрин, той бил мъртъв. Обесил се с колана си.

— Велик художник и нещастен човек — отбеляза Джил.

— Мир на праха му.

Последва мълчание, докато Зак четеше други документи.

Когато приключи със съдебните протоколи, той каза:

— Нищо ново. Само бюрокрация. Джъстин пледирала самозащита. Съдията я пернал през ръката за пиянство на публично място и стрелба в рамките на града и ограничил наказанието ѝ до вече прекараното в затвора време, плюс една година условна присъда и т.н.

— Както ни каза шерифът Пърсел — съдията бил нов в окръг Кениън. Само това ли е в папката? Ами ръкописното писмо?

— Било е заведено като част от личните вещи на Дънстан. Сигурно е било у него, когато са го арестували.

— Прочети ми го — помоли Джил.

— Ръкописните букви са много дребни и нечетливи. Светлината никак не бе добра, когато го снимах. Мастилото е избледняло.

— Искаш да кажеш, че не можеш да го прочетеш ли?

— Искам да кажа, че трябва да го обработя с програма за снимки. — Зак намери програмата, използва различни филтри върху снимката на писмото и накрая получи нещо, което бе доста по-четливо. — Добре, ето го. Било е написано около две седмици преди смъртта на Дънстан.

Джил въздъхна дълбоко. И зачака.

Почака доста.

Погледна встрани. Зак четеше с израз на силна изненада върху лицето си.

— Какво има? — попита тя.

— Ако това е каквото си мисля, че е, значи фитилът на онази бомба току-що изгоря докрай.

— За какво говориш?

— Радвай се, че си седнала. Писмото е от Джъстин до Дънстан. — Зак зачете на глас. — „Когато четеш това, аз вече ще съм си тръгнала. Майка ми и баба ми са имали съпрузи, които са биели жените си. Дори и ако беше мой съпруг, не бих понасяла побоите ти със скръстени ръце и молитва за милост от теб или от твоя бог“.

Джил измърмори нещо и стисна здраво пръсти.

— Ще ми се да го беше застреляла в слабините.

— Прекалено малка цел. — Зак продължи да чете. — „Каквото и да е имало между нас, е угаснало като пепел. Не биваше изобщо да

ставам твоя любовница. Не защото е грях срещу Бог и обществото, а защото ти си лъжец и измамник. Използваш ме за собствените си цели, а после ме пребиваш, защото гордостта ти е наранена от моя талант. И двамата знаем истината, макар никога да не сме я изричали на глас. Без мен славата ти като художник е изгубена, защото аз съм много повече от твоята Алена муза“.

Джил издаде странен звук.

Зак продължи с четенето:

— „За да рисувам честно, трябва да живея като честен човек. Недей да ми пишеш и да ми казваш колко много ме обичаш. Недей да ми искаш прошка за нещо, което със сигурност би направил отново, ако ти го позволя. Нямам сили да ти простя, както и ти нямаш сили да разтрогнеш студения си и почтен брак.“ — Зак поклати глава. — Подписано е само „Джъстин“.

— И сега какво?

Вместо да отговори, Зак отново се зае с компютъра, отвори няколко файла, сравни снимките от документите за ареста с най-добрата снимка, която бе направил на долния ръб на картините на Фрост. Намръщи се, приближи максимално образа и продължи да сравнява. Не беше експерт, но това му приличаше на съвпадение.

Започна да се смее тихо.

— Какво? — попита Джил.

— Просто се сетих за Уърдингтън и излиянията му за същността на мъжкото начало и култовия статут на Дънстан в западното изкуство. Явно Джъстин е била доста мъжко момиче.

— Да не би да казваш, че...?

— Точно така. Джъстин не е била Алената муза на Дънстан — каза Зак. — Отпечатъците от палец върху картините са нейни, а не негови. Тя е била художникът. Той само е поставял името си върху готовото платно.

— Затова семейните картини не са подписани от Дънстан — обади се Джил. — Но и те са толкова творби на Дънстан, колкото и всички, които е подписал. Каква е цената на платно от „Дънстан“ в каталога на търга?

— Достатъчно висока, за да превърне убийството в много доходно занятие.

63.

Холивуд

Шестнайсети септември, 15:35 ч.

Скор прочете разпечатката, после още веднъж и след това отново за трети път. Макар лицето му да бе зачервено, ръката му бе доста спокойна, докато оставяше листовите настрана, след което погледна развълнуваната си служителка.

— Е, с това приключваме — каза той и се усмихна насила. — Заслужи си няколко дни почивка. Ще се видим следващия понеделник.

— Да! — извика Ейми толкова енергично, че косата ѝ подскочи.

Втурна се навън и затръшна здраво вратата след себе си, да не би шефът ѝ да си промени решението.

Скор сви юмруци и се загледа мрачно във вратата като човек, който се надява да получи... нещо.

Без значение какво.

Само не и това, с което разполагаше.

Нямаше голям избор. Картините бяха в „Сейнт Килда“, което означаваше, че ще му трябва камион с експлозиви, за да ги унищожи. Изобщо не вярваше, че би могъл да се измъкне невредим от подобна операция, дори не вярваше, че би могъл да се измъкне жив.

Поне Фрост е въвн от играта — ядосано си каза Скор. — *Браво за нашия отбор.*

Лесно ще се добера до онази кучка Брек. Ако успея да я извадя от играта, всичко приключва.

А с нея има само един охранител.

Седя на мястото си дълго време, като кипеше от гняв и мислеше за начините и средствата да инсценира случайна смърт.

Личните му предпочитания клоняха към пожар, но не му се щеше да прибегва до него отново. Отвлечане и изхвърляне на трупа също бе вариант. За съжаление, щеше да е нужен повече от един човек за изпълнението. А друг човек означаваше потенциален свидетел за прокурора.

Или потенциален изнудвач.

Удавянето също бе добър вариант, но жертвите бяха доста далеч от дълбок воден басейн. Катастрофата с кола вършеше работа само ако местният съдебен лекар нямаше капка мозък в главата си. Иначе всяка аутопсия би показала, че жертвите са били мъртви преди катастрофата. Обир, при който нещо се обърка фатално, също бе сред изпитаните варианти, но не бе нито първият, нито вторият му избор.

Наистина не искаше „Сейнт Килда“ по дирите си. Говореше се, че ако някой сътрудник на „Сейнт Килда“ загине по време на операция, посланик Стийл си разчиствал сметките с виновните. Винаги.

Независимо колко време би отнело това.

Но само ако има следа, по която да се тръгне.

Скор се замисли дали да не се обади на клиента и да каже: *Съжалявам, не мога да го направя. Ето сметката дотук.*

Може би това беше най-разумният изход.

И щеше да е пагубно за бизнеса. Когато се разчуеше, че е превърнал един прост обир в истинска касапница, много бързо щеше да загуби богатите си клиенти.

При условие че бизнесът му се крепеше върху репутацията, която си бе създал, напускането на играта не бе сред възможните варианти.

Напълно неподвижен, ако не се броеше пулсиращата вена на врата му, Скор отново премисли всичко, оглеждаше внимателно възможния изход от всеки вариант на действие, преценяваше как най-добре би било да прикрие следите и как би могъл да натопи някой друг да поеме вината пред „Сейнт Килда“ или пред закона.

После отново огледа всички варианти, търсейки нещо, което може би бе пропуснал първия път. Когато гневът го връхлиташе, трябваше да бъде изключително внимателен.

Прочете разпечатката за четвърти път. След още няколко минути размисъл пусна листовите през машината за унищожаване на документи, както и всички други доклади, свързани с този случай. Когато машината превърна всичко в конфети и най-сетне замлъкна, се почувства малко по-спокоен. Използва достъпа си до главния компютър в мрежата, проникна в машините на Ейми и Стив и изтри всичко, свързано със случая.

После изтри и архивите.

А след това почисти и твърдите дискове, на които се пазеха.

Бе използвал достатъчно компютърни файлове пред съда, за да знае, че те са нож с две остриета. Не искаше от този случай да остане и най-малката следа, която би могла да води към него.

Когато се увери, че е унищожил всичко по този случай в компютрите на фирмата, посегна към телефона си. Хвърлянето на прах в очите бе рисковано, но бе най-добрият му шанс да спечели играта.

А той *щеше* да спечели.

Ненапрочно си бе извоювал име в този бизнес.

64.

Сноубърд

Шестнайсети септември, 16:10 ч.

— Рамзи, най-добре поеми ти разговора — извика Кахил. — Лий Дънстан се обажда от Лас Вегас.

Раздразнен, Уърдингтън прекъсна надзора на товаренето на последните картини за търга в един микробус за краткия път до летището.

— Какъв му е проблемът?

— Нещо, което няма да ти е приятно да изкрещя пред всички в стаята.

Уърдингтън изсъска нещо под носа си и се обърна към хората, които товареха микробуса.

— Добре, всички получихте инструкции. Очаквам да видя всички картини и скулптури напълно непокътнати, когато пристигна в „Златното руно“ довечера.

— Да, сър — отговори шефът на екипа. После се обърна и се развика на един младеж, който се бе спънал по рампата: — По-бавно, Мърфи. Вече не си в Ю Пи Ес. Никой не те следи с хронометър.

Уърдингтън се обърна и влезе през задния вход на галерията, където го чакаше Кахил.

— Нямам време да дундуркам Лий — едно отсече той.

— За това ще намериш време. Повярвай ми.

Собственикът на галерията натисна бутона за задържане на разговора и се обади престорено бодро:

— Здравей, Лий. Вълнуваш ли се от предстоящия търг?

— Определено може да се каже. — От другата страна на линията Лий предизвикателно вдигна полупразната си чаша с уиски в поздрав към жена си и отпи глътка, от която очите му се насълзиха. — Рамзи, стари друже, имаме проблем. Кучката се върна.

— Пиян ли си? — отчетливо попита Уърдингтън.

— Натам съм тръгнал. И ти ще ме последваш, когато търгът отиде по дяволите в неделя. Десетте милиона за картина, които всички очакват, едва ли ще са и наполовина.

— Мили боже. — Уърдингтън се опита да запази самообладание. Най-доброто, което може да изтръгне от себе си бе: — Нямам време да слушам пиянските ти брътвежи.

— Много жалко. — Лий се усмихна мрачно. Не беше си позволявал сериозен запой от много време. С нетърпение очакваше опиянението. Може би никога нямаше да се събуди. — Имаш по-малко от два дни да докажеш, че Джъстин Брек не е нарисувала онова, което Томас Дънстан е подписал.

Уърдингтън вдигна очи към тавана, но не намери там отговор.

— Бети там ли е?

Лий се вгледа в бледото и измъчено лице на жена си. Беше облечена с избелели джинси и обикновена риза като дъщеря на фермер, каквато бе някога.

— Не за тази кучка ти говоря — отрязва той.

Уърдингтън изруга наум, закри телефонната слушалка и изръмжа към Кахил:

— Какво става, по дяволите?

— Знам само, че Лий Дънстан казва, че баща му не е нарисувал платната на Томас Дънстан, които ще продаваме в неделя — отвърна Кахил. — Джъстин Брек ги била рисувала.

— Това е нелепо — сопна се шефът му. Махна дланта си от слушалката. — Нямам време за подобни глупости. Дай да говоря с Бети.

— Разбира се. И без това трябва да си сипя още уиски. — Лий махна на жена си. — Искан да говори с теб.

Бети проследи с поглед как съпругът ѝ отива до барчето в хотелската стая. Още не залиташе, но скоро и това щеше да стане.

Знаех си, че всичко е прекалено хубаво, за да е истина — помисли си тя за миг. — Пет милиона за картина беше прекалено много. Десет милиона си е чиста алчност.

Тя взе телефона.

— Съжалявам, Рамзи. Току-що Тал се обади и се развика на Лий толкова силно, че дори и аз го чух в другия край на стаята. Затова Лий позвъни на теб.

Уърдингтън заби палец в кожата между веждите си, мъчейки се да спре главоболието, което се бе появило изневиделица.

— Какво става, за бога?

— Жена му получила анонимно обаждане с предупреждение, че някой ще се опита да съсипе търга с твърдението, че нашите картини са нарисувани от Джъстин Брек, а не от Томас Дънстан.

— Бети, Бети. — Палецът му се заби толкова дълбоко, че остави следа от полумесеца на нокътя. — Нужно е нещо много повече от непотвърден слух, за да се убеди човек, изкушен от изкуството, че платната на Дънстан не са това, което знаем, че са — картини на един от най-великите художници на Запада. Явно някой от конкурентите просто се опитва да ни създаде неприятности преди търга. Всичко е само буря в чаша вода, това е. — *Или обикновено изнудване. Няма да е за първи път, нито за последен.*

— Ами отпечатъкът от палеца? — попита тя.

Уърдингтън се запита как ли Бети е разбрала, че се опитва да пробие дупка в черепа си с палец.

— Какъв отпечатък от палец?

— Отпечатъците по картините на Дънстан, които обаче са на Джъстин, а не на Томас Дънстан.

— Бети. — Уърдингтън стисна по-здраво телефонната слушалка, а също и юздите на яда си. *Винаги става нещо преди търг и винаги в най-неподходящия момент.* — Дори и отпечатъците на любовницата му да са навсякъде по картините, това само доказва, че Джъстин е била с него, когато платната са рисувани. Тъй като Дънстан не е рисувал, освен ако Алената муза не е била до него, намирането на нейни отпечатъци по платната не би могло да е голяма изненада. Дори и ако самоличността на собственика на отпечатъците може да се потвърди, което е крайно съмнително.

— Но Тал беше толкова разстроен.

— Ще му се обадя и ще изясним всичко. Вие в Лас Вегас ли сте сега?

— Да.

— Дръж изкъсо Лий. Колкото по-малко се говори за това, толкова по-добре.

Бети погледна към мъжа си, който си сипваше уиски в чашата, и въздъхна.

— Ще направя каквото мога. — Тя се поколеба. — Това ще свали цената на картините, нали?

— Не се тревожи — каза Уърдингтън. — И дръж Лий далеч от хората, докато не изтрезнее. Ако ви се обади някой, който иска да ви продаде нови платна на Дънстан, прехвърлете го към мен.

— Защо да се опитват да ни продадат картини на Дънстан точно на нас? Ние нямаме толкова пари.

Изнудване, тъпачке. За какво друго? Палецът вече го болеше почти колкото и главата. Лий може да потвърди автентичността на фалшиви картини и всички да се облажат — само дето Крофърд ще ми стъжни живота, ако не предизвикам достатъчно очаквания и вълнение около този търг, за да вдигнем цената на една картина на Дънстан поне до осем милиона. Крофърд дори иска десет. Това ще доведе до резултати, които никой няма да може да оспори, дори и данъчните служби.

Уърдингтън, макар и по свои причини, също копнееше като Крофърд да предизвика сензация. Това би привлякло като магнит вниманието на големите играчи в света на изкуството към новата му аукционна къща. Но трудно би постигнал целта си, ако в последния момент отнякъде се появят една дузина съмнителни платна на Дънстан.

Крофърд нямаше толкова много пари, че да изкупи дванайсет нови картини, по четири милиона всяка, а още по-невъзможно бе това при цена от десет милиона. А ако новите платна се продадяха за по-малко, щяха да свалят цената и на онези, които Крофърд вече притежаваше.

— Не се тревожи за нищо и само гледай Лий да стои далеч от всички. И непременно ми се обади, ако някой се опита да се свърже с вас за картините — повтори Уърдингтън. — Разбра ли ме?

Бети въздъхна.

— Не разбирам нищо, но ще направя каквото ми каза.

Уърдингтън затвори и набра номера на мобилния телефон на Крофърд по памет.

Вдигни, нещастнико. Времето изтича.

65.

Сан Диего

Шестнайсети септември, 16:15 ч.

— Татко? — повика го Лейн и надникна в спалнята. — Къде си?

— В кабинета — извика му Фароу, — помагам на машинката за ядене да оригне.

— Не знаех дали ще искаш всичко да влезе в мрежата на „Сейнт Килда“, затова реших да споделя какво имам засега.

С лаптоп под мишница, Лейн влезе в кабинета на родителите си. Приемаше като част от интериора заключения шкаф с оръжието, както и стената с електронна апаратура, но винаги му бе приятно да види многото компютри. Това, че родителите му работеха за „Сейнт Килда“, означаваше не само че разполагаха със страхотно оборудване, но и че той също можеше да го използва понякога.

Това беше представата му за рая.

Бебето, сгущено върху рамото на Фароу, се оригна толкова силно, че и Лейн би се гордял с подобен звук.

— Това оригването за втори рунд ли е? — попита Лейн.

Фароу примигна неразбиращо.

— Какво?

— Нали знаеш... Когато си се натъпкал, а после се оригнеш здраво, си готов за...

— Втори рунд — поклати глава баща му. — Схванах.

Грейс откъсна поглед от своя компютър и протегна ръце за малката Аналийс.

— В момента тече нова проверка по случая „Муъркрофт“.

— Нещо интересно? — попита Фароу.

— Ще знам след няколко часа. Или дни. Зависи през колко нива трябва да мина, за да стигна до златна жила.

— Трябва да наемем още хора за проучвания — вметна мъжът ѝ.

— Стийл казва, че проверява новите кандидати колкото е възможно по-бързо.

— Той е по-стриктен и от правителството, когато става дума за проверка на миналото.

— И добре че е така — иронично отбеляза Грейс. — „Сейнт Килда“ изисква много повече от добрия Чичо Сам.

— Стийл има мен — обади се Лейн, усмихна се и отвори компютъра си. — Виж това. Не разбирам и половината от написаното, но има страшно много нули вляво от десетичната запетая.

— Дръпни си един стол — каза Фароу и се настани на собствения си работен стол — и ми покажи какво излезе от пипалата.

— Това са само предварителни резултати — започна Лейн. — Нямахме достатъчно...

— Давай — прекъсна го Фароу. — На никого не му стига времето за проучвания.

Лейн седна и плъзна стола си на колелца върху испанските плочки на пода. Фароу протегна дългия си крак и смекчи спирането на сина си.

— Не съм сигурен откъде да започна — каза Лейн.

— От крайния резултат — отвърна Фароу.

— Кой от всички — измърмори Лейн под нос.

— Винаги така казваш.

— Винаги ми даваш повод. — Лейн се намръщи на компютъра си. — Добре, най-напред — най-новите попадения. Отделил съм всички общи данни за западното изкуство в отделен файл, ако...

— Крайният резултат — безмилостно отсече Фароу.

— Добре. Последни попадения за Дънстан. Губернаторът на Невада, един от сенаторите на щата, представител на конгреса и някакъв богаташ на име Талбърт, или Тал, Крофърд се поздравяват взаимно на пресконференция, свикана по повод голямото дарение от страна на Крофърд за нещо, наречено Музей на Запада. Дарява цялата си колекция от художествени произведения от Запада, включително всичко, което ще купи на търга във Вегас тази неделя.

Фароу наблюдаваше сина си, без да откъсва от него зелените си очи, интелигентни и жестоки в проникателността си.

— Щедър човек.

— Да. Това е първата му голяма благотворителна изява, а той разполага с купища пари. Има ги от години. Предимно от петрол.

— Интересно.

— И аз така сметнах — каза Лейн. — Винаги си ми казвал да търся определен модел, а след това да гледам къде е нарушен.

Усмивката на Фароу го правеше измамно кротък.

— Имам купища данни за Крофърд от финансова гледна точка — каза Лейн.

— Нека засега се придържаме към Дънстан.

— Няма много информация. Всички най-нови данни са свързани с музея. Повечето от по-старите данни са за предстоящия търг. Всички автори на блогове за изкуство са се нахвърлили отгоре му като котка върху... — Лейн вдигна очи, видя как майка му кърми бебето и се прокашля. — Като котка в пясъчник.

Фароу прикри усмивката си. Лейн наистина много внимаваше какво говори пред малката си сестричка.

Таткото също.

— Преди около месец е имало новини в някои блогове за появили се нови картини на Дънстан — продължи Лейн, — но нищо конкретно не се е появило в интернет. В други блогове се казва, че всяка нова картина от Дънстан би била фалшификат или някакъв вид измама.

— Копирай ми блоговете — каза Фароу.

— Вече го направих.

— Независимо какво си мислиш — обади се Грейс, без да откъсва поглед от компютъра и бебето си, — синът ти действително те слуша. Понякога.

Лейн се ухили.

— В блоговете се говори, че цената от четири до шест милиона долара за платно на Дънстан е в долната граница, защото той много рядко излиза на пазара и има голямо търсене. Числото десет милиона долара се повтаря все по-често в най-новите данни. Вдига се доста голям шум.

— Добри новини за бизнеса с изкуство — отбеляза Фароу.

— Лоши новини за Чичо Сам — допълни Лейн, — според един от източниците.

— Така ли? — попита Фароу. — От личен опит съдя, че правителството винаги получава своя дял от печалбата.

— Свързано е с данъците — каза Лейн.

— За Крофърд ли говорим?

— Да, но ти каза, че искаш да останем на Дънстан.

— Имаш ли още нещо за Дънстан? — попита баща му.

— Само вторични и третични източници, цитиращи първични източници, както и самите себе си. Например...

— Стига си дразнил Джо — прекъсна го Грейс. — Той може и да те търпи, но аз не съм в настроение. Време е за крайния резултат.

Лейн понечи да се оправдае, но бързо размисли. Знаеше, че нарочно дразни баща си, но само като закачка, дружески. Нищо сериозно.

— Преди около две години — започна той, като показва нов документ на компютъра — бизнес мениджърът на Крофърд бил арестуван за укриване на данъци. При обжалването бил пуснат под гаранция, после се качил на самолет за Парагвай с две кабаретни актриси и доста пари в офшорни сметки. Оказало се, че някои от сделките, които уреждал за Крофърд, не били такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Определено не и когато става дума за приспадането на федерални данъчни облекчения за загуби.

— Краен... — започна Фароу.

— ... резултат — довърши Лейн. — Крофърд дължи над сто милиона долара под формата на данъци и лихви на любимия ни Чичо Сам. Той го оспорва, но вече е загубил две обжалвания. Третото тече в момента.

Фароу подсвирна леко, което бе достатъчна награда за Лейн.

— Аз всъщност не разбирам много от това — продължи Лейн, — но едно момиче от пипалата е истински финансов гений. Тя казва, че много евтин начин да си платиш данъците е като дадеш за благотворителност неща, които вече притежаваш, и си приспаднеш стойността им от данъците.

— Неща ли? — попита Фароу.

— Ами да. Предмети на изкуството, бижута, недвижима собственост, от този род. Материални неща. Даваш ги за благотворителност или в обществен фонд.

— Или в музей — допълни Фароу. — Добра работа, Лейн.

Синът му се ухили широко.

— Раздаването на различни „неща“ работи изключително добре, когато можеш някак да надуеш цената на дарението — каза Грейс и се извърна от компютъра си, без да притесни малката Аналийс. — Така

хем не си платил пълната цена, хем можеш да ползваш облекчение за цялата стойност. Или пък продажната цена е една, но купувачът плаща само част от нея. Под масата, естествено. После има данъчни облекчения за всички.

— Няма нищо по-добро от треската преди някой търг за вдигане на цените — каза Фароу. — Или най-изтърканото нагласено наддаване.

— Крофърд притежава ли други произведения на изкуството? — обърна се Грейс към Лейн. — Или само картини от Запада?

— Попаднах на сведения за една или две много известни картини на Пикасо, както и няколко на Уорхол и огромно платно на онзи художник с размазаните петна.

— Джаксън Полък ли? — налучка Грейс.

— Да. Същият — потвърди Лейн.

— Защо Крофърд не продаде или не дари някоя от тях? — попита Грейс. — Модерното изкуство е достигнало невероятно високи цени. Няма нужда да бъдат надувани изкуствено.

— Да — съгласи се и Лейн. — Можете ли да си представите да платите над сто милиона долара за картина, на която мъж целува някаква жена?

— Зависи от художника — каза Фароу.

— Някакъв тип на име Климт.

— Аз съм пас — каза Фароу. Погледна Грейс. — Харесва ми, когато жените изглеждат като жени.

Грейс се усмихна на страстта, която грееше в очите на Фароу. Ако Лейн не бе само на метър от тях, тя би целунала съпруга си така, както и на двамата им харесваше.

— Но Лейн има право — обади се тя. — Защо да си правиш труда да надуваш цените на сравнително малко познати картини, след като имаш много по-известни, които можеш да дариш с по-малко разпавии?

— Суета — предположи Фароу. — Обзалагам се, че името му ще бъде изписано на стената на музея в Невада. Картина на Уорхол няма да му донесе това.

— Може би пък наистина харесва онези модерни ла... хм, неща — довърши Лейн и погледна сестричката си. — Затова иска да си ги задържи.

— Или пък известните творби в колекцията му вече са обвързани — предположи Грейс.

— Как? — попита Лейн.

— Като допълнителна гаранция за заеми — обясни майка му.

— Хм?

— Представи си нещо като заложна къща за най-богатите — каза Грейс. — Оставяш картините в банковия трезор, а банката ти дава заем. Често се прави така, когато много богатите имат нужда от пари в брой. Без много шум. Напълно дискретно. Никой не разбира, че картините са временни заложници на банката.

— Не дават ли заем в размер на пълната им стойност? — попита Фароу.

— Банките не са глупави — отбеляза Грейс. — С такава гаранция можеш да получиш до петдесет процента от продажната цена, обикновено доста по-малко.

— Това пак са си доста нули вляво от десетичния знак — каза Фароу. Той се приведе към сина си. — Какво успяха да научат твоите пипала за финансите на Крофърд през последните пет години?

— Не толкова, колкото бих могъл да науча, ако ми позволиш да проникна в няколко частни база данни — възбудено се обади Лейн.

— Каж ми какво имаш дотук. Ако не е достатъчно, тогава пак ще говорим за проникване в чужди база данни.

Грейс вдигна очи към тавана.

— Най-напред посланик Стийл дава частни уроци на Лейн относно реалността и медийното представяне на световната политика. Сега пък Джо Фароу учи сина си на тънкостите в компютърната етика. Какво следва? Мери да му преподава приложна физика, като му показва как да свали човек със снайпер от седемстотин метра?

— Отлична идея — каза Фароу. — Ще го включа в учебния му план.

Лейн прикри усмивката си и се зае да проучва финансите на Талбърт Крофърд в публично достъпните източници.

Ако беше послушен, по-късно щеше да стигне и до недостъпните.

66.

Лас Вегас

Шестнайсети септември, 17:05 ч.

Зак огледа оживеното фоайе на „Златното руно“. Огромният резервоар с вода, в която циркулираше златен прах, беше мощен магнит. Хората се тълпяха да гледат как гигантско овче руно извлича златото от водата, докато цялото руно заблести като легендарния си съименник. Този метод за улавяне на златните песъчинки бе стар колкото и легендата. Ако се съдеше по вида на руното, то явно приближаваше края на цикъла.

В хотела нямаше свободни стаи и така бе още от деня, в който бе отворил врати. Едно от предимствата да работиш за „Сейнт Килда“ бе, че винаги можеше да се уредиш със стая почти навсякъде, по всяко време, независимо дали става дума за забутан квартал или за луксозна мансарда. Някой винаги познаваше подходящ човек, който пък на свой ред познаваше когото трябва.

В този случай човекът, на когото бе оказана услуга, беше Шейн Танънхил, собственикът на величествения комплекс от стъкло, злато и черна стомана, наречен „Златното руно“. А името на Танънхил бе убедило нужния човек от организаторите на търга да позволи на личните гости на собственика на хотела да видят част от картините преди официалното им предварително показване на следващия ден.

Картините на Томас Дънстан по-точно.

Това не беше нещо извънредно. В крайна сметка картините бяха тук, за да бъдат огледани предварително. Това бе съвсем нормално за протокола на всеки търг. Зак просто искаше да е сигурен, че никой няма да им попречи да огледат ръбовете, които оставаха под рамките на картините.

Имаше лошо предчувствие за тази операция.

Все си повтаряше, че то сигурно се дължи на факта, че е лично обвързан с клиента и затова е по-изнервен, но и сам не вярваше на това.

Нещо и някъде в големия план на събитията караше цялата операция да върви към провал.

Знаеше го.

Просто не можеше да определи как, кой, къде или кога.

Обаждането на Фароу никак не му помогна. Фактът, че толкова милиони бяха заложили от страна на човек с такова политическо влияние като Тал Крофърд, само изнерви още повече Зак. Когато нулите започнеха да се умножават, хората направо полудяваха.

— Какво е „стандартно настаняване с бодигард“? — попита Джил, седнала до него във фойето.

— Две стаи с врата помежду им. — *Само едното от леглата ще бъде използвано, освен ако не го изтърбушим съвсем. Тогава ще използваме и другото.*

Но подобни мисли бяха недопустими. Трябваше да се съсредоточи върху операцията, а не да мисли за слабините си.

— Предполагам, че свързващата врата остава отворена, така ли? — попита тя.

— Винаги. — Зак погледна часовника си. — Надявам се, че човекът от администрацията на търга ще се появи скоро. Прекалено стар съм, за да преживявам само на сандвичи и закуски. Независимо какво твърдят рекламите, захарта, солта и мазнините не са основни хранителни групи.

Джил разгърна каталога на търга и отново се загледа в него. И тя като Зак се надяваше, че скоро ще видят картините.

Не преставаше да се пита дали не сънува.

— Още не мога да повярвам — каза тихо тя. — Пет до осем милиона долара. За картина.

— Не забравяй какво каза Фрост — очакванията в артистичните среди са за десет милиона за по-големите платна. За всяко.

— Това обичайна практика ли е? — попита тя.

— Кое?

— Да има толкова слухове, които на практика определят за някои картини много по-висока цена от посочената в каталога.

— Нарича се възбуждане на духовете и колкото по-силно е, толкова по-добре. Каталогът не е нищо друго, освен прогноза за бъдещото наддаване. — Стомахът на Зак изкъркори. Хапването на крак в заведение за бързо хранене бе отличен начин да си останеш гладен.

— Чу какво си приказваха онези двамата там — каза Джил и посочи към рецепцията на „Златното руно“, пред която гостите се редяха търпеливо на дълга опашка, за да имат възможността да се настанят в най-люксовия хотел, казино и търговски мегаплекс в Лас Вегас. — Говореха за десет милиона за платно на Дънстан на търга в неделя, сякаш това вече е факт.

— В добрия случай, картините могат и да надскочат най-високата очаквана цена — обади се Зак.

— А сега случаят такъв ли е?

— Бих могъл да изтъкна доводи и за, и против. — Той се намръщи и се замисли за разговорите, които бе дочул, докато с Джил се редяха на опашката пред рецепцията. Много хора бяха дошли заради търга, а не да играят в казиното. — Но ти имаш право. Почти всички споменават десет милиона за картина на Дънстан. Това ме кара да се замисля.

— За какво?

Зак продължи да наблюдава хората, които се тълпяха във фойето. Служителите на охраната бяха добре облечени и невидими за всеки, който не знаеше, че в Лас Вегас въоръжените охранители бяха навсякъде. Огромната част от малките електронни предаватели в ушите на мъжете не бяха просто телефонни слушалки.

Лесно можеше да се различат потенциалните купувачи от онези, които се надяваха да продадат нещо. Продавачите не стискаха омачкани каталози. Но независимо дали бяха купувачи или продавачи, наоколо цареше радостно очакване, вълнение, породено от факта, че се намираш на мястото, където ще бъде написана нова страница в историята на изкуството.

Всичко това караше косъмчетата по врата на Зак да настръхват.

— Какво има? — тихо попита Джил.

— Питам се доколко е нагласен този търг.

— Това също е един от предметите, които липсваха в образованието ми по изящни изкуства — иронично подхвърли тя.

— Кое?

— Нагласените търгове.

— Всеки търг може да бъде нагласен — обясни той, като си мислеше за онова, което Фароу му бе разказал за проучванията на Лейн. — Скритият „под“ за някои от експонатите е любима тактика.

— А какво значи това?

— Да кажем, че аукционерът и притежателят на няколко картини са се разбрали, че никоя картина на този конкретен собственик няма да бъде продадена за по-малко от, да речем, пет милиона. Или пък купувачът и аукционерът са се споразумели за една минимална цена. Обикновено „подът“ се обявява пред всички, за да го знаят. Ако не се стигне до него, тогава картината или експонатът просто се изтеглят. Това е законно и съвсем явно.

— А когато подът е скрит? — попита тя.

— Тогава е незаконно — каза Зак. — Това може да включва подставени лица в тълпата от наддаващи или фалшиви сигнали от телефонните участници, или пък спечелили търга, които просто тихомълком се отказват от картината и не я вземат, след като вече в пресата са излезли заглавия за рекордната ѝ цена — всичко това или отделни тактики могат да бъдат използвани, за да се гарантира, че подът ще бъде достигнат, а вероятно и надминат.

Джил се намръщи.

— Разбирам защо продавачът би искал висока цена. Каква е изгодата за купувача, ако тъкмо той се опитва да нагласи всичко?

— Данъчни облекчения. Колкото по-висока е продажната цена на експоната, толкова по-голяма е данъчната отстъпка, ако бъде направено дарение. Когато всички участват в споразумението, продавачът получава солидна комисиона, за да плати данък печалба върху картината, която печалба всъщност никога не е реализирана, но въпреки това, подлежи на облагане с данък. Или пък продавачът може да дари други картини при надутите цени и да се окаже, че няма нужда да плаща данъци за печалбата, която е реализирал при продажбата на тези картини.

— Направо ме заболя глава — обади се Джил.

Той сви рамене.

— Това са само няколко от триковете, които се използват за предварително нагласяване на продажната цена. Когато на служителите в отдел „Проучвания“ на „Сейнт Килда“ им остане малко време, ще се заемат с проверка и ще разберат колко реални са парите, които собствениците на картини на Дънстан са вложили в колекцията си. Обзалагам се, че поне един от тях няма и една десета от продажната цена на платната си, които ще излязат на предстоящия

търг. Останалото е само голяма пушилка и трескаво очакване. Има достатъчно начини да се напома цената, особено по време на търг.

— Това често ли се случва? — попита тя.

— Имаш предвид дали е обичайна практика? Не. Дали е нещо, за което винаги трябва да се внимава при един търг? О, да. Милиони долари минават от едни ръце в други само с едно удряне на чукчето или повдигане на вежда. Всеки ловък водещ на търг или опитен участник може да прикрие най-различни задкулисни трикове. Понякога не е нагласен целият търг, а само отделни партии. Много трудно се доказва и накрая всички са доволни.

— Значи една дузина нови картини на Дънстан няма да се посрещнат благосклонно, ако играта вече е измислена.

Зак се усмихна леко.

— Ще им се зарадват колкото и на лисица в кокошарник.

Един млад мъж, облечен в скъп костюм и с измъчен израз на лицето, се приближи до тях.

— Ето, започваме — каза тихо Зак. — Запомни, ние сме представители на потенциален участник в търга, нищо повече. Господин и госпожа Арлингтън.

— Поредният маскарад. Фантастично.

— Искаш ли да изчакаш в апартамента? Мога да се погрижа.

— Мислех, че се притесняваш да ме оставяш сама.

— Няма да си сама — каза той, докато оглеждаше тълпата. — „Сейнт Килда“ има оперативни служители в града, така че ако някой прошепне името на агенцията в ухото ти или спомене Фароу по име, прави каквото ти казва, включително и да хукнеш към вратата или да залегнеш на пода.

Тя си пое дълбоко дъх и се приготви да скочи в непознати бързеи.

— Ще те следвам плътно в лъжата.

— Това е само претекст, а не лъжа. Нараняваш деликатните ми чувства.

Смехът ѝ премина в лека кашлица, когато младият човек спря пред тях.

— Господин Арлингтън? Аз съм Джейс Уилър. Времето ми е крайно ограничено, както разбирате. — Той им се усмихна измъчено.

— Както вече ви е обяснено, картините все още не са изложени публично...

— Няма проблем — прекъсна го Зак с любезна усмивка. — С моята партньорка сме свикнали със студиата на художниците. Няма нищо по-разхвърляно от тях.

Джейс опита отново.

— Наистина бихте имали по-добра възможност да разгледате картините утре, когато ги преместим отсреща, в голямата бална зала.

— Ако не харесаме нищо при днешния оглед, изобщо няма да бъдем тук утре, защото клиентът ни няма да наддава — каза Зак. Усмивката му разкриваше много повече зъби от тази на Джейс.

— Ясно. — Джейс изпъна сакото си. — Вашият клиент се интересува най-вече от Дънстан, така ли?

— Да — отвърна Джил. Нейната усмивка също бе по-скоро строга, отколкото дружелюбна. Беше ѝ омръзнало да е невидима за търговците, когато Зак беше наблизо.

— Надявам се, че клиентът ви разполага с много пари — обърна се Джейс към Зак. — Точно тези картини предизвикват голям интерес.

— Клиентът ни никога не се тревожи за парите — каза Джил, — а само как да получи онова, което иска.

— А той иска картини на Дънстан, но само ако са от най-високо качество — добави Зак.

— Не си спомням да съм виждал попълнена финансова декларация от клиент, представляван от вас — обади се Джейс.

— Няма да има никаква нужда от финансова декларация, освен ако днес не видим нещо, което да ни хареса — внимателно поясни Зак. — Или е нужно финансово проучване само за да се видят предварително картините?

— Хм, не, разбира се, че не — побърза да каже Джейс.

Зак чакаше.

Младежът се предаде и ги поведе по дълъг и тесен коридор до една заседателна зала, която бе претъпкана с десетки стативи, на които имаше картини.

— Само две от платната на Дънстан са тук в момента — каза Джейс. — Другите все още се разопаковат.

— Ако имате късмет, ще видим нещо интересно в тези, които вече са извадени — хладно отсече Джил. — Иначе ще трябва да

побързате с разопакването на другите две.
Джейс изпъна рамене, но не каза нищо.

67.

Лас Вегас

Шестнайсети септември, 17:13 ч.

В самото начало на залата ги очакваха две платна на Дънстан в позлатени рамки, които бяха закрепени на големи и здрави стативи.

Зак спря на около шест метра и внимателно заоглежда картините в продължение на две минути. Първата бе пейзаж от Големия басейн, който грееше със собствена вътрешна светлина, уловил завинаги в маслените бои вълшебните мигове на късния слънчев следобед. Другата картина бе много по-сурова и изобразяваше зимна буря, развилняла се над пресъхнало езеро, което можеше да е някъде в Невада или на изток от планините Сиера в Калифорния.

— Забележителни са, нали? — обади се Джейс. — Никой не може да улови косите лъчи на слънцето като Дънстан.

Джил само издаде приглушен звук, с който показваше, че е прекалено заета да се възхищава на картините, за да си губи времето с човек, който просто повтаря очевидното.

Зак се приближи до двете картини и ги разгледа от около метър разстояние, като умишлено обърна по-голямо внимание на четирите ъгъла и ръбовете. После се обърна към Джейс.

— Ъглите ми изглеждат увредени — каза Зак.

Джил се включи в играта и също се приближи, за да разгледа ъглите на всяка картина.

— Много се съмнявам — каза Джейс. — Това са едни от най-добрите платна на Дънстан в света. Идват направо от семейната колекция. Никога досега не са били представяни пред публика.

— Така ли? — възкликна Зак. Тонът му говореше, че изобщо не вярва на приказките на Джейс. — Значи членовете на рода разпродават наследството си или просто „редактират“ семейната колекция?

Джил прикри усмивката си. „Редактирам“ бе евфемизъм, използван в артистичните среди за изчистването на по-слабите творби от музейна или частна колекционерска сбирка.

— Съвсем не — моментално възрази Джейс. — Просто в живота настъпва момент, когато такова изкуство става прекалено ценно, за да остане скрито в дома на един човек. Дори само застраховките са убийствено високи. Лий Дънстан е обикновен човек с обикновени нужди.

— При цена от четири милиона за всяка тези картини биха могли да се погрижат за доста голяма част от обикновените му нужди — отбеляза Джил.

Джейс не ѝ обърна внимание.

— Лий иска творбите на баща му да бъдат изложени на място, където да получат възможно най-добрата грижа. Новият музей в Карсън Сити е точно такова място. Лий ще дари две от четирите платна на музея. Това са картините, които още не са извадени от транспортните контейнери, защото, технически погледнато, те не са част от търга.

— Няма ли да бъдат продадени? — попита Джил.

— Не. Както казах, господин Дънстан ще ги дари след края на търга.

— И какво чака? — попита тя.

Джейс продължи да я пренебрегва и да говори на Зак.

— Вашият клиент трябва да знае, че четири милиона е долната граница, от която ще започне наддаването. Очакваме картините да достигнат цена от десет милиона, че дори и повече. Лично Талбърт Крофърд ще присъства на търга. Той е най-изтъкнатият колекционер на Томас Дънстан, макар че има поне още трима други, които ще се надяват да го надскочат. Изключително рядко се случва творби на Дънстан да се предлагат на публичен търг.

— Крофърд попълнил ли е финансова декларация? — попита Джил.

— Разбира се — отвърна Джейс. — Всеки участник е длъжен да го направи. Без изключение.

— Ако все още се интересуваме, личният банкер на клиента ни ще ви се обади утре сутринта — небрежно подхвърли Зак. — Тя ще отговори на всичките ви въпроси.

— Какви произведения на изкуството притежава вашият клиент? — попита Джейс.

— Каквито пожелае. Нов е в средите на западното изкуство. Иска да започне от върха. Така си спестява доста излишни разправии.

Джейс примигна.

— Е, едно голямо платно на Дънстан определено би било страхотно начало.

— Зависи от платното — каза Зак. — Преди да одобря участието на клиента си, искам да разгледам тези на черна светлина. Имате ли място, където мога да го направя?

— Разбира се — отвърна служителят. Това бе нещо, което всеки сериозен колекционер би пожелал да направи със скъпа картина, преди да започне наддаването. Фактът, че Зак бе толкова взискателен, бе успокоителен, подчертаваше сериозните намерения на клиента му. — Ще накарам момчетата да занесат картините в задната стая.

— Без рамките — обади се Зак.

Джил затаи дъх.

— Моят клиент никога не купува картина, докато не я види без рамката — спокойно поясни Зак. — Все едно да се ожениш за жена, която не си виждал без грим и дизайнерски тоалет.

Джейс леко се усмихна. Оглеждането на картината „гола“, както казваха, бе друго често срещано изискване, особено когато потенциалният купувач се притесняваше за състоянието на платното върху летвичките на рамката. Голямата рамка можеше — и често го правеше — да скрие или намали дефектите.

Двама младежи дотичаха веднага щом Джейс щракна с пръсти. Под зоркия му поглед те извадиха платната от рамките и застанаха встрани, чакайки нови заповеди.

— Последвайте ме — нареди Джейс.

Зак и Джил тръгнаха след младежите с картините. Минаха по друг тесен коридор, който водеше до малка задна стаичка, където картините се разопаковаха и почистваха, поправяха се и дори им сменяха рамките, ако се налагаше. Както при недвижимите имоти и използваните коли, представянето бе изключително важно за продажбата на една картина.

Ако изглеждаше мизерно и цената ѝ бе мизерна.

Един въоръжен служител на охраната седеше на сгъваем стол точно до вратата. Кимна за поздрав на Джейс и не обърна никакво внимание на останалите.

Из цялата стая имаше стативи. Двама други посетители разглеждаха различни картини без рамки. Жената използваше захранвана с батерия черна лампа. Когато я остави и си тръгна заедно с придружителя си, Джейс взе лампата и я подаде на Зак.

— Извинете ни за полевите условия — каза той на Зак.

— Както вече казах, свикнали сме с художнически студиа.

Джейс кимна на двамата си помощници. Всеки от тях постави картината, която носеше, на празен статив и остана наблизо, ако отново има нужда от него.

— Или затворете вратата, или угасете лампите в коридора — помоли Зак.

Единият от помощниците веднага отиде до ключа за намаляване на осветлението, който се намираше на стената зад пазача. Настана изкуствен полумрак.

Зак включи черната лампа и я прокара пред едната от картините.

На пръв поглед повърхността бе еднородна, с постоянна структура, както когато цялата боя се нанася едновременно.

— Върни насам — обади се Джил.

Зак отново мина пред картината с черната светлина, за да могат двамата с Джил да огледат внимателно няколко места, където художникът бе подсилил земните форми с допълнителни слоеве маслена боя, смесвайки синьо, черно и зелено, за да постигне наситените и богати земни цветове на западния пейзаж.

— Изглежда ми чисто — каза Джил. — Няма вариации в стила, само в напластяването.

— Подписът е нормален, сложен е след изсъхването на платното — коментира Зак.

— След като художникът се е отказал да гони съвършенството — тихо се обади Джил — и е продължил към следващото предизвикателство.

— Познато ли ти е?

— Случваше се всеки път, когато хванех четката.

Зак се усмихна и продължи с огледа на горния и страничните ръбове на всяко платно. Имаше известно износване по ъглите и леко разхлабване на самото платно върху летвичките на рамката. Нищо фатално, просто естествен процес на остаряване, който започваше в мига, в който художникът завършеше картината.

— Обърнете всяко платно, така че да мога да видя и долния ръб на завитото платно — помоли Зак.

Двамата младежи сръчно обърнаха всяко платно.

Зак бавно прокара лампата покрай долния ръб. Веднъж. Втори път. Трети. Погледна Джил.

Нямаше отпечатък от палец.

68.

Лас Вегас

Шестнайсети септември, 17:19 ч.

Зак прокара пръсти съвсем леко и нежно по долния ръб на картината. Джил си пое дълбоко дъх, издиша, после отново вдиша и подуши долния ъгъл на втората картина.

— Черна светлина — помоли тя.

Зак ѝ подаде лампата. Тя я поднесе косо към ръба на картината.

— Виждаш ли го? — попита тя.

— Изглежда, е добавено, след като боята е изсъхнала — отбеляза Зак.

— Много след това — каза Джил. — Все още мирише леко на маслена боя. От съвременните, бързосъхнещи бои, снабдени с нови бързосъхнещи лакове.

Веднъж открито, мястото с добавена боя се открояваше върху платното като рана върху иначе гладка кожа.

Джейс се приближи плътно до картината и се загледа в нея.

— Прави сте, поправката изглежда нова. Но тя не е от значение.

— Така ли? — скептично възкликна Джил.

— Вероятно оригиналната рамка е била сложена, преди платното да е напълно изсъхнало — обясни Джейс. — Когато наскоро са свалили рамката, за да опънат отново платното, част от боята е паднала. Затова се е наложила поправка. Това със сигурност няма отношение към ценността на картината като цяло. Съмнявам се, че изобщо бихте го забелязали без черната светлина. След като платното отново бъде поставено в рамката, добавката изобщо няма да се вижда.

— Платното може да е било увредено — обади се Зак. — Това би се отразило на цената.

— Ако беше вярно, да. Но документите, които Лий Дънстан представи, не посочват никакви увреждания — изтъкна Джейс.

Зак сви рамене.

— Тогава няма да имате нищо против, ако документирам това за клиента си?

— Да го документирате ли?

Зак извади малкия цифров апарат.

— Никакви снимки — незабавно се обади Джейс. — Всички права за разпространение на изображения остават у наследниците на художника.

— Няма да снимам лицето на картината — каза Зак. — Само тази част, която ще бъде скрита от рамката по време на търга.

Джейс се поколеба, погледна часовника си и каза:

— Моля, побързайте. След две минути имам друга среща.

Зак се наведе и засне добавената боя върху платното при различно осветление.

Пейджърът на колана на Джейс звънна. Той погледна кода и се намръщи.

— Можем сами да излезем отгук — обади се Джил. — Няма нужда да закъснявате заради нас.

— Ако има нужда да се премести платното, някои от помощниците ми ще свърши това — каза Джейс. — Заради застраховката, знаете. Не може всеки да докосва картините.

— Разбира се — съгласи се Джил. — Благодарим ви за отделеното време. Уверявам ви, че клиентът ни ще бъде много заинтересуван от тези картини. Няма нищо по-добро от един нов и изключително богат колекционер, за да се подсили търгът, нали така?

Това бе съкровената мечта на всеки организатор на търг и Джейс го знаеше.

— Всички участници, които отговарят на условията, са добре дошли. — Той се усмихна. — Бихте ли ме извинили...

Докато Джейс бързаше да излезе от стаята, Зак се приближи до другото платно. Черната светлина озари лицето му. Усмивката му изглеждаше демонична в моравото сияние.

Когато Джил понечи да каже нещо, той се наведе и бързо я целуна, а после прошепна в ухото ѝ:

— Нито дума за отпечатъци.

Също като предишното и това платно явно е било поставено в рамка, преди да е изсъхнало напълно, защото и тук имаше добавена боя в долния ъгъл.

Джил се наведе, вдиша дълбоко и каза:

— Същото като другото.

— Да. Искаш ли да се обзаложим, че и причината е била същата?

— тихо попита Зак.

— Не бих заложила на противното — каза тя и потръпна, когато вградената светкавица на фотоапарата блесна.

— Дори и във Вегас?

— Особено във Вегас.

— Умница.

— Не го забравяй — каза тя.

— Никога — обеща той.

Веднага щом Зак приключи, те благодариха на помощниците и излязоха от стаята. Когато бе сигурна, че никой не може да ги чуе, Джил се обърна към Зак:

— Как е могъл някой да знае...

Той я прекъсна със страстна целувка.

— Но кога... — започна тя, веднага щом той вдигна глава.

— Не и преди да се озовем под душа. Голи.

69.

Лас Вегас

Шестнайсети септември, 18:05 ч.

Лий Дънстан залитна леко, но възстанови равновесието си, като се опря на мекия диван.

Вече не нося на пиене както някога.

Но въпреки това му се пиеше.

Когато отиде да си налее, завари Бети да излива останалото в бутилката в мивката в банята.

Лий се нахвърли отгоре ѝ с гневен вик и я блъсна заедно с празната бутилка към стъклената душкабина. Тежкото стъкло изпука, завибрира силно, но издържа. Бутилката се натроши.

Бети се свлече на пода и закри лицето си с ръце.

Мъжът ѝ се завъртя на пети и се върна към телефона, за да си поръча друга бутилка. Преди да успее да вдигне слушалката, телефонът звънна.

— Какво? — изрева той.

— О, господин Дънстан?

— Кой, по дяволите, си ти?

— Джейс Уилър, от организацията на търга. Само исках да споделя с вас добрата новина.

Лий си пое дълбоко дъх. Стаята се завъртя пред очите му. Отново вдиша дълбоко. Успокои се.

Горе-долу.

— Слушам — каза Лий.

— Съветниците на един нов и изключително богат тайнствен колекционер дойдоха да видят вашите картини. Разгледаха ги много щателно. Подхвърлиха, че е имало някакво увреждане на платното, защото имаше малки следи от добавяне на боя върху долните ръбове, загърнати върху летвичките на рамката, но аз...

— Ръбове? *Ръбове!* Тези картини са в солидни рамки! — викна Лий.

— Разбира се. Ние ги извадихме. Обичайна практика е потенциалните купувачи да оглеждат...

— Тал Крофърд е единственият купувач, който ме интересува — прекъсна го Лий, — а той е оглеждал достатъчно картините ми. Какви са тези глупости!

Зад гърба му се чу звън на стъкло, докато Бети разчистваше счупените парчета.

— Очевидно ви заварвам в лош момент — ловко се измъкна Джейс. — Извинете ме. Просто реших, че ще се зарадвате да узнаете, че заради големия шум около търга явно картините ви ще стигнат горната граница, която очакваме. Ако имате някакви въпроси или бихте искали да чуете нещо повече, моля, обадете ми се, когато ви е удобно.

Лий се загледа в притихналата слушалка и я затръшна толкова силно върху поставката, че го заболя ръката.

Без да спира да ругае, той набра номера на мобилния телефон на Тал Крофърд. Когато отсреща вдигнаха, отсече направо:

— Тал, стари приятелю, имаме проблем.

70.

Лас Вегас

Шестнайсети септември, 19:30 ч.

Също като Зак, Джил бе току-що изкъпана, носеше чисто нови дрехи, включително и бельо, и се чувстваше като добре изтърган зеленчук. Освен ако устройствата не бяха по-малки от всичко, за което бяха чували в „Сейнт Килда“, в момента двамата нямаха микрофони по себе си.

Никъде.

Бяха оставили всичко в апартамента, където служител от охраната на хотела в момента претърсваше за скрити подслушвателни устройства. Новите, стриктно проверени дрехи, както и щателното претърсване на багажа им бяха подарък от Шейн Танънхил, който ужасно мразеше всякакви устройства, които не бяха част от собствената му система за охрана на казиното.

— Гладна ли си? — попита Зак, докато разсеяно масажираше тила на Джил, а двамата седяха един до друг в мекото сепаре и оглеждаха луксозния ресторант.

„Златното руно“ разполагаше с един петзвезден и три четиризвездни ресторанта. Истински кулинарен рай. А вечерята днес бе за сметка на „Сейнт Килда“.

Значи само най-доброто.

Джил го погледна косо.

— Гладна съм. Ти в менюто ли си?

Той се усмихна.

— Ти си. За десерт.

Тя се усмихна и се опита да не мисли колко забавно бе общото им къпане. Игриво настроеният Зак бе зашеметяващ.

Една красиво и стилно облечена жена спря до масата им.

— Здравейте, аз съм Лиа Мейтлънд. Господин Танънхил ме помоли да ви предам съобщение. Мога ли да седна за малко при вас?

Джил махна с ръка към отсрещната страна на сепарето, която бе празна, тъй като двамата със Зак седяха плътно един до друг.

— Благодаря. — Лиа се настани в сепарето и продължи да говори дискретно. — Апартаментът ви е чист. Дрехите ви — също. Както и брезентовата торба и раницата. Както подозирахте, сателитният телефон в чантичката за кръста има монтирано проследяващо и подслушвателно устройство.

Джил примигна. *Кой е подозирал?* Погледна към Зак. Той гледаше Лиа.

— Двете устройства вероятно са вградени в батерията — продължи тя, — но тъй като ни казахте само да установим наличието, без да неутрализираме устройствата, оставих телефона непокътнат. Проследяващото устройство излъчва сигнал на честота, която всеки може да улови. Подслушвателят се активира гласово. Опитавме се да го проследим, но е маскиран. Ако имаме достатъчно време, можем да проникнем през защитата му. Ако ние не се справим, Шейн Танънхил ще успее.

— Не е нужно — каза Зак. — Сами ще се справим.

Лиа кимна.

— Ще имате ли нужда от още нещо?

— Бих помолил да предадете това съобщение на „Сейнт Килда“ по същия кодиран канал, който са използвали те, за да се свържат с вас — каза Зак.

— Разбира се.

— И благодарете на господин Танънхил от наше име — добави Джил.

Лиа кимна, измъкна се от сепарето и изчезна.

— Какво те накара да заподозреш, че сателитният ми телефон се подслушва? — тихо попита Джил.

— Чудех се дали е така, преди отпечатъците да бъдат покрити — отвърна Зак и се приведе към нея. — След това бях сигурен.

— Защо?

— Летателните планове показват на кое летище сме кацнали, но някой ни откри в дома на Фрост.

— Споменали ли сме името му, докато бяхме в самолета за Таос? — попита тя.

— Не. Аз бях замислен, а ти беше сърдита. Не говорихме много.

— Но някой е узнал за отпечатъците съвсем навреме, за да ги прикрие върху картините на семейство Дънстан.

Зак кимна.

— Единственият начин някой да ми сложи микрофон е, ако знае, че именно аз ще бъда натоварен с тази операция. Някой не го знаеше предварително, включително и аз самият.

— Бил си в почивка.

— Да. Някой може да е предал „Сейнт Килда“ и да е сложил подслушвател в телефона ми — продължи Зак, — но не бих заложил много на това. Фароу е изключително внимателен, когато наема някого на работа. Стийл е още по-стриктен. Всички, които работят за „Сейнт Килда“, минават през такива проверки, които гарантират запазването на тайна. Индивидуални проверки се извършват редовно и на произволен принцип.

— Затова си решил, че вероятно подслушват мен — каза Джил.

— Да, но изобщо не можех да си представя как или къде са монтирали устройството. Ти си отишла в ранчото направо от реката, а после — в Мескит.

— Бланчърд — горчиво заключи тя. — Докато бях в хотела, бях оставила сателитния си телефон в колата, пъхнат под седалката до шофьорската.

— Това беше следващият ми въпрос — дали сателитният ти телефон някога е бил на уязвимо място.

— И сега какво? — попита тя.

— Ще хапнем прилично за първи път, откакто се срещнахме.

— Но... — започна тя.

— И ще поговорим за възможните варианти.

Зак се надяваше да измислят такъв, който не включва излагането на риск на живота на Джил, но се съмняваше да се получи.

Телефонът ѝ бе единствената им връзка с онзи, който бе застрелял Фрост.

71.

Лас Вегас

Седемнайсети септември, 00:31 ч.

Иззвъняването на телефон в съседната стая събуди Зак. Той автоматично понечи да скочи, но после осъзна, че звъни телефонът на Джил, а не неговият. Включи лампата на нощното шкафче и се пресегна да я събуди.

Очите ѝ бяха отворени, ясни, наблюдаваше го.

— Да вдигна ли? — меко попита тя.

Зак искаше да каже *не*. Вместо това кимна.

Тя си проправи път сред купчината пухкави възглавници, които я обграждаха като ято заспали лебеди, и се запъти към съседната стая.

Той я гледаше как отваря вратата и му се искаше тя да не приближава към опасността с всяка своя стъпка.

Може би е грешен номер.

Но вътрешно бе убеден, че не е. Изрита възглавниците от леглото и отиде при Джил.

— Ало — обади се тя и извърна телефона, за да може и Зак да чува.

— Госпожице Брек?

Гласът звучеше странно, което подсказваше на Зак, че минава през филтър. Запис на разговора нямаше да може да се използва като доказателство в съда.

— Кой се обажда? — попита Джил.

— Аз съм търговец на изкуство. Представявам частен колекционер, който иска да остане анонимен. Клиентът ми се интересува от няколко картини, които притежавате. Сама ли сте?

Тъмните вежди на Зак се повдигнаха.

— Това какво общо има с картините ми? — попита тя.

— Моят клиент е разбрал, че сте наели една компрометирана частна охранителна агенция, наречена „Сейнт Килда Консултинг“. Ако това е вярно, клиентът ми ще откаже да работи с вас.

— Нека да видя дали съм ви разбрала правилно — каза Джил. — Вашият клиент не харесва агенцията, която ме представлява, и затова няма да сключи сделка с мен, така ли?

— Знаете ли, че „Сейнт Килда“ е замесена във въоръжен конфликт, при който са загинали няколко човека и е бил застрашен животът на свидетел под правителствена защита?

— Наистина ли? — възкликна Джил и погледна към Зак.

Той сви рамене. Нищо ново.

— Главните замесени в онзи случай са били Грейс Силва, дискредитиран бивш федерален съдия, и Джо Фароу, бивш затворник с дълъг опит в насието.

Джил погледна към Зак.

Усмивката му не би успокоила никого. Той отиде до бюрото и взе бележник и химикал с логото на хотела.

— Не го знаех — бавно каза Джил. — Това хвърля известна сянка на съмнение върху репутацията на „Сейнт Килда“.

— Тази агенция е в списъците за наблюдение на всички правителствени служби в Америка — заяви човекът по телефона. — Това е една продажна корпорация, частна военизирана компания и като такава, подлежи на санкциониране от Държавния департамент заради многобройните си съмнителни отвъдокеански операции.

Зак се върна с бележка върху хотелската хартия, на която пишеше: *Съгласявай се с него.*

Тя му отвърна с поглед, който казваше: *Нали това правя.*

— Доста ме притеснихте — каза тя в слушалката. — Имах съвсем друга представа за „Сейнт Килда“.

— Съжалявам, че тъкмо аз ви нося лошите новини — невъзмутимо продължи човекът отсреща. — Хубавото е, че все още можем да сключим взаимноизгодна сделка, но само ако се отървете от „Сейнт Килда“. Моят клиент просто категорично отказва да има нещо общо с подобна организация.

— Е, това ме успокои — каза тя, като потисна смеха си. — Как е разбрал клиентът ви за картините?

— По света има много богати и анонимни колекционери. В най-висшите сфери на търговията с изкуство сделките винаги се сключват поверително. Много колекционери се опасяват, че публичността ще привлече вниманието на крадци и изнудвачи. Докато сте под опеката

на „Сейнт Килда“, моят клиент ще смята, че може да сте, в най-добрия случай, изнудвачка. В крайна сметка именно с това е най-известна „Сейнт Килда“.

— С изнудване?

— С една дума, да — потвърди събеседникът ѝ.

— Откровено казано, аз съм само една жена, която се е озовала в много непознат и понякога доста опасен свят — подхвана Джил. — Не съм искала да става така, но ми се случи. И... — тя въздъхна — доста се разколебах по отношение на „Сейнт Килда“.

Само така, скъпа! — кимна ѝ насърчително Зак. — *Базирай лъжките на истина. Така звучат много по-убедително.*

— Значи имаме основа за обща сделка — каза човекът отсреща.

— Колко е склонен да плати клиентът ви за картините? — попита Джил.

— Ако всички са като онази, която се беше появила в Солт Лейк Сити...

— По-хубави са — прекъсна го тя. — По-големи. — Погледна към Зак и се усмихна. — А размерът винаги има значение, както знаете.

Той потисна смеха си.

— Мога да ви предложа милион долара за картините ви — каза човекът на телефона.

— Един милион ли? — Тя се изсмя пренебрежително. — Какво ще кажете за десет милиона? Знаете ли за колко се продава на пазара едно платно на Дънстан?

— Няма начин — заяви мъжът. — Вашите картини не са подписани от Дънстан и никой с нужния авторитет няма да потвърди автентичността им. Като се има предвид това, един милион е щедро предложение.

— Ами ако автентичността на картините може да бъде доказана? — настоя тя.

— Именно в това е големият проблем, нали? — Гласът по телефона стана по-рязък. — Няма никакви данни за съществуването на картините, освен вашата дума, че са били притежание на семейството ви, но това не може да бъде потвърдено от друг. Дори и ако се намерят, да кажем, отпечатъци от палец вместо подпис, няма начин да се докаже, че този отпечатък принадлежи на художника.

Зак забързано драскаше по листа.

— Така ли? Но отпечатъците са допустимо доказателство в... — започна тя.

Мъжът я прекъсна и продължи:

— Много хора може да са държали картината, преди да е изсъхнала. Приятели, други художници, почитатели, небрежен майстор на рамки. Като се има предвид, че като цяло отпечатъците от пръсти, както и ДНК материалите, се превърнаха в доста спорна тема в криминалните дела, би било крайно глупаво да се опитвате да представите картините си като творби на Дънстан. Освен ако нямате необходимите средства за продължителна битка в съда...?

Зак побърза да тикне бележника пред очите на Джил.

— Три милиона долара — каза тя, като четеше бързо, и макар гласът ѝ да бе твърд, очите ѝ бяха шокирани. — В брой. Използвани банкноти, без поредни номера. Нищо по-малко от петдесетачка и по-голямо от стотачка.

— Два милиона — каза човекът от другата страна на линията.

Тя погледна към Зак.

Той кимна.

— Добре — съгласи се тя. — Два милиона.

— Къде са сега картините?

— На сигурно място — побърза да каже тя. — Не се тревожете за тях. За малко да ги изгубя на два пъти при пожар. Вече няма да рискувам.

— Можете ли да вземете картините или „Сейнт Килда“ ги охранява? — попита мъжът.

Тя отново погледна Зак.

Той посочи към нея.

— Мога да ги взема — каза тя.

— Отървете се от „Сейнт Килда“ — нареди мъжът. — Освободете стаята си в хотела. Вземете картините и тръгнете с колата си на север от Лас Вегас. Бъдете готова да стигнете чак до Рино, ако се наложи. Ще се свържем с вас по пътя и ще ви дадем инструкции как да бъде направено всичко.

— Вие май не сте си изпили хапчетата тази вечер — заяви тя, без да поглежда към Зак, който пишеше бързо. — Няма да взема картините с мен.

— Тогава няма сделка.

— Нека да помисля за минутка — каза тя.

Зак се зае да пише още по-бързо.

— Ще оставя картините на съхранение в някой хотел във Вегас — започна тя, като четеше наопаки. — Ще дам квитанцията на моя приятелка.

Той обърна бележника и го протегна към нея.

— Приятелката ми ще чака да ѝ се обадя — продължи тя по-бързо. — След като получа парите, ще се кача в колата си и ще се обадя по телефона на приятелката си, която ще чака във фойето на определен хотел във Вегас. Тя ще ви даде квитанцията и ще каже на вашите хора в кой хотел са картините.

— Сигурно гледате много телевизия — отвърна мъжът.

— Слушай, приятелю — подхвана Джил с тона на речен капитан. — Научила съм много за подсигуряването на изхода от една сделка, когато продавах забранени опиати на колежанчетата в Калифорния. Това, че прекарвам много време на реката, съвсем не означава, че не познавам градските обичаи.

Последва дълга пауза, а после човекът се засмя и попита:

— Можеш ли да уредиш всичко за утре?

Тя погледна въпросително Зак.

Той кимна.

— Да — потвърди в телефона тя. — Кога ще се срещнем?

Зак ѝ направи знак да удължи разговора.

— Ще ти се обадя — отвърна мъжът.

— Кога искаш да тръгна с колата на север?

— Навреме, за да стигнеш до границата с Айдахо преди залез-слънце, дори и ако се наложи да се отклониш от пътя.

Зак кимна.

— Добре — каза Джил. — Ще тръгна сутринта.

— Вземи половината картини със себе си, иначе сделката отпада — заяви мъжът.

— Но...

— Това не подлежи на преговори — прекъсна я човекът от другата страна на линията. — Отърви се от „Сейнт Килда“. Дръж телефона, от който разговаряш в момента, винаги близо до себе си. Няма да се обадя на друг номер, нито да приема обаждане от друг. Без

телефона няма сделка. Ако няма шест картини, също няма сделка. Ако доведеш компания, също. Ясно ли е?

Усмивката на Зак бе рязка като остър нож.

— Ясно — каза Джил. — Кога ще се обадиш?

— Ще разбереш, докато пътуваш на север по шосе деветдесет и три утре следобед. Но не разчитай да останеш на това шосе и гледай да си с пълен резервоар.

Връзката прекъсна.

Джил натисна бутона за идентифициране на обаждането. Номерът беше скрит.

Голяма изненада, няма що.

Тя измърмори тихо и захвърли телефона върху неизползваното легло, където той потъна под куп меки възглавнички.

Зак я дръпна след себе си към вратата между двете стаи. Внимателно затвори. Заведе я в отдалечената баня и пусна водата на душа, но не влезе под него.

— Добре — каза тя и си пое дълбоко дъх. — Трябва ми приятел в Лас Вегас, на когото да се доверя за картините.

— Ще го имаш. Мъж или жена?

— Жена. Но този тип никак не си поплюва. Сигурно и приятелите му са такива.

— Не се притеснявай — ухили се Зак. — В „Сейнт Килда“ има много добре подготвени жени. Картините отиват направо в трезора на Шейн Танънхил.

— Няма да се размине така — възрази Джил. — Трябва да нося шест от картините със себе си за голямата размяна.

Зак искаше да спори с нея, но замълча. Вече чуваше в главата си думите на Грейс: *Не можем да докажем нищо, освен ако картините не са истински, парите не са истински и размяната не се осъществи.*

Това беше проблемът, когато работиш със съдия. Винаги имаха толкова категорични схващания за това какво е допустимо и какво — не, в съда.

— И ще трябва да ида сама — упорито заяви Джил.

— Няма начин. Забрави.

И на нея не й харесваше, но не виждаше как може да го избегне.

Понякога бързеите не можеха да бъдат заобиколени. Трябваше просто да се мине през тях.

— Няма да си губя времето в спорове — каза Джил. — Къде е телефонът ти?

— За какво ти е?

— Ще се обадя на Грейс Силва Фароу. А после ще ида в другата стая и ще уволня „Сейнт Килда“ по моя сателитен телефон.

72.

Сан Диего

Седемнайсети септември, 00:41 ч.

Фароу вдигна телефона, заслуша се и погледна към люлеещия се стол, където Грейс кърмеше Аналийс.

— Заета е — каза той. — Говори с мен.

— Кой е? — попита Грейс.

— Джил, обаждат се от телефона на Зак.

— Мога да кърмя и да мисля едновременно — заяви Грейс и протегна ръка за телефона.

Фароу стана от леглото и се приближи до нея. Гол.

— Сложи си панталон — каза тя, като се мъчеше да не обръща внимание на гледката пред очите си, докато поемаше слушалката. — Ще ослепея.

Той се усмихна.

— Телефонът е на високоговорител, миличка.

— Здравей, Джил — каза Грейс в телефона, като си повтаряше наум, че е прекалено стара, за да се изчервява. — По обичайните причини ли ми звъниш от банята?

— Хм, какви са обичайните причини? — не разбра Джил.

— Подслушвателни устройства — каза Зак в слушалката.

— Да, вярно. Подслушват ни — каза и Джил. — Сателитният ми телефон е в съседната стая и вратата е затворена, но Зак е параноик.

— Предпазлив съм — обади се Зак.

— Нужна ли съм в този разговор? — попита Грейс.

Фароу се пресегна към телефона.

Грейс му подаде бебето, за да го оригне.

— Нека Зак обобщи ситуацията — предложи Фароу. — После всички могат да спорят.

— Противниковата страна се обади на сателитния телефон на Джил преди около пет минути — започна Зак. — Тя трябва да разкара „Сейнт Килда“, да остави половината картини при приятелка във

Вегас, да тръгне на север с другата половина и да чака любезният подпалвач убиец да ѝ се обади отново и да ѝ определи място за среща, където да даде картините и информация за останалите на споменатия вече подпалвач убиец в замяна на два милиона, в брой.

— Врели-некипели — отсече Фароу.

— Взе ми думите от устата — съгласи се Зак.

— Благодаря ви за ценното мнение — иронично отбеляза Грейс.

— Някой има ли по-добър план как да се доберем до този мил човек, преди той да подпали или да застреля още някого?

Мълчание.

Последвано от звучно бебешко оригване.

— О, най-сетне проява на разум — възкликна Грейс. — Бързата Мери е на обучение с военните в района на Лас Вегас. Тя ще бъде лицето за контакт, в случай че онзи мил човек е достатъчно глупав, за да се появи и да потърси останалите картини.

След тези думи Грейс подаде телефона на мъжа си, взе друг и набра мобилния номер на Мери.

— Коя е Бързата Мери? — попита Джил.

— Нашият специалист по далекобойни оръжия — каза Фароу. После се усмихна иронично. — Много я бива и в боя отблизо и с голи ръце.

— Няколко пъти ме е поваляла в прахта — съгласи се и Зак. — Но не искам Джил да тръгва сама с колата.

— Никой не иска тя да е сама — каза Фароу. — Не е там работата.

— Няма да си ѝ от полза, ако си затворен в багажника — обади се Грейс. — А можеш да си сигурен, че ще проверят дали няма придружител, преди да стане каквото и да било.

Зак само изръмжа ядосано, с което показва на всички онова, което вече знаеха — беше изгубил битката. Но не и войната.

— Имам план — каза той.

— Слушам — отвърна Фароу.

— Най-напред трябва да снабдим Джил с джобен компютър „Блекбъри“ — започна Зак. — Така ще може да ми праща съобщения, без да подразни човека, който я подслушва.

— Готово — съгласи се Фароу.

— Освен това ще ми трябва самолет „Чесна Скаймастър“ и много добър пилот — каза Зак.

— Кога? — попита Фароу.

— Навреме, за да мога да настигна Джил, когато тръгне утре, да речем, около час преди обяд. Може да стане и по-късно, но искам всичко да е готово, преди тя да тръгне.

Фароу изсумтя.

— Ще ти потвърдя по-късно.

— Ако няма „Скаймастър“, няма да има никаква операция — отсече спокойно Зак. — Ще завържа Джил и ще я закарам някъде далеч в пустинята, докато търгът приключи.

— Ще ти намеря „Скаймастър“, дори ако трябва да го открадна — обеща Фароу. — После какво? Ще я следваш отвисоко ли?

— Да. Ще я държа под око непрекъснато, от три хиляди метра височина, почти невидим за всички, освен за радарите. Самолетът може да лети почти толкова бавно, колкото се движи тя с колата и има достатъчно голям резервоар, за да стигне от Вегас до границата на щата.

— Какво ще направиш, ако Джил изпадне в затруднение на някоя пуста отсечка от пътя в Невада? — попита Фароу. — Ще скочиш с парашут ли?

— Тук е ролята на добрия пилот — каза Зак. — Трябва ми такъв, който е свикнал да излита и да каца на къси писти, като онези в Близкия изток.

— Няма проблем. Имаме доста добри пилоти в резерва.

— Ще ми трябват и бързи коли, както и една каравана на пътя, зад Джил или пред нея — продължи Зак. — С въоръжени мъже.

— Мери ще помогне за това — каза Грейс. — Мъжете, с които в момента е на обучение, са цивилни на практика. С удоволствие ще се включат в задачата.

— Ще видим — обади се Фароу. — Не е толкова трудно да се намерят въоръжени мъже.

— Трудно е да се намерят умни такива — отвърна му Грейс.

— Съгласен съм — отстъпи Фароу. — Ако приемем, че всичко протече така, както го описа Зак, сигурна ли си, че искаш да участваш в това, Джил? Ти ще си примамката и ще бъдеш сама. Как го приемаш?

— Как го приемам ли? Дали съм щастлива? Не — отвърна Джил.
— Но ако да тръгна сама е единственият начин да свършим работа, значи така и ще направим.

— Би могла да си вземеш картините и да изчезнеш — каза Фароу. — Обзалагам се, че всичко е заради търга. След като той приключи, ще бъдеш в безопасност.

— Както и мъжът, който стреля по Гарлънд Фрост и вероятно е убил пралея ми — каза Джил. — Това не ме устройва. Не искам този побъркан тип да е на свобода и да убие и други невинни хора, след като съм могла да го спра. Не бих могла да живея с тази мисъл.

Фароу понечи да възрази, но се отказа. И той самият изпитваше същото. Затова опита по друг начин.

— Нали разбираш, че мъжът от телефонния разговор може просто да ти залага капан, за да те представи като изнудвачка?

— И аз това ѝ казах — обади се Зак.

— Как може да става дума за изнудване, след като картините са истински? — нетърпеливо възкликна Джил.

— Не съм казал, че наистина е изнудване — поясни Фароу, — а само, че може да бъде нагласено да изглежда като такова пред местните власти, които да те арестуват и задържат в затвора, докато мине търгът.

— Така бих направил аз — пак се намеси Зак.

— Както и аз — подкрепи го Фароу, преди Джил да успее да каже нещо. — Тал Крофърд от „Крофърд Интернешънъл“ е най-влиятелният играч, който се очаква за търга във Вегас. Ако той стои зад проблемите ти, ще се сблъскаш и с местните власти, освен с мъжа, който те подслушва. Компанията на Крофърд има солидни връзки в полицията в Невада. Крофърд е голям човек в щата. Знаем, че местното управление е благосклонно към него, благодарение на даренията му от няколко хиляди долара за предизборната кампания. Това почти сигурно означава, че полицаите в щата ще предпочетат да повярват на версията на Крофърд, а не на твоята.

— Законни ли са даренията? — попита Зак.

— Грейс провери документите. Няма нищо нередно.

— Много жалко — каза Зак.

— Да.

— Значи Крофърд е чист? — попита Зак.

Фароу се усмихна заплашително.

— Не е заровил нищо там, където може да го намери „Сейнт Килда“. Засега. Адвокатите му са най-добрите, които могат да бъдат купени с пари.

— Същото важи и за политиците — саркастично добави Зак.

— Нямаме време да се жалваме колко е несправедлив светът — намеси се Джил. — Трябва вече да се обадя на Фароу от собствения си телефон и да прекратя договора си със „Сейнт Килда“. Как се казваше новата ми приятелка?

— Мери — каза Фароу.

— Мери коя?

— Когато си близо до подслушвателното устройство я наричай само Мери — настоя Фароу.

— Добре — съгласи се Грейс. — Обясних ѝ всичко за случая, докато ви слушах как си губите времето.

— Нека Мери заеме мястото на Джил — предложи Зак.

— Прекалено е рисковано — веднага се намеси Джил. — Онзи, който ни следи, сигурно знае как изглеждам.

Зак изруга тихичко, но не оспори думите ѝ. Навсякъде в публичното пространство можеха да се намерят снимки на Джил.

Фароу каза нещо прекалено тихо, за да бъде чуто. Знаеше точно какво изпитва Зак.

— Последен шанс, Джил — обърна се Фароу към нея. — Сигурна ли си, че искаш да се изложиш на опасност след всичко, което чу?

— Да — потвърди тя. — Освен това, ако нещата загрубеят, Зак ще е само на няколко минути, нали така?

А само секунди са достатъчни, за да бъде убит човек.

Всички го знаеха, но никой не го каза на глас.

73.

Холивуд

Седемнайсети септември, 1:04 ч.

Скор подслушваше телефона на Джил Брек и се смееше гласно. На „Сейнт Килда“ никак не им харесваше да ги уволняват.

— Слушай, Джо — казваше за трети път госпожица Брек. — Просто не се получава. Харчиш купища пари, а не стигаме до никъде. Искам си картините обратно възможно най-скоро. Надявам се да са тук още утре сутринта.

— Никак не е разумно да продължавате сама на този етап — възрази Фароу.

— А да остана със „Сейнт Килда“ би било глупаво. Картините са мои. Аз решавам.

Тишина, а после въздишка.

— Както кажете, госпожице Брек. Когато се разпишете за получаването на картините утре, всички връзки между вас и „Сейнт Килда“ ще бъдат прекратени.

— Чудесно. И недейте да ми звъните с надеждата, че може да променя решението си. Ще сляза в казиното да си опитам късмета на масите.

Връзката прекъсна.

Скор се усмихна, облегна се удобно в креслото си и мислено си представи играчите и позициите им върху игралното поле на тази операция. Харесваше такива случаи. Всеки тъпак с пистолет би могъл да убие някого, но именно мисленото разиграване на различни ходове разграничаваше истинските играчи от любителите.

Скор беше от първите.

А сега, когато „Сейнт Килда“ бе извън игралното поле, за него щеше да е истинско удоволствие да се погрижи хитрата госпожица Брек да изгуби играта.

74.

Лас Вегас

Седемнайсети септември, 2:15 ч.

Джил лежеше до Зак, обляна в пот и изгаряща от страст. Сред шепот на нежни думи и с преплетени тела, те се бяха изкатерили по дългия склон на чувствеността до стръмните скали на върха. После се бяха хвърлили заедно в бездна от пламък и се бяха приземили сред омачканите чаршафи, вкопчени един в друг.

Когато и двамата престанаха да треперят и вече можеха да си поемат дъх, той я целуна с нежност, от която в очите ѝ се появиха сълзи.

— Трябва да тръгваш — каза той тихо. — Сега.

Тялото ѝ се стегна около него.

— Имаме цели часове.

— Трябва да поспиш, иначе няма да си готова за онова, което има да се случва утре.

— Мога да мина и с много по-малко сън.

— Ако не тръгнеш сега — каза Зак, — ще те задържа тук и по дяволите всичко.

Джил се вгледа в очите му и разбра, че говори истината. Изкушението предизвика силна тръпка в тялото ѝ, която нямаше нищо общо със страстта. После тя затвори очи и бавно и с нежелание се откъсна от него.

— Кажи ми го пак, когато мине утрешният ден — каза тя и стъпи на крака.

Зак понечи да отвърне, че утрешният ден е само едно очакване, не и нещо гарантирано. Изразът на лицето ѝ му подсказа, че тя вече го знае.

— Когато мине утрешният ден — каза той.

Думите му можеха да се тълкуват като предупреждение, съгласие или обещание. Тя не знаеше кое от всичко това бяха.

Но знаеше, че не бива да пита.

Тихо се измъкна от стаята, която споделяха, и отиде в празната. Много внимателно затвори вратата помежду им. Сателитният ѝ телефон бе там, където го бе оставила, потънал сред куп големи и пухкави възглавници.

Всичко ще мине добре, каза си тя наум.

Ще имаме време, след като мине утрешният ден.

Нали?

Когато се мушна в леглото, завивките ѝ се сториха ледени като страха ѝ.

75.

Лас Вегас

Седемнайсети септември, 9 ч.

— Точно така — каза Джил по телефона в стаята, — искам да наема кола, която да е достатъчно голяма, за да побере доста багаж, но не и прекалено голяма, че да не мога да маневрирам лесно с нея.

— Един от нашите гости ме помоли да върнем вместо него до летището кадилак „Ескалейд“ — отвърна управителят. — Този модел ще ви задоволи ли?

Джил не би разпознала въпросната марка кола, дори и ако я връхлетеше, но тъй като „Сейнт Килда“ я бе наела и я бе оставила „да бъде върната“, знаеше, че половината картини идеално щяха да се поберат в колата.

— Чудесно — каза тя. — Дали е възможно хотелът да прибере на сигурно място три куфара с много ценен багаж?

— Естествено. Разписките за трите куфара ще бъдат приготвени заедно с договора за наемане на колата.

— Предпочитам да ги задържите, докато моя приятелка не дойде да ги потърси. Тя ще се представи на шефа на охраната на господин Танънхил.

— Както желаете — съгласи се веднага управителят. — Ще се свържа с компанията за коли под наем от ваше име. Документите ще бъдат на бюрото ми, готови за вашия подпис. Моля ви, носете и шофьорската си книжка.

— Разбира се — каза Джил. — Благодаря ви за старанието.

— За личните гости на господин Танънхил — с удоволствие. Само ми кажете, ако имате нужда от още нещо.

След като затвори, Джил погледна сателитния си телефон, който бе на около метър от нея на нощното шкафче. Запита се кой ли я подслушва и дали е същият човек, който бе убил пралеля ѝ и запалил старата къща, за да изгори заедно с мъртвото ѝ тяло.

Обзе я тревога и усети хлад по цялото си тяло. Зак вече бе напуснал хотела. Беше сама.

Това не бе ново за нея.

Нова бе самотата, която изпитваше.

Както и фактът, че един подпалвач и убиец подслушва всеки неин дъх, пускането на вода в банята, шумоленето на дрехите, докато се облича.

Това направо я побъркваше.

Сама го пожела. Получи го. Сега го приеми и си свърши работата.

Почукване на вратата я накара да подскочи.

По-кратко — скара се сама на себе си. — Ако изхабиш силите си прекалено рано, няма да ти остане нищо за истински сериозните бързеи.

Със сигурност я очакваха тежки бързеи. Само не знаеше кога и къде.

Почукването се повтори.

— Кой е? — високо извика тя.

— Куинси Джонстън от „Сейнт Килда“.

Погледна през шпионката. В коридора стоеше мъж с прошарена коса и рошави мустаци, стиснал куфарче в ръка. Зад него чакаха двама носачи с колички за багаж, върху които имаше по три големи алуминиеви куфара.

Тя си пое дълбоко дъх и отвори.

— Вкарайте ги вътре.

Носачите избутаха количките в стаята й.

— Подпишете тук — каза Джонстън.

— Не и преди да видя картините — отвърна Джил.

Без да каже нищо, Джонстън шумно отвори шестте куфара, после ги затвори.

— Доволна ли сте?

След като Зак го няма? Съвсем не.

— Да — каза на глас Джил. — Занесете тези куфари в охраняваната зона за багаж при управителя — нареди тя на единия от носачите. — Оставете разписките при него.

— Да, госпожо — кимна той.

— Когато се обадя на управителя, шефът на охраната трябва да даде трите куфара на човека, когото посоча. Но само след като се обадя. Разбрахте ли?

— Да, госпожо — повтори отново младежът.

— Ако имате някакви въпроси, ще поговоря с управителя, когато излизам.

— Да, госпожо.

Джонстън даде на носача две банкноти по двайсет долара.

Младежът се усмихна и си тръгна.

Вторият носач също получи солиден бакшиш и излезе, като остави и багажа, и количката, и затвори вратата след себе си.

Веднага щом останаха насаме, Джонстън отвори куфарчето си и ѝ подаде някакви книжа.

— Прочетете внимателно, преди да подпишете — каза той. — Не искаме пак да се отметнете от решението си. Когато си тръгна оттук, и „Сейнт Килда“ си тръгва. Оставате сама.

— Точно затова прекъсвам отношенията си със „Сейнт Килда“ — каза Джил. — Работя по-добре сама.

— Изборът си е ваш. — Джонстън звучеше отегчен.

Тя взе книгата и ги разлисти, като се постара да вдигне достатъчно шум, за да се чуе от онзи, който я подслушва. После се зачете.

Джонстън отвори куфарчето си отново, постави пръст пред устните си и ѝ подаде кожена папка.

Тя за малко да я изтърве.

— Много тежки думи има тук.

— Един от партньорите в „Сейнт Килда“ е съдия — каза Джонстън. — Ако имате нужда от тълкуване на някой правен термин, само ми кажете.

— Засега се справям.

Тя отвори папката и видя вътре джобен компютър „Блекбъри“, „Колт Удсмън“, два пълнителя и пет банкноти по сто долара. Повдигна вежди.

— Обяснете ми точка трета в параграф втори — каза тя. Джонстън се впусна в многословна импровизация и тя се зае да провери оръжието, бързо и внимателно, като знаеше, че гласът му ще заглуши евентуален шум.

Откъде е знаел Зак, че това е подходящото оръжие за мен? — запита се мислено Джил. — *Дали го пише в досието ми? Аз ли съм му казвала?*

Да не би да четете мислите ми?

Какво значение има? — укори се тя сама. — *Пистолетът е тук и мога да го използвам и със затворени очи.*

— Добре, вече разбрах — каза тя, докато внимателно оставяше незаредения пистолет, двата пълнителя, телефона и парите на леглото. — Никога повече няма да потърся услугите на „Сейнт Килда“. — Върна му празната папка. — Имате ли химикал?

— Разбира се.

Тя подписа, мъжът сложи и своя подпис и всичко бе приключено.

— Ето вашето копие — каза Джонстън и ѝ подаде два документа, вместо един. — Късмет, госпожице Брек — добави той, докато излизаше през вратата. — Без „Сейнт Килда“ ще имате нужда от него.

Вратата хлопна категорично зад гърба му.

Джил се загледа в тънкия полуавтоматичен пистолет с дълго дуло и двата заредени пълнителя, които лежаха върху прасковените чаршафи на леглото. Надяваше се, че този „късмет“ ще ѝ бъде достатъчен.

— Къде ли оставих дистанционното за телевизора? — възкликна тя на глас. — Би трябвало да го връзват за нещо.

Започна да хвърля възглавници на леглото, докато затрупа сателитния си телефон.

— О, ето го.

Включи телевизора на канала, който предаваше прогнозата за времето двайсет и четири часа на ден, увеличи звука и се върна на леглото. Пъхна единия от пълнителите на мястото му в пистолета, но не завъртя барабана. Прибра другия пълнител, пистолета и парите в чантичката си за кръста. Когато излизаше от хотела, щеше да носи сателитния си телефон в ръка, като човек, който чака обаждане. След това можеше да го остави на предната седалка.

Телефонът „Блекбъри“ ѝ бе познат. Използваха такива устройства в някои от екипите по реката, за които бе работила.

Сгъна копието от прекратения договор със „Сейнт Килда“ и го пъхна в чантичката. Вторият лист хартия бе по-интересен. Седна на леглото, за да прочете напечатаното послание.

Джил,

Зак ми каза, че си използвала такъв пистолет, преди да идеш в колежа. Патроните са дващест и втори калибър с кухи върхове. Противникът едва ли ще се изненада, че носиш оръжие. Ако е така, значи наистина е много глупав.

Дай сто долара на управителя. Използвай другите за гориво и храна по пътя.

Звуковите сигнали на компютъра са изключени. Проверявай го визуално на всеки десет минути. Ако има клетъчно покритие, можеш да ми пратиш текстово съобщение. Адресът ми е запаметен на първо място. Следващият е на Зак. „Блекбъри“ е снабден с устройство за следене и подслушване, също като това на противника в сателитния ти телефон.

Ако нещата сериозно се объркат, само извикай.

Мери е подготвена да те чака като твоя приятелка на сателитния ти телефон. Използвай моя номер, после натисни бутона със звездичката. Разговорът ще бъде прехвърлен към нея. Постарай се да спазваш протокола, който сте обсъдили снощи със Зак.

Джил се усмихна, като си спомни какво още бяха правила, докато обсъждаха „протокола“.

Докладвай на „приятелката“ си по сателитния телефон на всеки два часа. Още по-добре би било на всеки час. Ще те подслушват, но така или иначе очакват от теб да поддържаш някаква връзка с човека за втората половина от картините.

Ние ще бъдем с теб през цялото време. Зак ще бъде отгоре, а другите ще са на земята, на не повече от четири минути разстояние.

Когато противникът се свърже с теб, изпрати ми съобщение, ако можеш. Или просто си говори сама на глас близо до „Блекбъри“. И двата начина стават.

Хвърли този лист в тоалетната и пусни водата. Не забравяй, че противникът може да те наблюдава от мига, в който излезеш от стаята, затова не излизай от ролята си.

Дж. Ф.

Джил препрочете съобщението и го хвърли в тоалетната. Хартията се разтвори, сякаш бе попаднала в киселина. Пусна водата и отиде да довърши приготвянето на багажа си.

Когато приключи, провери телефона. Никакви съобщения. Набързо натъпка раницата си, сложи пистолета и резервния пълнител в чантичката за кръста си, добави „Блекбъри“ и беше готова за тръгване.

Или поне така смяташе.

Също като на реката. Наблюдаваш, претегляш всичко, после решаваш. Адреналинът ти харесва, нали така?

Да, но само когато аз държа греблата. Точно сега се нося по много мътни води и без никакво гребло.

Усещането никак не ѝ допаднаше.

А нямаше какво друго да стори, освен да се предаде.

Но тя не бе от хората, които се предават лесно.

Пое си въздух бавно и дълбоко, постави сателитния телефон върху количката с багажа и внимателно я избути в коридора и после — в асансьора. След минутка вече бе пред бюрото на управителя. Там седеше симпатичен мъж, на чиято табелка пишеше *Едуардо* и беше посочен родният му град — Богота, Колумбия.

— Имате ли лист, химикал и плик, който мога да залепя? — попита тя.

— Разбира се.

— Благодаря ви.

Тя написа нещо набързо, пхна листа в плика, залепи го и го подаде на управителя.

— Това е за началника на охраната.

Едуардо кимна.

— Имате вид на човек, който непрекъснато приема подобни молби — отбеляза Джил.

Той само вдигна небрежно рамене, както бе типично за хората, родени доста на юг от мексиканската граница.

— В моята родина подобни предпазни мерки са обичайни за бизнеса.

— Явно светът наистина става все по-малък с всеки изминал ден — усмихна се тя през зъби.

— Разписките за багажа ви вече са предадени на началника на охраната на „Златното руно“ — каза управителят.

— Добре. Когато се обадя, човекът, когото описвам тук — тя потупа плика в ръката си, — ще се представи на шефа на охраната и куфарите ще му бъдат предадени лично. Но нищо не бива да става, преди да се обадя.

Едуардо кимна.

— Ако ви се обадя и ви кажа да промените каквото и да било в плана — продължи тя, — затворете и незабавно се обадете на полицията в Лас Вегас.

— Разбира се. Само попълнете номера на шофьорската си книжка и подпишете договора за наем на колата, всичко ще бъде наред.

Тя извади платненото си портмоне от чантичката на кръста, намери шофьорската си книжка, попълни номера и подписа.

— Благодаря ви, госпожице Брек — каза Едуардо и ѝ подаде договора за наем. — Колата ви е отпред и ви очаква. Имате ли нужда от помощ за багажа?

— Не, благодаря. — Джил извади стодоларова банкнота от чантичката на кръста си и каза: — Благодаря ви за услугата.

— Няма никакъв проблем — отвърна мъжът и прибра банкнотата в джоба си. — Лек път.

Джил се засмя, но звукът изобщо не беше радостен.

— Да, би било хубаво.

Но не очакваше пътят да се окаже лек.

76.

Над Невада

Седемнайсети септември, 18:15 ч.

Зак седеше на дясната седалка в кръжация самолет, опрял до очите си бинокъл. Триста метра по-надолу забеляза проблясък на вода и ярката зеленина на оазиса Индиански извори. Отблясъкът на косите слънчеви лъчи върху металния покрив на бензиностанцията бе като пожар.

Пилотът бе заел позиция на около километър и половина западно от магистралата и се стараяше горе-долу да следва скоростта на кадилака в пустинята. Не беше лесно. Противниковата страна караше Джил да пътува напред-назад и често да прави завои, също като хамстер в извита въртележка.

Единственото хубаво нещо бе, че тя бе свикнала да шофира като истински жител на Запада — със сто и дващест километра в час, освен ако не се намираше на прав участък и тогава вдигаше до сто и четирийсет.

На това му се казва да бързаш за никъде. Зак поклати глава и си каза, че трябва да бъде търпелив.

В момента колата беше паркирана до предната врата на бензиностанцията. През бинокъла видя как Джил излиза от сградата и застава до колата, стиснала в ръка сателитния телефон, докато джобният компютър бе в чантичката на кръста ѝ. Можеше да чуе нейните реплики при всеки разговор.

— И сега какво? — нетърпеливо каза тя в телефона.

Тишина.

— Да, зареждам бензин на цена, спрямо която картините ми се струват евтини.

Пак тишина, докато тя слушаше.

— Пак ли? Вече ми омръзна онзи участък от магистралата. Да, да. Все едно.

Зак се питаше къде и кога противникът ще престане с игричките. Слънцето вече се спускаше ниско, потъваше към западния хоризонт и тъмния кадифен полумрак на лятната вечер в пустинята.

Телефонът му започна да вибрира. Натисна бутона за връзка, видя кой го търси и каза:

— Нищо ново.

И Фароу никак не беше доволен от ситуацията.

— Имаха достатъчно време да проверят Джил, както и всички останали пътуващи по магистралата. Да не би да чакат да се стъмни?

— Ти не би ли направил същото?

— По дяволите.

— Ще го приема за да — каза Зак. — Добрата новина е, че така ще ѝ бъде по-лесно да избяга, ако се стигне дотам.

— Лошата е, че в тъмното ще трябва да съберем частите по-наблизо. Всъщност, това е добре. Сменихме колите за преследване четири пъти. Няма да се тревожим толкова за разпознаването, след като се стъмни.

— Нервите на Джил сигурно са опънати — отбеляза Зак.

— Тревожи се за собствените си. Тя е от желязо. Стийл вече подхвърли, че иска да я привлече като сътрудник.

— Това хубаво ли е, или лошо? — побърза да попита Зак.

— Изборът не е наш, нали така?

Фароу прекъсна връзката.

На Зак му се искаше да пробие с юмрук тънкия алуминиев корпус на самолета. Вместо това си пое дълбоко дъх няколко пъти и превърна парещото нетърпение в ледено спокойствие на хищник. Нямахше да е от полза за Джил, ако беше готов да избухне всеки момент.

Престани с размотаването, негоднико. Време е за веселбата.

77.

Индиански извори, Невада

Седемнайсети септември, 18:16 ч.

Джил се облегна на колата и изчака бензинът да потече през очукания метален накрайник. Дългата и права магистрала, до която бе построена бензиностанцията, пресичаше ветрилообразна наносна долина, която се спускаше грациозно от планините към пустинята. Дори и само гледката на сухите била и сенчестите клисури на планините бе достатъчна, за да облекчи напрежението й. Знаеше, че за някои хора пустинята бе страшна, а за други — отегчителна. За нея тя бе чиста, пуста, нашепваше за безкрайността, в която умът и душата можеха да бродят свободно.

Копнееше да нарисова тази земя почти толкова силно, колкото и отново да докосне Зак. Не знаеше дали това е добре, или зле. Знаеше само, че е също толкова истинско, колкото и металните кули върху сухата земя, върху чиито рамене трептяха жици, носещи електричество.

И самата магистрала бе натрапник тук, но не колкото тежките жици, които висяха от металните кули. Тя се загледа през тях към величественния пуст и див пейзаж, който Томас Дънстан — или баба й — бе уловил толкова умело.

Вдясно от кадилака няколко тополи докосваха извивките на вятъра с пърхащите си листенца. Потрепващата зеленина показваше на всички наличието на вода в сухата земя. Тополите са били тук и когато е била нарисувана картината „Индиански извори“. Те още бяха тук, все така потрепваха, все така свидетелстваха за хладната вода в сухата и безпощадна пустош.

Джил се огледа наоколо, като се опитваше да види пейзажа през очите на баба си. Ако не се броят електрическите жици, околността се бе променила много малко от времето, когато е било нарисувано платното „Индиански извори“. От паянтова дървена постройка с две стари помпи бензиностанцията се бе превърнала в брулен от пясъка и

слънцето метален павилион с четири помпи отпред, но дърветата и поредицата малки извори в полите на планината бяха същите.

Къде си, Зак?

На три хиляди метра височина.

Някъде.

Далеч.

Какво толкова? Прекарала съм сама по-голямата част от живота си.

Но със смъртните заплахи бе трудно да се свикне.

Джил се помъчи да се отърси от нервността си, влезе в бензиностанцията, използва тоалетната, купи няколко литра вода и плати всичко. Възрастният мъж, който взе парите ѝ, не бе в настроение за приказки. Нито пък тя.

Докато мъжът бавно и трудно броеше рестото ѝ, тя забеляза зад касата избелялата черно-бяла снимка на бензиностанцията с възпоменателна лента, на която бе изписана славната дата на тържественото откриване. Снимката е била направена преди много години, когато колите в дивата земя са били приключение, а не необходимост, и когато треперещият старец, който броеше монетите зад касата, е бил малко момче, копнеещо да порасне бързо, за да укротява диви коне и да гони добитъка из обраслите с пелин долини.

Джил премести отново погледа си от снимката към мъжа, чиито пръсти бяха изкривени от артритата след многото зими, прекарани в преследване на твърдоглавите крави из дивите клисури.

Дали нещата тогава са били по-прости? Или само така ни се струва сега?

Прибра рестото в чантичката на кръста си, върна се в колата, излезе на пътя и се настрои да шофира бог знае колко дълго, преди сателитният ѝ телефон да звънне с нови инструкции.

Едва бе достигнала обичайно поддържаната скорост и телефонът оживя. Отпусна леко газта и го вдигна.

— Какво? — попита тя.

— Ще те спре полицейска кола. Прави каквото ти нареди заместник-шерифът.

Връзката прекъсна.

— О, направо фантастично — горчиво измърмори тя. — Местните ченгета са дружки с лошите.

Отговори й единствено тишината.
Не бе очаквала друго.

78.

Сан Диего

Седемнайсети септември, 18:18 ч.

Грейс само наблюдаваше и слушаше, докато съпругът ѝ се бореше с различните нива на бюрокрация, преди най-сетне да се добере до отговорния човек. Остана мълчалива, защото телефонът бе включен на високоговорител.

Освен това вече бе изиграла своята роля, като се бе обадила на един пенсиониран федерален съдия и го бе накарала да говори със секретарката на шерифа.

— Значи, шерифе, казвате ми, че няма да споделите с мен защо вашият заместник е избрал точно тази млада жена и я е накарал да го последва? — Гласът на Фароу бе мек и спокоен.

Грейс потръпна. Бе научила, че когато съпругът ѝ говори най-меко, тогава е най-опасен.

Може би и шерифът щеше да го осъзнае скоро.

Фароу стисна здраво телефона. Искаше му се това да е гърлото на шерифа.

— Не, няма да ви кажа — нетърпеливо повтори шерифът. — Не е ваша работа, независимо колко пенсионирани съдии познава жена ви.

— Тогава аз ще направя предположение защо вашият заместник е решил да спре жената — каза Фароу. — Моят син тийнейджър направи бърза справка в интернет за даренията при последните избори за вашия пост. Получили сте трийсет хиляди долара и малко отгоре като дарения за кампанията си от група почтени граждани в Карсън Сити.

— Какво общо...

Фароу продължи. Кротко.

— Това са много пари за малък окръг като вашия, затова накарах сина си да провери имената на тези хора. Отне му около трийсет секунди, за да намери връзка между петима от десетимата дарители.

Явно всички са членове на една и съща правна кантора. Дотук следват ли мисълта ми, шерифе?

— Само губите...

— Хлапето ми може да направи проверка и в съдебните регистри на собствениците на недвижимо имущество в щата ви — продължи безмилостно със същия благ тон Фароу. — Но съм готов да се обзаложа, че правната кантора има само един реален клиент, а по-нататъшното равене ще ни покаже, че този единствен клиент е източникът на фондовете в предизборната ви кампания. Искате ли да назова този клиент?

Тишина, после въздишка. Звук от преместване на книжа. Потропване на токчета върху плочките, докато някаква жена явно влезе и излезе от кабинета.

— Какво искате? — попита шерифът.

— „Сейнт Килда“ провежда разследване на убийство, палеж и грабеж по молба на младата жена, която в момента е тормозена от вашия заместник, който действа от името на вашия щедър дарител — каза Фароу.

— Не знам за какво става дума.

— Значи само правите услуга на важна клечка?

— Няма нищо незаконно — отвърна шерифът. — Заместникът ми и бездруго трябва да патрулира в района на ранчото Опашката на бобъра.

Грейс побърза да набере името на ранчото в картата на компютъра си.

— Странно име за ранчо в пустинята — отбеляза Фароу, докато гледаше жена си.

— Имаме и други странни имена в района. Пак казвам, няма нищо незаконно.

От принтера излезе лист хартия. Грейс го подаде на мъжа си.

— Не спирайте да си го повтаряте, шерифе. Но ме чуйте добре, когато ви казвам, че има голяма опасност да се окажете съучастник в прикриването на убийство.

— Това са пълни глупости — рязко отвърна шерифът. — Не е имало никакви убийства в района ми от девет месеца.

— Ако искате да продължите в този дух — поясни Фароу, — ще се свържете по радиостанцията със заместника си и ще му наредите да

се обади веднага щом закара госпожица Брек до мястото, на което трябва да бъде. После ще му наредите да се замъкне обратно на магистрала деветдесет и три и да кара на север до... — погледна картата, която Грейс бе распечатала — крайпътен маркер четиристотин и осемнайсети. Да повторя ли?

— Не.

— Кажете на заместника си да спре до маркер четиристотин и осемнайсет, да включи сигналната лампа и да спре цялото движение в южна посока за следващите десет минути.

— Защо?

— Поради опасност на пътя — заяви Фароу. — Малък частен самолет ще кацне южно от него и ще свали един пътник. Веднага щом самолетът излети отново, вашият човек може да угаси сигналната лампа и да потегли на север.

— Защо на север?

— Защото искате да запазите поста си. И ако споделите с вашия *добър и богат приятел* какво става, аз ви гарантирам, че няма да си намерите работа никъде, включително и като боклукчия.

— Ако грешите...

— Не греша.

Фароу прекъсна връзката.

— Ще го направи ли? — попита Грейс.

Съпругът ѝ въздъхна дълбоко.

— Зак първи ще научи.

79.

Над Невада

Седемнайсети септември, 18:22 ч.

— Поддържахме визуалния контакт — каза Зак в микрофона, свързващ го с мъжете на земята, които следяха Джил, отпред и отзад. — Бялата полицейска кола с червено-синя сигнална лампа все още е зад Джил, на около половин километър. Може би се оглежда за придружители. Стойте далеч от нея.

В малките слушалки на главата му прозвуча леко пропукване за потвърждение.

Погледна през предното стъкло на самолета към пътя, който се простираше прав и черен чак до хоризонта. Малкото превозни средства бяха предимно големи камиони и няколко семейни каравани.

— Какво има наоколо в разстояние на стотина километра? — обърна се Зак към пилота.

— Пясък, скали и сухи храсталаци. И вероятно половин дузина публични домове.

— Публични домове? Насред нищото ли?

— Точно така — провлачи пилотът. — В щата Невада има трийсет официално регистрирани публични дома. Мисля, че поне половината са край магистрала деветдесет и три. Много е вероятно, ако видим някакво селище край пътя, то да носи име като Рачешкото ранчо или Ранчото на кенгуруто.

— Рачешкото ранчо?

Пилотът се ухили.

— Да. Както пише на табелата му: *Няма много раци, но пък има много въртиопашки.*

— Сигурно затова не съм идвал да издирвам класически модели коли тук — отбеляза Зак, докато оглеждаше внимателно околността с бинокъла си. — Мислех, че няма достатъчно хора, които да са оставили автоморги след себе си. Но оттук забелязвам няколко такива малки селища до магистралата.

— Вероятно са стари ферми. Сега долу всички са или мъртви, или само минават оттук. Предимно шофьори на камиони.

— Затова има и толкова въртиопашки.

— Всичко е регулирано от законите в щата — обясни пилотът, като погледна механично към контролния панел. — Всички момичета се проверяват веднъж седмично. Резултатите от прегледите се публикуват във вестника, също като санитарните проверки на ресторантите.

Зак се засмя на глас при мисълта за държавните проверки на бардаците.

— Невада. Рискувай парите си, но не и здравето си. Как да не обичаш този щат.

Продължи да следи с бинокъла патрулната кола.

Тя поддържаше все същата дистанция спрямо Джил в продължение на десетина километра.

Зак превключи микрофона на главата си към сателитния си телефон и набра един номер. Специалист по комуникациите в „Сейнт Килда“ му вдигна веднага.

— Обажда се Балфур от Невада — каза Зак. — Все още поддържа контакт. Следенето е съвсем открито, патрулна кола на шерифа, на около половин километър след кадилака.

— Ясно.

— Пригответе се да координирате комуникациите, след като кацна.

— Готови сме.

Зак потупа микрофона в отговор и превключи на честотата на джобния компютър „Блекбъри“, тъкмо навреме за да чуе Джил да говори с Мери.

— Патрулната кола ще ме заведе до мястото на срещата — казваше Джил.

Той не можеше да чуе отговора на Мери.

— Да се надяваме, че следващото ми обаждане ще е онова, което чакаш.

Пауза.

— Стой близо до телефона — каза пак Джил.

Сателитният апарат на Зак започна да вибрира. Той превключи микрофона към него.

— Какво?

— Вероятната посока е ранчото Опашката на бобъра — каза Фароу. — Ако шерифът има мозък в главата си, заместникът му ще я остави там и ще се запъти към крайпътен маркер четиристотин и осемнайсет. Ще спре движението в южна посока. Ние ще го спрем на север. Щом заместник-шерифът включи сигналната си лампа, незабавно кацай и потегляй с колата, която ще те чака край пътя. Не искам да изгубя този клиент.

— И на мен никак не ми допада подобна идея — отвърна Зак. — И още по-малко ме радва фактът, че полицията е на страната на противника.

Фароу само изръмжа.

— Парите са виновни. Крофърд има много. След като си поприказвах дружески с шерифа, той се съгласи да стои настрана.

— Сигурен ли си? — попита Зак.

— Не.

— Задръж. — Той се обърна към пилота. — Има ли наблизно ранчо Опашката на бобъра?

Мъжът погледна към земята и посочи в далечината.

— Ето там, където са изсъхналите дървета.

Зак отново заговори в телефона:

— Предполагам, че някой в „Сейнт Килда“ вече е разровил книжата на администрацията в Невада, за да види кого точно е натиснал Крофърд, нали?

— Губернаторът му е задължен — отвърна Фароу. — Както и един щатски сенатор и неколцина конгресмени. А също и шерифът.

— И откога е странно да се натъкнеш на корумпирани политици? — попита Зак.

— Шерифът е смятал, че прави услуга на богат човек, който подкрепя закона. В това няма нищо необичайно, нито в Невада, нито където и да било другаде.

Зак огледа пустинята с бинокъла. Запуснатото ранчо, заобиколено от съхнещи или напълно изсъхнали дървета, се появи пред очите му в далечината.

— Чу ли нещо за Гарлънд Фрост?

— Подобрява се много по-бързо, отколкото се очаква от него — каза Фароу. — Даже се опитва да раздава заповеди.

Зак се усмихна.

— Браво на него. Понякога е истински досадник, но никак не заслужава онова, което му се случи.

— Дете мое — иронично възкликна Фароу, — та кога „заслужава“ е било част от уравнението на живота?

— Откакто... задръж. — Зак забеляза проблясъка на сигналната лампа на патрулната кола. — Полицейската кола включи сигналните светлини. Тръгва към ранчото Опашката на бобъра.

— Върни я жива.

По-лесно е да се каже, отколкото да се изпълни.

80.

Невада

Седемнайсети септември, 18:24 ч.

— Здравей, Мери — обади се Джил по сателитния си телефон.
— Исках само да се уверя, че още си будна.

— Старая се. Как е при теб?

— Току-що ме разсъни сигналната лампа на полицейската кола зад мен. Ще намаля и ще спра. Няма да прекъсвам връзката.

— Пази се — каза Мери. — Трудно се намират приятели.

— Права си.

Джил остави телефона настрана. Сега, когато всичко бе започнало, ѝ се искаше да има още малко време. Нещо я тревожеше, откакто бе тръгнала от бензиностанцията близо до Индианските извори, но не можеше да разбере какво е.

По-късно, обеща си тя.

Воланът подскочи в ръцете ѝ, когато двете гуми от дясната страна на колата слязоха върху грубия чакъл отстрани на пътя.

Полицейската кола я настигна, изравни скоростта си с нейната и използва вградения в колата мегафон: *Последвай ме!*

Гласът прозвуча заплашително, но тя махна в знак на съгласие и отново се качи на асфалта.

— Добре, няма да спирам — каза Джил в телефона. — Отново съм на пътя. Искате да си поиграем на следвай водача.

— Дръж ме в течение — каза Мери.

— Не се притеснявай за това. В момента съм настроена доста бързо.

Джил увеличи скоростта, за да следва плътно полицаия. След около три километра стоповете на предната кола мигнаха веднъж предупредително. Тя също забави.

Полицаят включи ляв мигач.

— Завиваме наляво — каза Джил. — Стар черен път, много прахоляк и сухи плевели. Има някакви постройки на около километър

по-нататък. Наоколо има изсъхнали дървета. Някога може да е било ранчо. Или почивна станция. Или...

Гласът ѝ заглъхна, докато се взираше в очукана и избеляла от слънцето табела край черния път.

— Е, това вече е странно — каза Джил в слушалката на телефона. — Публичен дом. Или поне е било. На табелата пише: *Ранчо Опашката на бобъра, по много от всичко. Идвайте насам.* Мястото изглежда, сякаш отдавна не е имало никаква работа тук.

Мери потисна смеха си.

— Виждаш ли някого?

— Засега сме само аз и полицаят. Защо ли това не ми харесва?

— Защото си умна.

— Така ли? — възкликна Джил. — Тогава какво правя тук?

Мери не отговори.

Джил не очакваше да чуе отговор.

81.

Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:25 ч.

Скор видя как заместник-шерифът паркира в края на редицата от порутени дървени къщички, чиито врати водеха към сухия и каменист двор около също толкова сухия басейн. Избелялото извито корито на плувния басейн бе нашарено с тъмни дупки там, където плочките бяха изпадали. Помръкващата светлина придаваше кремав блясък на цимента.

— Предупреди хората в хамбара — извика през рамо Скор.

Отговори му глас от другата стая:

— Дадено.

Скор наблюдаваше внимателно как полицаят се приближи до кадилака и сви пръста си в мълчалива подкана към госпожица Брек да свали прозореца си. Думите ѝ се чуваха съвсем отчетливо в слушалките му от подслушвателя в телефона ѝ.

— Това не ми харесва, Мери — казваше Джил. — Изглежда запустяло. А и заместник-шерифът иска да сваля прозореца на вратата.

— Ти решаваш.

— Де да беше така.

Скор се ухили. Знаеше, че всичко сега зависи от него.

Заместник-шерифът бе мъж на средна възраст, с подстригана късо като на военен коса под фуражката. Оправи колана върху тлъстия си корем, наведе се и заговори през частично спуснатия прозорец.

— Човекът, с когото искате да се срещнете, е в четвъртата поред къщичка — каза полицаят и посочи с ръка.

— Кой е с него? — попита тя.

Той сви рамене.

— Беше ми наредено да ви докарам дотук. Направих го. Не знам нищо повече.

— Точно така, тъпанар такъв — тихо измърмори Скор. — Сега се върни и остани в колата си, докато не ти се обадим да арестуваш

госпожица Брек за изнудване.

Заместник-шерифът се върна в колата си, направи обратен завой и отпраши по черния път към магистралата.

— Какво става, по дяволите? — изруга Скор. — Тъпо ченге. Не може да запомни и най-простата заповед.

Стисна зъби и изръмжа. Когато станеше време, можеше бързо да върне тук заместник-шерифа.

Полъх на вятъра вкара прахоляк през полуотворения прозорец на кадилака.

— Хайде, скъпа — тихо си каза Скор, докато нахлузваше черната скиорска маска върху лицето си. — Време е да приключваме.

82.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:26 ч.*

— Влизам вътре — каза Джил на Мери. — Ще ти се обадя, щом видя парите.

— Бъди внимателна. Ако това не върши работа, развихри се както си знаеш.

Джил почти успя да се усмихне. Някой ден би искала да се запознае с Мери.

— Ти също.

Затвори телефона и го метна отзад при алуминиевите куфарчета. Чу се трополене и дрънчене при падането.

Надявам се да ти писнат ушите, който и където и да си.

Взе джобния си компютър и го пъкна в един от големите джобове на туристическите си панталони. Чантичката портмоне висеше на кръста ѝ. Отвори горния цип, намести пистолета така, че да го стигне с едно посягане, и провери предпазителя.

Да се развихря.

Очаква ме най-страшният бързей.

Мисълта за гребане с пистолет в ръка бе ужасяваща.

Едва ли е по-зле от първото ми самостоятелно спускане по скалистите бързеи.

Нали така?

Джил слезе от колата и огледа бунгалата, подредени край пращия басейн. Всички изглеждаха занемарени и запустели.

Изглежда, бизнесът с човешка плът не върви особено.

Отвъд редиците с бунгала, на около километър по изровения път, имаше няколко изоставени хамбара и други стопански постройки, които мълчаливо свидетелстваха, че някога това място наистина е било работещо ранчо, а не ранчо за работещи момичета. Далечните постройки бяха доста по-овехтели и обрулени от вятъра и слънцето,

отколкото бунгалата, където сексът се е продавал на час и с определена тарифа.

Вратата на четвъртото бунгало се отвори с трясък, който не се дължеше само на силата на вятъра. Вътре проблясваше синкава светлина. Някой гледаше телевизия.

Да не би да си се отегчил от чакане? — помисли си тя с мрачно задоволство. — *Толкова по-зле за теб. Омръзна ми да съм кукла на конци.*

Освен това не бе сигурна колко време ще е нужно на хората на „Сейнт Килда“ да обградят ранчото. Искаше да им даде възможно най-много време.

Бавно, като човек, който разполага с цялото време на света, Джил се протегна и отпусна мускулите си, които бяха вкочанени от дългото седене в колата. Протягането ѝ се отрази толкова добре, че го повтори, задържа позата и потрети, като вдишваше топлия вечерен въздух и се опитваше да се отърве от лепкавите пипала на страха.

Струваше ѝ се, че усеща нетърпението, което се излъчваше от четвъртото бунгало.

Ще се наложи да почакаш, негоднико — помисли си тя. — *Аз чаках дълго.*

Постара се да пренебрегне първичното безпокойство, което сякаш се спускаше по гръбнака ѝ от врата до бедрата, и натисна бутона на дистанционното за колата. Задната врата на кадилака се вдигна. Измъкна един от куфарите и отново заключи колата, като остави двата други куфара вътре. Нямаше намерение да мъкне и трите, бе ѝ нужна свободна ръка за пистолета.

Отворената врата на четвъртото бунгало отново се затръшна от вятъра. Въпреки че нервите ѝ бяха опънати до скъсване, Джил дори не трепна от звука. Трополенето на вятъра из стари постройки ѝ бе познато като детски спомен.

Без да бърза, но и без да се бави, тя тръгна към отворената врата.

И много ѝ се искаше да е някъде другаде.

Където и да било.

Зак, много се надявам, че си наблизко. Това не е река, която мога да прекося сама.

83.

Над Невада

Седемнайсети септември, 18:28 ч.

— Направи един безшумен кръг достатъчно ниско, за да видя серийните номера на хеликоптера зад хамбара — каза Зак на пилота.
— По-бързо.

Самолетът започна да се спуска. Стигна до нивото, където горещият въздух от деня срещаше настъпващия хлад на мрака. Самолетът подскочи няколко пъти като капчица вода върху нагорещен тиган.

Въпреки че бинокълът имаше механизъм за компенсиране на движението, не беше никак лесно да се видят номерата. Зак се взря през лещите и се постара да запомни цифрите върху хеликоптера.

— Готово — обади се той. — Вдигни ни отново.

Самолетът започна да се издига, а Зак набра номера от бързото меню на телефона си.

— Фароу — обади се плътен глас.

— Имаме проблем — каза Зак. — Зад един голям хамбар има паркиран „Джет Рейнджър“, приблизително на деветстотин метра от бунгалата. Два черни джипа са спрели до хеликоптера. Изглежда, някой е довел охрана.

— Кой?

— Провери тези серийни номера от хеликоптера — каза Зак и отчетливо произнесе цифрите, които бе видял през бинокъла.

— Ще ти се обадя — каза Фароу.

Зак превключи микрофона си на честотата на пилота.

— Ще кацнем.

— Къде?

— На магистралата.

— Ами колите долу? — попита пилотът.

— За тях ще се погрижат.

Мъжът издигна самолета още по-високо.

— Казах ти да кацнеш — обади се Зак.
— Искаш ли да можеш да ходиш след това?
— Да.
— Тогавя млъкни и ме остави да си върша работата.
Зак отново превключи сигнала към сателитния си телефон.
— Хайде, хайде — измърмори той. — Колко време е нужно да се проверят номерата в...
Телефонът му звънна.
— Кой са? — попита Зак.
— „Ред Хил Интернешънъл“ — отвърна Фароу.
— Известната голяма охранителна агенция от Лас Вегас ли?
— Същите.
— Те имат отлична репутация — отбеляза Зак. — Как така са се забъркали с подпалвач и убиец?
— Да предположа ли? Използва ги клиент, който ги лъже.
— Бог е свидетел, че това е истинска рядкост в този бизнес — саркастично отбеляза Зак. — Но по-лошата новина е, че приятелските куршуми убиват също толкова сигурно, колкото и неприятелските.
— В момента посланикът разговаря с генерал Мейър от „Ред Хил“.
— По дяволите разговорите. Слизам долу — каза Зак. — Джил не е екипирана да се изправи срещу „Ред Хил“.
— Нито пък ти.
— Каж ми нещо, което не знам. — Зак прекъсна връзката и смени честотата, за да поговори с пилота. — Свали ме долу.
— Коя част от магистралата?
— Полицейската кола с примигващите светлини е горният край на „пистата“. — Зак измъкна брезентовата си торба отзад и извади оттам пистолет с дълга цев и резервни пълнители. — Долният край е зад нас, където една каравана е спряла напъряко на шосето. Ако съдя по прахоляка, който забелязах пред фаровете на колите, предполагам, че има спорадични пориви на вятъра в посока югозапад-североизток.
Това не бе добра новина за кацането.
— Забелязах. — Гласът на пилота бе спокоен.
Той обърна самолета срещу вятъра и го подравни с пътя. Спусна се до ниво, което не бе толкова бурно. Но спускането съвсем не бе гладко.

— Радвам се, че „Сейнт Килда“ ще обяснява всичко това на Федералната агенция по полетите — отбеляза пилотът.

— Проблеми с двигателя, какво да се прави — отвърна Зак. — Остави ме възможно най-близо до входа на ранчото.

Това означаваше наистина къса писта за кацане. Пилотът измърмори под нос нещо, което със сигурност не би било одобрено от Агенцията по полетите.

— Ще се справиш ли? — попита Зак.

— Затегни колана — каза само пилотът.

Зак погледна сградите, които се приближаваха с всяка изминала секунда. Джил не се виждаше никъде.

Вече бе влязла вътре.

Бъди разумна, Джил — мислено се молеше Зак. — *Обърни се и бягай с всички сили към кадилака.*

Но знаеше, че тя не би го направила. И още по-лошото бе, че знаеше, че дори и да го направи, нямаше да има никакъв смисъл.

„Ред Хил“ не бяха никакви аматьори.

84.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:31 ч.*

Отворената врата на четвъртото бунгало откриваше гледка към евтина и много овехтяла стая. Джил застана до вратата и се огледа. Мокетът бе избелял и с много петна, но прахът по малката масичка бе почистен наскоро. Два евтини стола от ковано желязо стояха пред също толкова евтина масичка за коктейли. Телевизорът работеше, но с изключен звук. Секс видеото показваше как А влиза в Б за сексуално непросветените.

Въпреки липсата на озеленяване и пресъхналия басейн, изглежда, че стаята все още се използваше от работещи момичета. Леглото бе застлано. Масичката и телевизорът бяха почистени от праха. Електричеството бе включено.

Една преграда в дъното на стаята частично скриваше огромна масажна вана. Беше пълна с вода, но в нея нямаше никого. Масажните струи бяха изключени. Във въздуха се носеше острата и дразнеща миризма на хлор.

Може би жените карат клиентите си да се накисват в белина, преди да започнат.

Тя определено би постъпила така.

— Има ли някого? — викна Джил.

Скрит в банята, Скор се развесели. Най-накрая бе пипнал проклетата жена. Чакаше този момент от много време.

Прекалено много.

— Влизай — изрева той. — Затвори вратата.

*Гласът се стори познат на Джил. Бланчърд без запушения нос?
Тайнственият глас по телефона без филтъра за изкривяване?*

— Нали разбираш, че има хора, които знаят точно къде съм? — попита Джил, но без да пристъпи навътре.

— Просто се домъкни насам — нареди Скор, като почесваше лицето си през ски маската. — Губиш ми времето.

А ти не губиш ли моето? — помисли си Джил.

Бавно пристъпи в стаята. В едната си ръка стискаше дръжката на куфарчето. Другата държеше близо до разкопчаната чантичка на кръста си. Сърцето ѝ сякаш щеше да изскочи от гърдите, а стомахът ѝ се бе свил на топка.

— Казах да затвориш вратата — грубо ѝ се сопна Скор. — Да не би да имаш проблем със слуха?

Адреналинът във вените ѝ се превърна в гняв.

— Ако искаш да е затворена, затвори я сам.

Скор излезе от банята.

— Не си научила много от Мескит, нали?

— Много какво?

— Страх.

— Ако искаш да ме изплашиш, свали маската. Сигурно ще се ужася.

Скор заобиколи преградата и застана близо до нея. Беше висок почти колкото нея, два пъти по-тежък и с три пъти повече мускули. Изглежда гневно единствения куфар в ръката ѝ.

— Къде са останалите? — попита рязко.

— Нося две картини. Можеш да ги разгледаш, но само ако първо ми покажеш парите.

— Да не би да си мислиш, че си по-силна от мен? — попита Скор.

Джил се бореше с кипящите във вените ѝ страх, адреналин и гняв.

Изгуби битката.

— Така ли стана и с Модести? — подразни го тя. — Уплашил си се от нея?

Скор се засмя въпреки яростта, която бушуваше в него.

— Тя беше глупава. Нахвърли се срещу мен, падна и замина направо на оня свят. И ти ли си толкова глупава?

Нехайното описание на смъртта на пралеля ѝ подейства на Джил като кофа ледена вода, плисната в лицето.

— Не — каза тя. — Искам да приключа с това и да се махна оттук.

— Значи не искаш да се позабавляваме, така ли? — Той бавно облиза устни.

Езикът му изглеждаше дебел и влажен в прореза на черната ски маска. Тя просто го изгледа, разкъсвана между адреналина и отвращението. Скор се засмя, доволен, че я е стреснал. Отиде до един шкаф, измъкна оттам куфарче, приближи се и застана плътно до нея.

Прекалено близо.

Джил искаше да се отдръпне. Не го направи.

Мъжът с маската знае, че ме отвращава. Използва го, за да ме плаши.

Тя взе куфарчето и му подаде своето, без дори да трепне, когато пръстите му в гумени ръкавици погалиха ръката ѝ.

— Остани тук — нареди той. — Брой си парите. Разпилей ги по леглото и се отъркаляй в тях. Само не се опитвай да си тръгнеш, преди да ти кажа. Ще пострадаш. На мен ще ми хареса, но не и на теб.

— Къде отиваш?

— Да се уверя, че картините са истински.

В мига, в който вратата се затвори зад гърба му, Джил се втурна към прозореца и дръпна тежките и избелели завеси съвсем леко, колкото да надникне през тях.

Мъжът свали маската си, тръгна към бунгалото през две врати, почука и влезе.

Но не и преди тя да запечата в съзнанието си лицето му, осветено от последните хладни слънчеви лъчи.

Процепът, през който можеше да гледа, бе съвсем тесен, но все пак забеляза друг мъж, който излезе от бунгалото и пристъпи в светлината на залязващия ден. Този човек имаше спретнат вид — бе идеално обръснат, облечен в черни всекидневни панталони и сиво-черна риза без вратовръзка. Мокасините му бяха направени за градските тротоари и се носеха от хора с много, много пари.

Човекът притежаваше и нужната самоувереност.

Купувач на художествени произведения? Адвокат? Разглезен милионер?

Какъвто и да бе, той не носеше латексови ръкавици, което вероятно го издигаше над нивото на отрепката с черната маска. Или пък напротив. Най-големите крадци можеха да наемат най-скъпите адвокати.

Човекът с ръкавиците махна към хамбара. Тя улови някакво движение — слънчев отблясък върху метал или стъкло — високо под

покрива на хамбара.

Извади джобния си компютър и заговори отчетливо.

— Намирам се в бунгало номер четири, не спомена никакви имена. През две бунгала от моето има някакъв добре облечен адвокат или купувач на изкуство, или градски милионер. Мускулестият негодник, който ме посрещна със ски маска на лицето, разговаря с него. Има и още мъже в хамбара. Не знам колко са. Който и да е противникът, явно разполага с много пари.

Джил пусна завесата.

— Сега съм сама. Ще проверя да видя дали няма заден изход.

Нямаше този късмет.

Над нивото на очите ѝ, високо над тоалетната имаше плъзгащо се прозорче с матирано стъкло. Джил се покатери върху седалката и отвори прозорчето.

— Няма заден изход, но има малко високо прозорче. Виждам някакъв хамбар и... — Гласът ѝ заглъхна. Преглътна тежко. — Има два много големи черни джипа с тъмни стъкла, паркирани до входа на хамбара. И нещо, което много прилича на перка на хеликоптер. Слушате ли ме, „Сейнт Килда“? *Това е капан.*

И тя не виждаше никакъв изход от него.

85.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:34 ч.*

Бял „Линкълн Навигатор“ направи завой и спря до самолета в мига, в който той кацна. Зак разкопча колана, рязко отвори вратата и изскочи навън, понесъл брезентовата си торба.

Всички прозорци на линкълна бяха смъкнати до долу. Човек можеше да стреля в една кола с вдигнати стъкла, но беше адски трудно да отговаряш на огъня по този начин.

Един от мъжете изскочи отпред и се намести на вече пълната задна седалка, за да направи място на Зак до шофьора.

Зак скочи вътре и затръшна вратата. Не позна никого, но не беше и нужно. Оръжията им бяха чисти и ги стискаха професионално. Дрехите им се издуваха от бронезилетките.

На Зак му се искаше и двамата с Джил да разполагат с такива. Но той не бе взел своята за ваканцията, която се бе превърнала в задача, а Джил вероятно не знаеше и как изглежда.

Колата зави по пътя за ранчото и ускори ход, а фаровете ѝ изглеждаха доста немощни в здрача.

— „Ред Хил“ още ли са там? — попита Зак жената зад волана.

— Доколкото ми е известно, да — отвърна тя.

— По дяволите.

— Така каза и Фароу.

— Нещо ново? — попита Зак.

— Клиентът...

— Джил — прекъсна я Зак. — Казва се Джил.

Жената го погледна косо.

— Микрофонът в джобния ѝ компютър предава идеално. Тя забеляза джиповете на „Ред Хил“ и хеликоптера и ги описа. Намира се в четвъртото бунгало отдясно. Потърси заден изход. Не намери такъв. Има допълнителни слушалки и микрофон и за теб в жабката.

Зак отвори, сложи си познатото комуникационно устройство и нагласи звука. Сега можеше да общува с останалите в екипа, както и със „Сейнт Килда“.

— Някаква яснота кой е наел „Ред Хил“? — попита той.

— Ако Фароу знае нещо, не го е казал.

— Значи не знае — отвърна Зак.

Колата мина по доста изровен участък от пътя и се разтърси здраво.

Жената зад волана натискаше педала на газта до средата.

Гласът на Джил прошепна в ухото на Зак: *Мъжът с маската се връща обратно. Походката и жестовете му издават ярост. Както и пистолетът в ръката му. Каквото и да е станало в бунгало номер шест, явно го е накарало да кипне.*

— По-бързо — изръмжа Зак.

Педалът на скоростта опря в пода и колата изхвърча напред.

Зак имаше ужасното предчувствие, че няма да стигне достатъчно бързо.

86.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:35 ч.*

Скор нахлузи ядно маската върху лицето си и прекоси разстоянието до четвъртото бунгало. Кипеше вътрешно, задето го бе нахокал някакъв си мазен адвокат, два пъти по-млад от него, който смяташе, че един частен детектив е просто момче за вършене на мръсната работа.

Глупакът едва не се подмокри, като видя пистолета ми. Да не би да си мисли, че светът се движи благодарение на големите приказки от лъжливата му уста?

Каза си, че вероятно трябваше да го очисти. Тази мисъл го развесели.

Един милион долара и Южна Америка като дестинация му изглеждаше все по-примамлива перспектива с всяка изминала секунда. Бе понесъл прекалено много от разни малоумници с лъскави костюми.

Дръпна рязко вратата на бунгало номер четири, така че тя се удари в стената. От една страна, се тревожеше, че си изпуска нервите.

От друга страна, просто искаше да излее гнева си.

Край с внимателното пипане с ръкавици. Ако някой ще раздава заповеди оттук нататък, това ще бъда аз.

Джил вдигна поглед от куфарчето, пълно с пачки използвани стодоларови банкноти. Не знаеше колко пари има вътре, но се съмняваше, че са два милиона. Дори и в стотачки, два милиона трябваше да са доста банкноти.

Вероятно бяха дваисет хиляди, ако трябваше да е точна.

— Къде са останалите картини? — попита гневно Скор.

— Къде са останалите пари?

— Ще ги видиш, когато видя и другите картини.

Джил не знаеше дали да се радва, или да се притеснява, че е била права за по-малкото пари.

— Дай ми ключовете за колата си — нареди той.

— Защо?

— По дяволите — изруга той и се обърна с гръб към нея. — Направо ще разбия вратата и ще изгоря каквото е останало.

— Почакай! — Джил посегна към чантичката на кръста си. Усети хладния метал на пистолета с пръстите си като нещо нереално. Ключовете ѝ бяха познати. Хвърли ги към него. — Дръж.

Скор улови подхвърлените ключове с рязко замахване с ръка.

Някъде зад бунгалото се чу как запалиха мотора на кола. След това и втори. После бученето на двигателя на хеликоптера заглуши шума от колите.

Какво става, по дяволите? — помисли си Скор. — *Най-напред заместник-шерифът си тръгна, а сега и „Ред Хил“ станаха неспокойни.*

Погледна през вратата и забеляза един от черните джипове да набира скорост, след което подмина бунгалата и пое по черния път, който водеше към магистралата. Следваше го и вторият, също толкова черен и нетърпелив да се измъкне. Втората кола спря, за да се качат неколцина мъже, които се появиха от откритата пустош, целите в прахоляк и камуфлажно облекло с праметнати през рамо за пътуването оръжия.

Скор изруга грубо и насочи пистолета си към Джил.

— Продължавай да си броиш парите, кучко. Ако излезеш, с теб е свършено.

Джил замръзна.

Входната врата се затръшна с трясък. Тя грабна джобния компютър и се втурна към прозореца.

— Нещо става — каза тя бързо в микрофона. — Изглежда, че мъжете с джиповете си тръгват. Човекът с маската изхвърча оттук, с маска в едната ръка и пистолет в другата. Мисля, че съвсем си е изпуснал нервите. Креци на някого в шестото бунгало и размахва оръжието си. Даже и в здрача лицето му изглежда почервенияло. Не мога да различа отделните думи. Сега пък добре облеченият тип изтича насам. Притиснал е мобилния си телефон до ухото и креци нещо на човека с маската. Хеликоптерът форсира двигателя си. Джиповете се движат към магистралата, без да обръщат внимание на...

Гласът на Джил пресекна изведнъж, когато се чу изстрел от пистолет. Добре облеченият мъж се завъртя настрани, после падна тежко на земята.

— Онзи със ски маската го застреля — вцепенено отрони Джил. — Просто го застреля. Боже мой.

Пистолетът отново се обади. Този път изстрелът бе в главата. Тялото помръдна конвулсивно и после напълно се отпусна.

Мъжът с маската сведе поглед към тялото, изплю се и му обърна гръб.

Джобният компютър падна от вкочанените пръсти на Джил. Нещо се беше объркало тотално.

И сега убиецът бе тръгнал право към нея.

Тя хукна към банята, като пътьом грабна куфарчето с парите и единия железен стол. Щом се озова вътре, заключи вратата, наклони стола само на два крака и го опря под дръжката.

Засега съм в безопасност, помисли си тя, стиснала куфарчето като броня пред гърдите си.

А също и хваната в капан. Споменах ли за капана?

Вратата изпука, когато някой я изрита силно. Следващият ритник разцепи евтината дървесина. Мъжът от другата страна ругаеше яростно и без да си поема дъх.

Джил стъпи върху тоалетната седалка и изтръгна плъзгащия се прозорец от рамката. Не беше сигурна дали ще може да се провери през малкия отвор.

Но знаеше, че трябва да опита.

Грабна пистолета от чантичката на кръста си, удари с него рамката на прозореца, а после го насочи към вратата и дръпна спусъка три пъти. Звукът отекна в тясната баня.

Ако мъжът с маската стоеше пред вратата, значи сега бе ранен тежко или бе мъртъв.

От другата страна прозвучаха ругатни и мъжът отговори на стрелбата. Куршумите преминаха през вратата на нивото на кръста ѝ и рикошираха в порцелана.

Човекът с маската не беше стоял пред вратата. А сега щеше да я разбие и да стреля по Джил, докато тя престане да мърда. Завинаги.

87.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:38 ч.*

Изстрелите се чува съвсем ясно, въпреки рева на мотора на колата. Зак разпозна звука на пистолета на Джил. Ответната стрелба беше с пистолет с по-голям калибър.

— Фароу! — тревожно се обади Зак. — Джил на линия ли е?

— Не. Чухме изстрелите благодарение на микрофона в компютъра й, но „Ред Хил“ вече се бяха съгласили да се оттеглят. Какво става?

— Тя с екипа на „Ред Хил“ ли е?

— Не.

Нещо дълбоко в Зак пареше като лед, изгаряше го отвътре.

— Джил може да е улучена, ранена. Кажете на „Ред Хил“ да не ми се пречат.

— Генералът вече се погрижи за това. Последното известно местоположение на Джил е бунгало номер четири.

— По-бързо! — извика Зак на шофьора.

Жената не сметна за нужно да му обяснява, че просто няма как да се движат по-бързо.

Пред тях се появиха фарове, които приближаваха по тесния черен път. Прахоляк и пясък замрежваха светлините.

— Не намалявай скоростта и не им прави път — нареди Зак.

Джил, обади ми се. Кажете ми, че си жива.

Трябва да си жива.

Единствено тишина в слушалките.

— Няма намерение да ни направят път — обади се жената зад волана.

— Вкарай ги в канавката — отвърна Зак.

Жената включи мигач, но не намали скоростта и продължи устремно напред в здрача.

Врълхитацият насреща им джип на „Ред Хил“ остана на пътя до последния възможен миг и после рязко зави към сухите храсталаци и дивия пелин. Чу се силно дрънчене, когато нещо метално се удари в камък. Колата на „Ред Хил“ подскочи във въздуха, приземи се тежко, изскочи обратно на пътя зад гърба на Зак и продължи към магистралата.

— Някъде има и още един джип — каза жената.

— Не му обръщай внимание, освен ако не ти се изпречи на пътя — каза Зак.

— А ако се изпречи?

— Блъсни го.

Шофьорът изчака, но Фароу не издаде друга заповед, за да коригира Зак.

— Зак, ти нямаш бронезилетка — обади се Грейс. — Нека другите в екипа да се погрижат.

Той не отговори.

— Зак?

Жената зад волана погледна към мъжа на предната седалка до нея и побърза да извърне очи. Зак бе изпаднал в състояние, в което никой не би искал да се озове.

Близо до ранчото блеснаха други фарове. Вторият джип на „Ред Хил“ изобщо не се опита да си играе на нерви с тях — направо пое през пустинята, описвайки широка дъга около колата на „Сейнт Килда“, преди да се върне на черния път и да отпраши към магистралата.

Лъскав хеликоптер се издигна над земята и полетя бързо с примигващи светлини към Лас Вегас.

Шофьорът настъпи рязко спирачки и след дълъг спирачен път колата се озова пред бунгало номер четири. Джипът още се движеше, когато Зак отвори вратата и изскочи сред пушилката от малки камъчета и пясък. Незабавно хукна към вратата с насочен пистолет.

Оттам се чу изстрел. После още един.

Викът от болка бе женски.

Набита мъжка фигура се втурна навън, заобиколи бунгалото и побягна към задната страна. Оръжието в ръката на мъжа проблесна зловещо под светлината на фаровете. Държеше го и стреляше с една ръка.

Също като онзи, който стреля в Таос.

Куршумите вдигнаха облачета прахоляк само на сантиметри от Зак. Той спря и стреля бързо два пъти.

Мъжът залитна, олюля се и се скри зад бунгалото. Докато тичаше, хвърли празния пълнител и зареди нов в пистолета си.

Зак се приведе и се вмъкна през вратата на бунгалото, като огледа бързо стаята над пистолета си, спомняйки си думите на шофьора на колата.

Тя потърси заден изход. Не намери.

— Джил! — извика той. — Зак е!

Отговори му тишината.

С насочен пистолет, Зак прекоси с три крачки стаята и отиде до банята. Натрошената врата с напукана боя и черни дупки от куршуми накараха стомаха му да се обърне.

С един удар довърши започнатото и разби вратата. Тя се откъсна от бравата и повлече със себе си и железния стол.

Банята беше празна.

Прозорчето над тоалетната зееше откъртено. Оттам висеше парче плат в маскировъчен цвят.

Джил беше жива.

Както и убиецът, който я преследваше.

88.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:40 ч.*

Болката бе като живо и подивяло зверче, вкопчило се в нея.

Тя я прие и продължи да тича, дългите ѝ крака я носеха бързо и диво, също като болката.

Кръвта, стичаща се по дясната ѝ ръка, бе направила дръжката на куфарчето едновременно лепкава и хлъзгава. Смени ръцете си. Замисли се за пистолета в чантичката на кръста си.

Не сега.

По-късно.

Ако отново се озова в капан.

Първото нещо, на което я бе научила пралея ѝ, бе да не си хаби патроните по цел, която не може да улучи. Както тичаше с всички сили, а дясната ѝ ръка бе окървавена от дълбоко срязване, щеше да е късметлийка, ако не улучи сама себе си.

Не бива да гледам през рамо.

Той или е зад мен, или не е.

Един изстрел рикошира в голям камък наблизо. Тя се дръпна от отскочилите парченца скала.

Зад мен е.

Продължи да бяга, като завиваше напосоки на всеки няколко крачки, като заек, подгонен от койот. Болката бе като камшик, принуждаващ тялото ѝ да поддържа спринта, който бе най-добрият ѝ шанс за оцеляване.

Бе се надявала, че другите изстрели, които бе чула, са били от екипа на „Сейнт Килда“, чиито хора са повалили мъжа с маската. Бе се надявала, но всъщност не вярваше особено в това. Макар да ѝ се струваше, че тича цяла вечност, знаеше, че са минали само няколко минути. Най-много три. Вероятно само две.

Хората на „Сейнт Килда“ нямаха време да пристигнат.

Сама си.

Продължавай да бягаш.

Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи, в гърдите ѝ пареше при всяко вдишване, но не намали скоростта на спринта си. Бе се съсредоточила върху забулената в сумрака пустиня пред нея и високите до раменете ѝ сухи храсталаци.

Релефът на местността ѝ подсказваше, че наблизо има долчинка. Не знаеше къде и колко е далеч.

Знаеше само, че тази долчинка е единственият ѝ шанс за оцеляване.

89.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:41 ч.*

Зак се извърна и хукна към входната врата на бунгалото, избутвайки служителя на „Сейнт Килда“, който го бе последвал.

— Остани тук — нареди му един от мъжете в екипа. — Нямаш бронезилетка.

— И тя няма — изрева в отговор Зак и изблъска встрани мъжа.

Друг човек от екипа извика откъм банята:

— Виждам двама човека, тичат в източна посока. Клиентът е отпред. Мишената е след нея. Прекалено е далеч за пистолет. Светлината е лоша и става по-зле. Подайте ми пушката!

Зак продължи и ускори крачките си. В здрача, който преминаваше в полумрак, пушката нямаше да е от голяма полза. Джил бе преценила правилно и сега бягаше към по-сигурно прикритие.

Както и убиецът след нея.

Някъде отвъд бунгалото се разнесоха гърмежи в сумрака. Някой стреляше. Не беше „Колт Удсмън“.

Мъжът зад Зак започна да крещи заповеди на другите в екипа.

Той побягна с всички сили към задната страна на бунгалото и внимаваше да стои встрани от линията между мишената и екипа на „Сейнт Килда“, в случай че човекът с пушката извадеше късмет. Мислено си представи отново кратките секунди, в които бе държал на мушка мъжа с маската.

Улучих го, но не падна.

Мръсникът носи бронезилетка.

Единственият бърз начин за разправа с него щеше да е изстрел в главата. А това бе доста трудно, когато мишената бягаше.

Никакъв проблем. Просто ще се приближи достатъчно, за да завра дулото в лицето му.

Но затова му бе нужно време.

Каквото Джил нямаше.

90.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:42 ч.*

Джил бягаше, колкото я държаха краката, през избуялите, сухи и високи до раменете ѝ храсталаци, докато стигна до ръба на долчинката. Промени равновесието си във въздуха, завъртя се и се приземи с търкулване, при което ранената ѝ ръка сякаш пламна. Мекото и песъчливо корито на пресъхналото дърво пое част от силата на удара при падането ѝ. Но и така дъхът ѝ секна и главата ѝ се замая.

Като животно, приклещено в ъгъла, тя с мъка се изправи на крака, а дишането ѝ бе толкова учестено, колкото и ударите на сърцето ѝ. Чуваше пращането на храстите с приближаването на мъжа с маската. Каменистите сипеи на дървото бяха почти метър и половина високи. Прекалено сложно за бързо бягство.

А бързото измъкване оттук бе единственият ѝ шанс да оцелее.

Вляво от нея имаше дълга светлееща ивица от скали и пясък, която се издигаше нагоре в пресъхнал водопад. Един бърз поглед стигаше, за да прецени, че тъмните скали на водопада са прекалено далеч. При всяка крачка щеше да изпъква на фона на светлия пясък като истинска мишена.

Щеше да бъде застреляна, преди да стигне до несигурното прикритие на скалите.

Вдясно дървото правеше рязък завой покрай голяма стръмна скала. Побягна натам, още преди да вземе съзнателно решение. Не знаеше дали ще намери прикритие зад завоя или отново широка ивица светъл пясък. Но завоят в долчинката бе единствената ѝ надежда.

Бягаше бързо, а дишането ѝ бе накъсано и болката я изгаряше.

В тъмнината не забеляза никакъв камък, който я спъна, и тя полетя надолу. Приземи се по лице и усети как мракът се спуска над нея и я поглъща. Опита се да стане, защото знаеше, че убиецът може би все още я вижда.

Тялото ѝ не помръдна.

Борейки се за всеки дъх, Джил зачака да я застрелят.

91.

*Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:42 ч.*

С всяка крачка Зак все повече настигаше маскирания мъж. С каквото и да си изкарваше прехраната, мъжът явно не спринтиреше често. Когато се доближи до него, Зак чу тежкото му дишане. Вече не можеше да види Джил. Или беше паднала, или бе надбягала маскирания.

В слушалките на главата му прозвуча тих шепот: *Клиентът изчезна. Мишената е... по дяволите, мъжът току-що пропадна в някаква дупка. Внимавай, Зак!*

Той продължи да бяга още пет секунди и после рязко спря на ръба на скрито дърво. На фона на светлеещия пясък върху речното дъно той забеляза едра и тъмна сянка, която се извърна към него.

Падна на земята в мига, когато откъм дървото проехтяха два изстрела. Стрелецът бе на не повече от четири метра и половина.

Зак не се прицели в проблясъка на дулото. Вместо това насочи оръжието си към бедрата на мъжа.

Свали го на земята и после го довърши.

Пистолетът в ръката му подскочи.

Сянката в дървото изруга и падна на колене.

Отдолу проехтяха още изстрели. Докато Зак осъзнае, че единият е дошъл от „Колт Удсмън“, мускулестият мъж в дървото подскочи и залитна по-близо към Зак.

— Мъртва си, кучко! — изрева мъжът и вдигна пистолета си, за да изпрати град от куршуми към Джил.

Зак не осъзнаваше, че крещи, докато сянката не се обърна към него. Видя мрачното проблясване на очите на мъжа с маската и стреля два пъти, двойната стъпка на смъртта.

Стрелецът се удари в отсрещната стена на тясното дърво и се свлече върху пясъка.

Проснат на земята, Зак продължи да държи пистолета си насочен към мястото, където трябваше да е главата на мъжа.

— Джил, Зак е — извика той. — Стой на място, докато не ти кажа.

Не чу друг отговор, освен еката на изстрелите в далечните планински склонове.

— *Джил!*

Зак не помнеше да е скачал в дерето, но се озова там, стиснал фенерче в едната ръка и пистолет в другата. Ритна настрани оръжието на мъжа с маската.

Не че имаше някакво значение. Дори и сумракът в дъното на дерето не можеше да прикрие стореното от двата изстрела отблизо.

— Идвам към теб, Джил. Не стреляй по мен.

Зачака отговор.

Но чу единствено резкия звук на собственото си дишане и неспирното говорене на хората от екипа, които настояваха за информация. Измъкна и свали слушалките с микрофона от главата си и ги остави да висят на врата му, докато крачеше в мрака към завоя в долчинката.

Когато забеляза Джил, просната по лице върху пясъка, падна на колене до нея. Помъчи се да успокои дишането си и постави два пръста върху вената на шията ѝ, докато се молеше наум, както някога, когато бе пял в църковния хор.

Само да си жива.

Само да си жива!

Собственото му сърце биеше прекалено силно и той не можеше да усети дали тя има пулс. Вдиша дълбоко и после се постара да издиша бавно.

Усети пулса ѝ под пръстите си в същия миг, в който тя изстена.

— Жива е — дрезгаво каза той, докато наместваше отново микрофона и слушалките си. — Сега замълчете, докато разбера колко лошо е ранена.

Фароу изръмжа някаква заповед, която накара всички да млъкнат.

— Джил — нежно я повика Зак. После по-силно. — Джил!

Замъглените ѝ очи се отвориха, много наситенозелени на светлината на фенерчето. Тя дишаше накъсано като човек, чийто дъх е секнал изведнъж.

— Нали ти каза... каза да млъкна.

— Говорех на тях, а не на теб. — Той целуна изпотената ѝ, изцапана с пясък страна. — Къде те боли?

Тя се търкулна настрани, изохка силно, когато болката прониза дясната ѝ ръка, седна и каза:

— Почти навсякъде, но май всичко си е на мястото. Ти добре ли си?

Той я взе в прегръдките си.

— Вече съм добре.

92.

Ранчо Опашката на бобъра
Седемнайсети септември, 18:46 ч.

Лъчите на фенерчетата танцуваха из храсталака и най-сетне стигнаха до ръба на сухата долчинка.

— Слизаме долу — обади се мъжки глас в слушалките на Зак.

— Само гледайте да не скочите върху нас — каза той.

Двама от екипа на „Сейнт Килда“ скочиха от ръба и се приземиха на пясъка като парашутисти.

— Някой нуждае ли се от медицински грижи? — попита жената.

— Не — отвърна Джил.

— Да — каза Зак.

— Каза ми, че си добре — веднага се обади Джил и побърза да го прегърне и да потърси скрити рани с ръцете си.

— Не за мен — отвърна той и я целуна по изцапаното с пясък чело. — За теб.

— Няма ми нищо, нужни са ми само сапун и вода и ще се оправя.

Зак трепна и докосна слушалките си.

— Фароу иска да се уверя в това. Или може да е Лейн. Гласовете им си приличат все повече с всеки изминал ден.

Тя се наведе към малкия микрофон до бузата на Зак.

— Добре съм. Мръсна, уморена, малко поожулена, но нищо сериозно.

— Къде е мъжът с пистолета? — попита човек от екипа.

— На около десетина метра по-нагоре — отговори Зак.

— Мъртъв ли е?

— О, да — каза Зак.

— Познаваш ли го? — попита служителят на „Сейнт Килда“.

— Не. Ще са ни нужни отпечатъци от пръстите. Носеше бронезилетка.

— Ясно. Няма да стане само със снимка. — Мъжът се обърна и тръгна нагоре по сухото дърво.

— Защо са нужни пръстови отпечатащици? — попита Джил.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш? — отговори с въпрос Зак.

Звукът от разкопчаването на бронята подсказа на Зак, че мъжът от неговия екип е намерил тялото и сваля бронезилетката му.

— Този човек уби Модести — с равен глас заяви Джил. — Имам право да знам.

— Застрелях го два пъти от доста близо.

Тя си пое дъх на пресекулки.

— Добре. Значи идентифицирането му по снимка няма да е възможно. Знаем ли кой е бил добре облеченият мъж?

Мъжът от екипа смени каналите на комуникационното си устройство и си поговори тихо с някого, после се обърна към Джил:

— Проверката в базата данни показва, че е адвокат от Карсън Сити.

Джил примигна.

— Какво е правел тук?

— Добър въпрос — съгласи се мъжът. — Нямаме отговор. Засега.

Гласът на жената се разнесе в мрака.

— О, здравей, Хари.

— Разпозна ли маскирания? — високо попита Зак.

— Не и по красивото му лице във всеки случай — отвърна жената. — Има татуировка отляво на гърдите. Сузи. Името на третата му жена.

— Значи го познаваш?

— Работех за Хари „Скор“ Гламис, докато бях в колежа. Беше частен детектив на богатите и корумпираните в Холивуд. Напуснах работата, след като Хари преби до смърт любовника на жена си и успя да се измъкне безнаказано. Още има белези по кокалчетата на пръстите. И това не беше първият случай, в който е убивал човек. Винаги при самоотбрана, разбира се.

— Истински симпатяга — отбеляза Зак.

— Говореше се, че има проблеми със самоконтрола — иронично отбеляза жената от екипа, — тоест стероидите влияят на преценката му. Изглежда, си решил проблема му по старомодния начин.

Зак пусна Джил и се изправи на крака.

— Можеш ли да станеш? — попита я той.

Примигвайки от болка, тя се надигна и се изправи, като се олюля леко.

— Добре ли си? — бързо попита Зак и пристъпи напред, готов да я хване.

— Стига да не се налага да бягам още два километра през пресечен терен, добре съм. — Прие подадената ѝ ръка и се облегна на нея. — Не съм в най-добрата си форма. Но съм добре горе-долу.

— В отлична форма си. — Зак целуна леко разкървавената ѝ устна. — Готова ли си?

Тя понечи да каже нещо, после се сепна, спомнила си друго.

— Претърсихте ли всички бунгала? Маскираният, Скор, спомена нещо за проверка на автентичността на картините. Не мисля, че адвокатът е бил експертът по живопис.

Зак погледна към другия член на екипа.

— Проверяваме бунгалата едно по едно — отвърна той.

— Намерихте ли някого? — попита Зак, когато чу отговора му.

— Засега двама мъже. Според личните им карти, това са Кен и Лий Дънстан, син и баща.

— Какво е обяснението им за това, че са тук?

— Казват, че са работели с мъртвия адвокат — отвърна мъжът. — По-възрастният бил дошъл да погледне някакви картини за клиент на адвоката, който твърдял, че е изнудван от някоя си Джилиън Брек. Кен Дънстан дошъл за компания на баща си в... цитирам: „напрегнат момент“.

Зак измърмори мрачно нещо под носа си.

— И сега какво? — попита Джил и го погледна.

— Историята им е достатъчно правдоподобна, за да се приключи случаят още тук.

— Аз не изнудвам никого! Знаеш го!

— Да, знам. — *Не че има някаква полза от това*, помисли си уморено Зак. — Но след като Гламис и адвокатът са мъртви, нямаме много възможности.

— Какво искаш да кажеш?

— Всичко свърши.

— Но онзи, който е наел Гламис, е поне съучастник в убийство — изтъкна Джил.

— Гламис е мъртъв. Онзи, който му е платил, може просто да заяви, че Гламис е превишил правомощията си. По дяволите, това може и да е вярно.

— Искаш да кажеш, че негодникът, който е наел убиеца на пралеля ми, не може да бъде обвинен? — настоя Джил с присвити очи.

— От законова гледна точка, не. А „Сейнт Килда“ не се занимава с незаконни дела.

Джил само го изгледа втренчено с потъмнели очи. Той я придърпа към себе си и я притисна силно, като лекичко я залюля в прегръдките си.

— Съжалявам. Понякога човек получава само частично отмъщение.

— Не е достатъчно — каза тя, притисната до гърдите му.

— Знам. Но само това получаваме.

В далечината се чува сирени. Някой бе извикал шерифа.

— „Сейнт Килда“ ще ни отърве ли от ареста? — попита Джил.

— На шерифа няма да му хареса, но, да. Налице е самоотбрана.

Джил си пое дълбоко дъх.

— Добре. Хрумна ми нещо.

93.

Лас Вегас

Осемнайсети септември, 14 ч.

Конферентната зала, която управата на „Златното руно“ бе отстъпила на „Сейнт Килда“ за следобеда, изглеждаше като престижен и модерен бизнес център в Лос Анджелис, Бостън, Хюстън или Манхатън. Полирана маса, автоматичен звуков запис, компютри за всички присъстващи, химикал и бележник за онези, които се чувстваха по-комфортно по този начин, и меки кожени столове за удобството на високопоставените господа и дами, присъстващи на срещата.

В предната част на залата върху големи стативи стояха дванайсет неподписани платна в красиви рамки. Единствено Рамзи Уърдингтън ги поглеждаше. Опиянение и страх се бореха за надмощие върху лицето му.

Грейс спря за миг в коридора пред отворената врата и попита тихо Фароу:

— Някакви новини?

— В момента ми докладват — измърмори той и потупа устройството в ухото си.

— Добри или лоши? — попита тя.

— Добри.

Усмивката на Грейс бе от онези, които караха Фароу да се радва, че е на негова страна. Тя пристъпи през отворената врата в залата, където въздухът бе изпълнен с нетърпение и усещане за предстоящо важно събитие. Климатичната инсталация се бореше упорито да пречисти застоялата миризма на бърбън, която се разнасяше от всяка пора на Лий Дънстан. Лицето му имаше много изтерзан вид.

— Тъкмо щях да посъветвам клиентите си да си тръгнат — обади се Картър Дженсън, вперил поглед в часовника си за десет хиляди долара.

— Щяха да съжаляват за това — заяви Грейс.

Тя не седна. Вместо това застана начело на масата, облечена в копринена блуза, с обувки на нисък ток и отлично скроени панталони, като жена, която добре познаваше силата си. Остави на масата пред себе си папката си.

Фароу се облегна на стената до вратата с овладяната готовност за действие на истински хищник. Той искрено се забавляваше, като гледаше как Грейс поставя на мястото им разни надуты господа.

— Нужно ли е да обобщя накратко събитията от вчерашния ден? — попита Грейс, като огледа седналите край масата.

Костюмът на Кейтлин Крофърд бе много по-скъп от този на съпруга ѝ, но тя изобщо не бе толкова спокойна. Направо потръпваше като заредена с електричество.

— Не виждам какво общо има съпругът ми с вчерашния ден — обади се тя, а тонът ѝ бе доста хаплив.

— Моите клиенти са напълно осведомени за инцидента в, хм, ранчото — каза Дженсън, като хвърли кос поглед на Кейтлин.

— Бардака — поправи го Грейс. — Думата не е измислена случайно. Единственото, което това „ранчо“ е продавало, е било секс.

Устните на Кейтлин се превърнаха в тънка линия.

— Вашите клиенти все още ли поддържат твърдението си, че никой от тях не е наемал Хари „Скор“ Гламис? — обърна се Грейс към Дженсън.

— Да — потвърди адвокатът.

— Точно така — обади се Тал. — Не бях чувал за него до вчера.

— Същото важи и за мен — каза и Лий Дънстан.

Уърдингтън само сви рамене и поклати глава.

Грейс повдигна едната си вежда, изглежда мъжете и каза:

— Щом така ви е угодно.

— Точно така е — заяви Дженсън.

Грейс потупа папката с нокти, които не бяха лакирани. После извади оттам няколко листа.

— В продължение на петнайсет месеца Тал Крофърд се опитва да постигне споразумение с данъчните власти относно незаконните сделки за укриване на данъци.

— Няма връзка с темата — сопнато се обади Дженсън.

— Не се намираме в съдебна зала, но няма проблем да докажа връзка с темата — отвърна Грейс. — Все още се дискутира сумата,

която трябва да бъде заплатена, но и двете страни са на мнение, че накрая тя ще бъде между петдесет и шейсет милиона, заедно с лихвите.

Кейтлин си пое рязко дъх и зяпна съпруга си.

Той разсеяно я потупа по рамото.

— Сигурна съм, че адвокатите на господин Крофърд са му обяснили, че има два начина да се уреди този дълг. Първият е просто да се напише чек. За съжаление, Чичо Сам не харесва чекове без покритие. А този на господин Крофърд би бил такъв.

Лицето на Тал замръзна.

— Тъй като банкрутът изрично изключва дължимите федерални данъци — продължи Грейс, като остави настрана документите, — господин Крофърд не може да използва банкрута като начин да се измъкне от Чичо Сам. Би могъл да се опита да продаде авоари, но след като веднъж се разчуе, че „Крофърд Интернешънъл“ е изпаднала в парично затруднение, финансовите лешояди ще се нахвърлят върху компанията и ще оглозгат до кокал корпоративния ѝ скелет. В крайна сметка правителството ще получи своето, но господин Крофърд ще остане без пукнат цент.

Уърдингтън поклати глава, но не и в знак на несъгласие. По-скоро от съжаление.

Кейтлин стисна здраво ръце и лакираните ѝ в прасковено нокти се забиха в дланите ѝ.

— Единственият начин господин Крофърд да се заплати с правителството е, като намали печалбите си — довърши Грейс. — И ето ти чудо на чудесата, един сенатор от великия щат Невада прокарва допълнение към популярен проектозакон, в което се разрешава на отделни граждани, отговарящи на определени условия, да разменят притежаваните от тях произведения на регионалното изкуство за дължими федерални данъци.

— Напълно законно — нетърпеливо изтъкна Дженсън. — Прави се непрекъснато.

— Нарича се политика на „размяна на услуги“, но, да, прави се непрекъснато — съгласи се Грейс. — Никой от седналите край тази маса не би се изненадал, че господин Крофърд съвсем случайно отговаря напълно на условията, посочени в специалното допълнение към популярния проектозакон, който влязъл в сила преди шест месеца.

Уърдингтън се успокои. Изглежда, любимата му дойна крава щеше да оцелее отново.

Изражението върху лицето на Дънстан можеше да се определи като объркване. Или просто махмурлукът бе размътил мозъка му.

— Господин Крофърд притежава няколко произведения на модерното изкуство, които спокойно биха платили дълга му — изтъкна Грейс, — но различни банки пазят същите картини в сейфовете си като гаранция по разни заеми.

— Отново напълно законно — обади се Дженсън.

Фароу се помръдна съвсем леко, колкото да предизвика неспокоен поглед от страна на адвокатата. За разлика от Грейс, той не се бе преоблякъл специално за срещата. Тъмната му тениска, джинсите и колана за оръжието му бяха също толкова заплашителни на вид, колкото и очите му. Ако някой попиташе, щеше да каже, че охранява картините.

Никой не бе попитал.

— Господин Крофърд има голяма колекция от западно изкуство. — Грейс отново отвори папката и извади оттам други документи, докато говореше. — Но дори и най-приятелски настроеният оценител на художествени произведения не би я оценил достатъчно високо, че да покрие данъците му.

Тя погледна към Уърдингтън.

Той не възрази.

— Търговете са известни с тлъстите суми, които се получават за включените произведения — каза Грейс. — Ненапразно се говори за „треската на търга“.

— Отново казвам, това е напълно законно — обади се Дженсън.

Фароу се запита дали един запис на лента не би могъл да замени адвокатата.

— Без картините на Томас Дънстан — продължи Грейс — колекцията от западно изкуство на Крофърд би могла да донесе около дванайсет милиона долара, ако се продаде без много шум и без да се бърза. Ако се разчуе, че компанията е пред фалит, тогава колекцията ще се разпродаде на нищожна цена.

Адвокатът погледна Уърдингтън, който не оспори това твърдение.

Грейс извади нови документи върху масата.

— Което ни води до Томас Дънстан.

— Култова фигура и високо ценен художник на Запада — веднага се обади Уърдингтън.

— Да — съгласи се тя и взе друг лист от папката. — Господин Крофърд е купил картина на Дънстан за четири милиона долара миналата година. Лий Дънстан му я продал, след което дарил част от друго платно на Дънстан на музея в Карсън Сити, за да компенсира данъците.

— Сделката беше добра — проточи Тал. — Едно от най-добрите платна на Дънстан и най-голямото.

Грейс повдигна едната от тъмните си вежди.

— Добра или лоша, сделката значително е вдигнала цената на останалите ви картини на Дънстан, при това с милиони долари. Но единичната продажба на една картина не е била достатъчна, за да убеди данъчните служби, че цялата ви колекция от художествени произведения е адекватна компенсация за задълженията ви към правителството. Мисля, че цифрата, която им е била нужна, е осем милиона за картина на Дънстан.

— Дънстан го заслужава напълно — каза Тал.

— Това трябва да се докаже от пазара — изтъкна Грейс.

— Ще бъде доказано утре — отвърна Тал.

— Ако се вярва на приказките, да — съгласи се Грейс. — Или ако търгът е нагласен предварително. А това, господин Дженсън, не е законно.

Уърдингтън подхвана възмутена тирада в защита на търга.

— Запазете си силите за репортерите — прекъсна го Грейс с ясен и отчетлив глас. — Въпросът ми към вас, господин Уърдингтън, е какво би станало, ако дванайсет неизвестни досега платна на Дънстан се появят на пазара едновременно?

Дънстан започна да мърмори нещо за „лъжливите кучки от семейство Брек“.

Дженсън се приведе към него и прошепна нещо в ухото му, което пресече мърморенето му посред думата.

Тал се обади:

— Единственото ново платно на Дънстан, за което съм чувал напоследък, беше отявлена измама. Някаква стара дама решила да изкара някой долар. Лий се е погрижил да ѝ обясни как стоят нещата.

— Имам копие на писмо, в което Модести Брек е уведомена, че картината ѝ на практика не струва нищо — каза Грейс, — а и между другото, е била изгубена по пощата. Много удобно.

— Възразявам срещу това определение — побърза да каже Дженсън.

Грейс не му обърна внимание.

— Няколко седмици, след като получила писмото, Модести загива при пожар, който местният съдебен лекар — избираем пост, а не професионално назначение, между другото — заявява, че е бил причинен от нея, докато се опитвала да зареди с гориво запалената печка.

Уърдингтън потръпна.

— Нейна наследница е племенницата ѝ, Джилиън Брек — довърши Грейс.

— Какво общо има това с нас, че да си губим времето тук... — подхвана Дженсън.

— Когато Джил изпратила електронни изображения на картините си до различни художествени галерии — заговори Грейс, без да изчака Дженсън да млъкне, — тя не получила никакъв отговор. После ѝ се обадил някой си Бланчърд и ѝ предложил да купи картините. В крайна сметка не купил нищо, но ѝ върнал липсващата картина, нарязана на парцали, и ѝ оставил бележка, в която се казвало да се махне или ще умре.

Всички, с изключение на Дженсън, се размърдаха неловко, като внимаваха да не срещнат погледите си.

— Джил отишла при Гарлънд Фрост, много известен експерт по западно изкуство — продължи Грейс. — Докато се намирала в дома му, Хари „Скор“ Гламис стрелял по Фрост и изгорил транспортните контейнери, в които смятал, че се намират дванайсетте неподписани платна на Дънстан.

— Какво, по дяволите, приказвате? — измърмори Тал.

Кейтлин затвори очи. Ноктите ѝ се врязаха още по-дълбоко в дланите.

— Картините не изгорели и този път — поясни Грейс. — Джил открила, че нейните картини и двете платна на Фрост, които са подписани и с напълно признато авторство на Дънстан, имат един и същи отпечатък от палец в долния ъгъл, до рамката.

Уърдингтън се изправи на стола си и се загледа в дванайсетте картини със смесица от копнеж и ужас.

— Джил заминала за окръг Кениън, за да потърси отпечатъците на Дънстан. Намерила ги. Открила също, че отпечатъкът от палец върху нейните картини, както и върху тези на Фрост, не е на Томас Дънстан.

— Казах ви — ядно се обади Лий. — Лъжливата кучка...

— Джил Брек е стиснала топките на всеки от вас — прекъсна го ледено Грейс. — Предлагам да млъкнете и да ме изслушате.

Лий остана с отворена уста.

Фароу прикри усмивката си.

— Отпечатъкът принадлежи на бабата на Джил, Джъстин Брек, която също е била художник — продължи спокойно Грейс. — Заедно с отпечатъците в полицейското досие Джил намерила и писмо, в което Джъстин заявява на Томас Дънстан, че вече няма да живее в лъжа.

Лий отново започна да мрънка възмутено, но съвсем тихо.

Фароу отстъпи встрани от вратата, колкото да пропусне Джил и Зак. Зак остана до Фароу и също се облегна на стената, облечен горедолу като шефа си и със същия колан за оръжието през рамо.

Дженсън, който досега си водеше бележки, избута настрани папката си.

— Единственото, което доказват отпечатъците, е, че Джъстин е била с Дънстан, когато са били рисувани картините, факт, който вече е добре известен. Тя е била неговата муза. Не е рисувал без нея.

Зак се намръщи. Адвокатът бе осведомен много добре.

— Дънстан не е рисувал без Джъстин — обади се Джил, — но тя е рисувала без него. Мога да го докажа. Както мога да докажа, че Томас Дънстан е подписвал картините на баба ми, за да ги продава в доминирания от мъжете свят на западното изкуство.

— Възмутително — с равен глас отсече Дженсън.

Усмивката на Грейс бе ледена като тази на съпруга ѝ.

Тя извади един последен лист от папката си.

— Това е клетвена декларация от Гарлънд Фрост, в която той заявява, че според него дванайсетте неподписани платна са нарисувани от същия художник, който е автор и на известните и подписани платна на Томас Дънстан.

— Дори и да се окаже вярно — обади се Уърдингтън, — това съвсем не доказва, че авторът е жена!

Зак изпъна рамене, отиде до картините в предната част на залата и вдигна от статива „Индиански извори“. Занесе я до Уърдингтън.

— За Дънстан е изключително нетипично да... — подхвана Уърдингтън, след като едва бе погледнал бегло платното.

— ... да рисува и сгради в пейзажа — довърши отсечено Зак. — Но е нарисувал няколко такива и това ви е добре известно.

Експертът кимна неохотно.

— Има ли в картината нещо друго, което да ви накара да се усъмните, че е творба на Дънстан? — попита Зак.

Уърдингтън притеснено погледна към Тал и Лий, после прочисти гърлото си.

— Трябва да проуча внимателно...

— Дрън-дрън — безцеремонно го прекъсна Зак. — Не сме в съда. Ако някой влезе и остави картината на бюрото ви, за кой художник бихте се сетили веднага?

Собственикът на галерия въздъхна и се предаде. Трябваше да пази и собствената си репутация. Само кръгъл идиот не би могъл да разпознае картината пред очите му.

— Томас Дънстан, естествено. Работата с четката, непоколебимото пресъздаване на пейзажа, косите лъчи на слънцето... — Той сви рамене. — Дънстан.

— Когато „Индиански извори“ е била рисувана, бензиностанцията току-що е била построена — заяви Джил и постави до картината избеляла снимка. — А Томас Дънстан е починал пет години преди това.

94.

Лас Вегас

Деветнайсети септември, 17 ч.

Джил влезе в стая с отлично заредено барче с напитки, удобни мебели и телевизионен екран за специални предавания, който заемаше половината стена. В момента на него имаше мозайка от дванайсет различни картини, показващи под различен ъгъл тълпата от посетители, които пиеха вино, шампанско, бира или уиски и похапваха крехки агнешки хапки, изискани пастички, докато бърбеха приятелски и стискаха здраво каталозите.

— Уха — възкликна Джил.

Зак прекъсна разговора си по телефона, прибра го в джоба на джинсите и влезе в стаята.

— Спортните залагания са много популярни във Вегас — разсеяно отбеляза той, замислен за онова, което току-що бе научил. — В „Златното руно“ са винаги готови да угодят на богатите клиенти, които искат частно парти. Можеш да наблюдаваш много игри едновременно или да проследиш на живо един-единствен мач на целия екран.

— Всичко в услуга на Y-хромозомата — каза тя и се отпусна на дългия и мек кожен диван.

Зак седна до нея и възглавницата така потъна под тялото му, че тя се плъзна към него. На ниската масичка пред тях имаше бутилка шампанско в кофа с лед, разнообразие от хапки, каквито предлагаха и в залата с търга, както и дистанционно управление с толкова много копчета, че сигурно можеше да се използва за насочването на някой сателит в орбита. Той го взе и го подхвърли в ръка.

— Добре дошла в най-голямото засега казино и базар на художествени творби в Лас Вегас — каза Зак и насочи дистанционното към огромния екран. — През следващите няколко часа творби на стойност между двайсет и пет и петдесет милиона долара ще сменят

притежателите си — без да броим картините на Дънстан, които бяха изтеглени.

— На Брек — автоматично се обади Джил. — Нарисувани са от баба ми.

Зак се поколеба, после сви рамене.

— Това ще реши артистичната общност.

— Но... — Тя спря рязко. Зак имаше право. Просто това не ѝ харесваше.

Затова, вместо да мисли за кашата с наследството на Джъстин, Джил се загледа в мозайката от картини, които показваха огромната бална зала в казиното. В предната ѝ част бе издигната сцена с подиум за водещия търга и дълга редица телефонни постове зад него. Балната зала бе разчистена, с изключение на няколко бара с напитки и дузина банкетни маси, отрупани с коктейлни хапки.

Няколкостотин човека се разхождаха край безплатните напитки и храна, но още повече се бяха разпръснали по цялото протежение на залата, където зад златни въжета бяха подредени стотици картини и скулптури.

— Не е късно — обади се Зак и остави дистанционното встрани.

— За какво? — попита тя.

— Да позволиш на Рамзи Уърдингтън, Лий Дънстан и Тал Крофърд да те направят мултимиллионер.

— Предпочитам да гледам как се задавят от приказките си за великия „мъжествен“ художник на Американския запад.

— Сигурна ли си? Уърдингтън е прав, ще мине доста време, докато историците на изкуството стигнат до съгласие за новия статут на Томас Дънстан-Джъстин Брек.

— Достатъчно дълго, за да разорят онзи негодник — с равен глас отсече Джил.

— Кого имаш предвид?

— Онзи, който е надувал изкуствено цените на картините на Дънстан в колекцията си и е нагласил търга така, че да размени платната си за огромния си дълг към данъчните.

— Тал Крофърд — каза Зак.

— Точно него имам предвид — потвърди тя.

— Докато настъпи времето, когато той ще обяви фалит, твоето наследство може да струва няколко хиляди, а не милиони — изтъкна

Зак. — Колекционерите на западно изкуство често са много упорити и закостенели във възгледите си.

— Толкова по-добре — каза тя с мрачна усмивка.

Той се поколеба, после реши, че Джил трябва да знае какво му бе казал току-що Фароу.

— Макар че не Тал, а Кейтлин е наела Скор?

Джил се извърна към него толкова рязко, че косата ѝ се разпиля.

— Какво?

— От „Сейнт Килда“ са се добрали до телефонни разговори — започна Зак, докато прибираше един непокорен кичур зад ухото ѝ. — Кейтлин Крофърд е била човекът, който е давал заповеди на Скор. Плащала му е от сметката за домакинството, която Тал е охранявал, но никога не е питал за какво се харчат парите.

— Това се казва сметка — измърмори Джил.

— При богатите е различно. Важното е, че Тал не е знаел какво прави жена му.

— Сигурен ли си?

— Заклел се е, че ще се подложи на детектор на лъжата — отвърна Зак. — Фароу му вярва. Казва, че човекът само дете не получил удар, когато жена му се разкрещяла как е съсипал всичко, как щяла да умре в бедност и как той бил виновен за всичко, защото бил загубил усета си за бизнеса.

Джил не каза нищо.

— Това променя ли нещо за теб? — попита Зак.

— Какво например?

— Относно търга. За картините ти.

Тя присви очи. Пръстите ѝ барабанияха бавно по бедрото му.

Зак я остави да си помисли, докато той гледаше телевизионния екран. Разпозна учудващо голям брой от хората от времето, когато бе работил с Гарлънд Фрост. Мъже от Тексас с бира в ръка и тесни кожени вратовръзки, жени, които държаха чашите си с вино на нивото на гърдите си, за да се видят по-добре пет- и шесткаратовите им диаманти. Камъните бяха истински. Повечето от гърдите — не.

На един от екраните се виждаше търговец на изкуство от Монтана, който носеше колан с катарам на шампион в родео — спечелена с пот, а не като трофей от някоя заложна къща. На друга част от мозайката забеляза собственика на ферма за свине от Арканзас,

който притежаваше най-голямата верига от кланици в Запада. Съпругата му бе от жените за показ, облечена в много тесни джинси на прочут дизайнер, дантелен сутиен с цвета на тялото и черен топ от велур, който бе внимателно скроен така, че да покрива възможно най-малко от тялото ѝ.

Забеляза още и преждевременно оплешивял холивудски продуцент, който бе толкова суетен, че бръснеше и грижливо полираше главата си. Близо до него бе и безскрупулен дилър, който се занимаваше с рискови капитали, придружен от умната си и красива жена.

— Сигурно е мислела, че така помага на съпруга си, нали? — попита най-сетне Джил.

— За Кейтлин ли говориш?

— Да.

— Помагала е на себе си — отвърна Зак. — Изпитва патологичен страх от бедността.

Джил въздъхна.

— А аз предпочитам да съм бедна, но не и да участвам в заблудите и игричките на богатите. Нека да се пържи в ада.

Зак се пресегна и изведнъж вдигна Джил в скута си.

— Това харесвам в теб.

— Кое?

— Знаеш кое е истинско и кое — не.

— Речните бързеи са истински — каза тя и обви ръце около него. — Ти си истински. Бих искала да те запозная с любимите си реки.

— Дадено — съгласи се Зак. — Стига да мога да ти покажа и любимите си автоморги и да те запозная със старите модели класически американски коли по пътя.

— Още ли търсиш онзи „Хеми“, какво беше там?

— Казва се „Хемикуда“, Светият граал на класическите коли.

Тя се засмя и се наведе по-близо.

— Подозирам, че бързо ще схванеш всичко за речните бързеи, но трябва да те предупредя, че никак не съм наясно с колите. Може да ми е нужно много време, за да науча нещо.

Зак я прегърна по-силно.

— Разчитам на това.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.